

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Shakespeare, William.; oversatte af P. Foersom.
Titel Title:	<u>William Shakspeare's Dramatiske Værker</u>
Alternativ titel Alternative title:	Dramatiske Værker.
Udgavebetegnelse Edition Statement:	3. Udg. /
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 17
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Schubothe, 1861-1873
Fysiske størrelse Physical extent:	Del 1-18 i 16 bd.

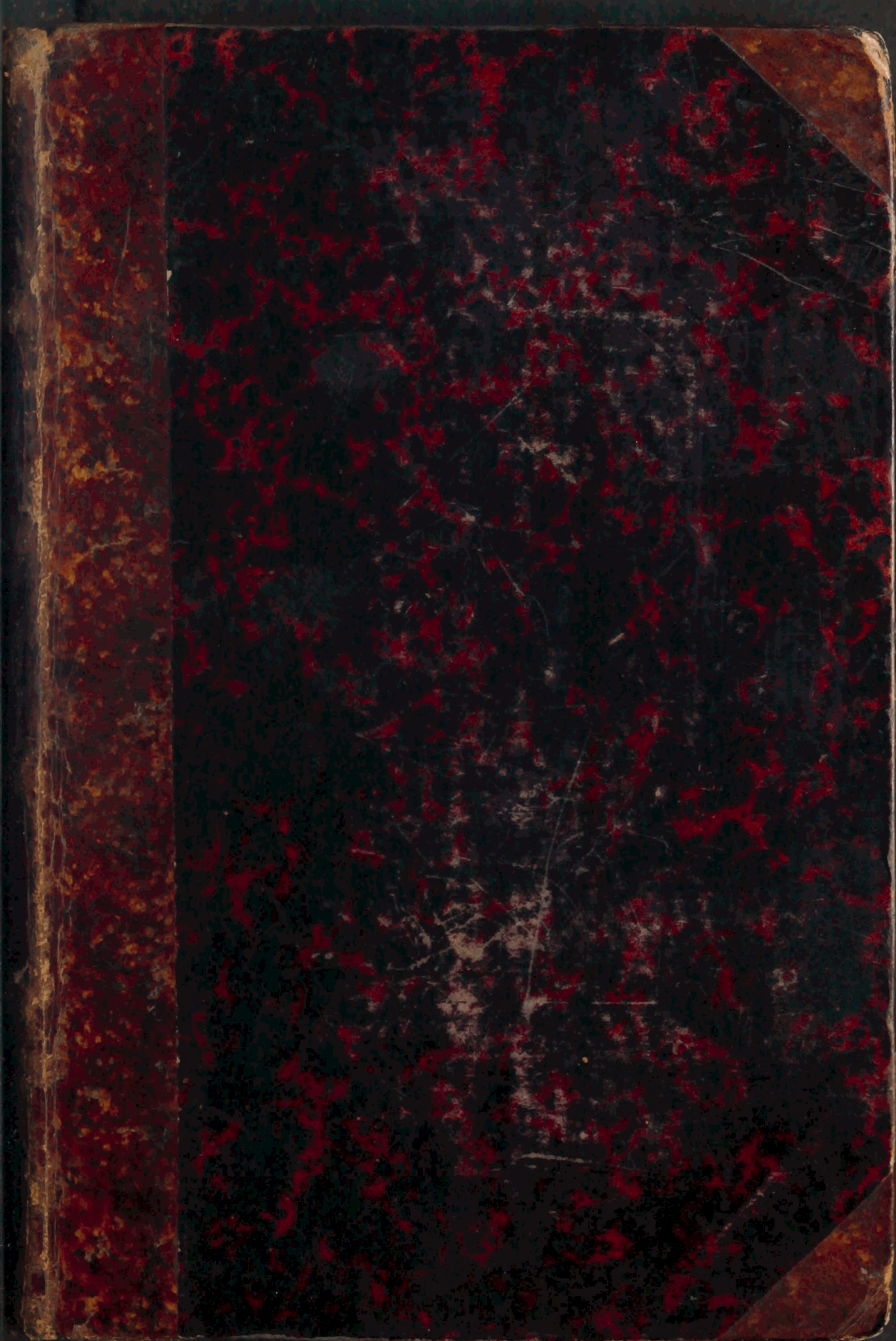
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56.-150-8°

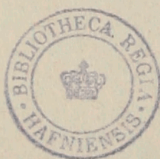
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01068 1

+Rex

William Shakspeare's

Dramatiske Værker,

oversatte

af

P. Foersom og Edv. Lembocke.

Syttende Del.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Trykt i Græbes Bogtrykkeri.

1872.

William Shakspeare's

Dramatiske Værker,

oversatte

af

Edv. Lembocke.

Tolvte Del.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Trykt i Græbes Bogtrykkeri.

1872.

Wolfgang Schaffner

Dramatische Werke

Verlag

Verlag

Verlag

Verlag

Verlag

Judhold af syttende Del.

Side

Den arrige Kvinde, der blev tam 1.

En Skjærsommernatsdrøm 133.

Journal of William T. L.

1837

The first of the year was a very dry one. The weather was very warm and the crops were very good. The first of the year was a very dry one. The weather was very warm and the crops were very good.

Den arrige Koinde,
der Gien tam.

Personer.

En Greve.

Christopher Snu, en Kjædelslifter,

Krokonen,

En Page,

Skuespillere,

Jægere,

Tjenere,

Baptista, en rig Adelsmand i Padua.

Vincentio, en gammel Adelsmand fra Pisa.

Lucentio, hans Søn.

Petruchio, en Adelsmand fra Verona.

Gremio, } Biancas Beilere.

Hortensio, }

Tranio, } Lucentios Tjenere.

Viondello, }

Grumio* } Petruchios Tjenere.

Curtio, }

En Pedant.

En Skræder.

En Modehandler.

Katharina, } Baptistas Døttre.

Bianca, }

En Enke.

Tjenere.

} Personer i Forspillet.

Handlingen foregaaer dels i Padua, dels paa Petruchios
Landgods.

Forpil.

Første Scene.

Udenfor en Kro paa en Hede.

(Krokonen og Snu kommer ind.)

Snu.

Jeg skal kanisfe dig, skal jeg.

Krokonen.

I Blokken skal du, din Landstryger!

Snu.

Du er en Canaille! Snuerne er ingen Landstrygere; se efter i Krønikerne; vi kom ind med Richard Erobreren; derfor *paucas pallabris!* lad Verden løbe rundt! Sessa!

Krokonen.

Saa du vil ikke betale mig for de Glas, du har slaaet istykker?

Snu.

Nei, ikke en Hvid. Gaa din Vej, Sankt Jeronimi! gaa til din kolde Seng og varm dig.

Krokonen.

Sa, det veed jeg Raad for; jeg maa hente Birkedommeren.

(gaaer.)

Snu.

Enten det er Birkedommeren eller Birkedommeren, jeg skal svare ham efter Loven. Jeg viger ikke en Tomme, min Gut! lad ham komme, og det flink!

(lægger sig ned paa Jorden og falder i Søvn.)

(En Greve kommer ind med Jægere og Tjenere.)

Greven.

Jæger, sørg vel for Hundene; bad Lyftig,
den stakkels Røter er forfanger; Thyt
skal kobles med den Hund, der gjør saa dybt,
Saae du, min Gut, hvor Sølvhaar flared sig;
ved Hækkens Hjørne, hvor ham Sporet svigted?
jeg vil ei miste ham for tyve Pund.

Første Jæger.

Ja, Herre, Klinger er saa god som han;
han halsed, dengang Sporet rent var borte
og snused Færten op igjen to Gange;
tro mig, han er den bedste af de to.

Greven.

Du er en Nar; hvis Ekko var saa hurtig,
saa var hun værd et helt Dusin som han.
Men giv dem dygtig Foer, og plei dem alle;
imorgen agter jeg igjen at jage.

Første Jæger.

Det skal jeg, Eders Naade.

Greven.

Hvem er her?

død eller drucken? se dog, aander han?

Anden Jæger.

Han aander; var han ikke varm af Al,
var Sengen kjølig til saa tryk en Søv.

Greven.

Det Dyr! der ligger han ret som et Svin. —

Du grimme Død, hvor stygt dit Billed er! —

Hør, jeg vil gjøre Løier med den Drufne.

Hvad synes Jer, om han blev bragt til Sengs,
i fine Lagner, Ringe paa hans Fingre,

et lækkert Maaltid stillet foran Sengen
og slinke Tjenere, saasnart han vaagner;
mon Stodderen ei glemte rent sig selv?

Første Fæger.

Det er umuligt andet, Eders Naade.

Anden Fæger.

Sært maatte det ham tykkes, naar han vaagned.

Greven.

Som Drømmens Væsen, som et Gjøglesyn. —

Tag ham nu op, og driv mig Spøgen snildt.

Bær ham forsigtigt til mit bedste Kammer;

hæng kjæle Billeder trindt om og bad

med varmt, duftkrydret Vand hans stygge Hoved;

brænd Røgelse, saa Stuen lifligt duster,

og hold Musik tilrede, naar han vaagner,

at Tonerne kan klinge sødt og himmelsk;

og hvis han taler, saa vær flux tilrede

og, med en dyb og underdanig Bøining,

sig: „Hvad befaler Eders Herlighed?“

Lad En staae rede med et Sølvbækk

med Blomster strøet og fyldt med Rosenvand;

en Anden bære Kanden, En Haandklædet

og sig: „Behager Eders Herlighed

at spale Eders Hænder?“ En skal staae

tilrede med en kostbar Dragt og spørge,

hvad Klædning han vil bære; lad en Anden

fortælle om hans Heste og hans Hunde,

og at hans Frue sørger ved hans Sygdom,

og bild ham ind, at han har været gal,

og siger han, at han er Den og Den,

saa sig ham, at han drømmer, at han aldrig

har været Andet end en mægtig Herre.

Gjør det, og gjør det fløgtigt, mine Gutter;
den Spøg kan blive ganske hypperlig,
naar kun den føres snildt og findigt ud.

Første Tæger.

Vor Rolle skal vi spille, Eders Naade,
saa han skal troe, ved vor Tjenstivrighed,
at han er netop den, vi gjør ham til.

Greven.

Tag ham forsigtigt op; bring ham tilfængs,
og hver saa til sin Gjerning, naar han vaagner. —

(Nogle Tjenere bære Snu ud, Trompetklang udenfor.)

Gaa, se, hvad den Trompet har at betyde.

(en Tjener gaaer.)

Maaskee en Adelsmand, der er paa Reise,
har faaet Lyst til her at holde Rast. —

(Tjeneren kommer tilbage.)

Hvem var det saa?

Tjeneren.

En Skuespillertrop,
der byder Eders Naade sin Opvartning.

Greven.

Vel, lad dem komme nærmere.

(Nogle Skuespillere komme ind.)

Godt Følt,

Velkommen hid!

Første Skuespiller.

Vi takke Eders Naade!

Greven.

Er I tilfjends at gjæste mig i Aften?

Første Skuespiller.

Hvis kun vor Tjeneste er til Behag, —

Greven.

Alf Hjertens Grund. — Den Knøs erindrer jeg;
han spillede jo Bondens ældste Søn,
dengang I beilede saa godt til Frøkenen.
Jeg har forglemmt Jert Navn; men denne Rolle
var godt tilpasset og naturligt spillet.

Første Skuespiller.

Det var vist Soto, Eders Naade mener.

Greven.

Ja, ganske sandt; — I spillede ypperligt.
Naa, det var i en heldig Stund, I kom,
da jeg har netop sat en Skjemt i Gang,
som Eders Bid kan hjælpe meget til.
Her er en fornem Herre, som vil høre
Jert Skuespil iaften; men jeg tvivler,
om I kan styre Jer og, naar I seer
hans løierlige Fagter, — thi hans Naade
har endnu aldrig seet et Skuespil, —
I da maaskee vil bryde ud i Latter
og støde ham; thi jeg kan sige Jer,
at hvis I smiler, vil han blive vred.

Første Skuespiller.

Frygt ikke, Herre; vi kan styre os,
om end han var den største Nar i Verden.

Greven. (til en Tjener.)

Gaa du og før dem ind i Stegerset
og giv dem Alle der en venlig Velkomst;
lad Intet savnes, hvad mit Hus formaaer.

(Tjeneren og Skuespillerne gaae.)

(til en anden Tjener.)

Gaa til Bartolemeo, til min Page,
og lad ham klæde ganske som en Dame;

derpaa før ham til Drukkenboltens Kammer,
 buk for ham dybt og kald ham Naadigfrue.
 Sig ham fra mig, — saasandt min Gunst han ønsker —
 han skal betee sig sømmeligt og ærbart;
 som han har seet, at ædelige Fruer
 opføre sig mod deres Mænd og Herrer,
 saaledes skal han ære Drukkenboltens
 med sin og sagte Røst og høvist Meien
 og sige: „Hvad befaler Eders Naade,
 hvori Jer Frue og hengivne Hustru
 kan vise Jer sin Lydighed og Omhøed?“ —
 Derpaa med sømme Favntag, søde Kys,
 skal han med Hovedet mod Barmen sænket
 udgyde Taarer som af Glæde over
 sin ædle Husbonds atterbundne Helbred,
 der nu i fjorten Aar har bildt sig ind
 at være kun en stakkels hæsleg Tigger.
 Og hvis ei Drengen har den Kvindegave
 at lade Taarer strømme paa Befaling,
 saa er et Løg jo godt til saadant Brug;
 naar vel indspøbt det bæres i et Klæde,
 skal det vel bringe Vandet frem af Diet.
 Se til, at dette bliver gjort ihast;
 om lidt skal Du faae nærmere Besked.

(Tjeneren gaaer.)

Jeg veed, den Dreng vil godt paatage sig
 en Dames Anstand, Stemme, Gang og Lader.
 Jeg glæder mig til, jeg skal høre ham
 at kalde Drukkenboltens Egttemage.
 Mon mine Folk kan tvinge deres Latter,
 naar de skal bukke for den Bondesnold?
 Jeg vil gaae ind og holde dem i Orden;

jeg tænker vel, at min Nærværelse
kan styre deres overgivne Lune,
som ellers kunde gaae for yderligt.

(de gaae.)

Anden Scene.

Et Sovekammer i Grevens Hus.

(Snu ligger i en prægtig Natdragt, med Tjenere omkring sig,
nogle med Klæder, andre med Vandstaa, Kande o. s. v.
Grevnen kommer ind forklædt som Tjener.)

Snu.

For Guds Skyld, en Pot Lyndtøl!

Første Tjener.

Behager Eders Naade et Glas Sæk?

Anden Tjener.

Vil Eders Naade smage Syltetoiet?

Tredie Tjener.

Hvad Dragt befaler Eders Herlighed?

Snu.

Jeg er Christoffer Snu, kald mig ikke Naade og Her-
lighed; jeg har aldrig druffet Sæk i mit Liv, og vil I give
mig noget Syltet, saa lad det være Grisesylte. Spørg mig
ikke, hvad for Klæder jeg vil have paa; jeg har ikke flere
Trøier end Rygge, ikke flere Strømper end Ben og ikke flere
Sko end Fodder; ja sommetider flere Fodder end Sko eller
saadanne Sko, at mine Tæer tiger ud igjennem Overlæderet.

Grevnen.

Gud fri Jer dog fra disse tomme Drømme!

O, at en mægtig Mand af saadan Byrd
og saadan Rigdom og saa stort et Ry
skal være af saa ful en Mand besat!

Snu.

Hvad? vil I gjøre mig gal? Er jeg ikke Christoffer Snu, Søn af gamle Snu fra Burtonhede; født til Bisseframmer, opdraget til Kartemager, ved Forandring i min Stilling Bjørnetræffer og efter min nærværende Haandtering Kjedelsflitter? Spørg Mariane Hædet, den tykke Krokone fra Wincot, om hun ikke kender mig. Hvis hun siger, at jeg ikke staaer skreven for fjorten Stykker til Godtøl, saa maa I skrive mig op som den løgnagtigste Stjelm i Christenheden. Hvad? jeg er ikke besat. Her er —

Første Tjener.

O, derfor er det, Eders Frue sørger!

Anden Tjener.

O, dette smerter Eders Tjenere!

Greven.

O, derfor skræmmes Eders Slægt fra Huset, som jagne bort af Eders sære Vanvid.

Af, ædle Herre, kom Jer Byrd ihu;

kald Eders landsforviste Tanter hjem,

og landsforvis de lave Ringhedsdrømme.

Se, her staaer Eders Tjenere omkring Jer,

hver i sit Kald, beredt paa Eders Bink.

Befaler I Musik? — Apollo spiller,

(Musik.)

og tyve fangne Matteredgale synge;

sig, vil I sove? — vi vil rede Leiet

meer blødt og sødt end den Belyststens Seng,

der for Semiramis blev redt med Flid;

vil I spadserere? — vi vil sivstrøe Jorden;

hvad eller vil I ride? Eders Heste

skal sadles op, og Seletøiet prydes

med Guld og Perler; — eller lyfter Jer

at lade Falken flyve? — I har Falke,
der stige høiere end Morgenlærken; —
hvis I vil jage, — Hundene vil halse,
til Himmelhvalvet svarer dem, og hente
den klingre Gjenlyd frem fra Jordens Huler.

Første Tjener.

Hvis I vil jage Harer, — Eders Mynder
er hurtige som den vindlette Hjort,
ja, mere flygtige end Raaen.

Anden Tjener.

Elster

I Malerier? — vi vil hente strax
Adonis malet ved en Bæk der risler,
og Venus helt i Skjul blandt Siv, der synes
at røres, kjælende med hendes Aande,
som naar i Leg med Vinden Sivet følger.

Greven.

Og Jo skal I see, som hun var Pige,
og hvordan hun blev fangen og bedaaret,
saa livsfuldt malet som om Daaden stete.

Tredie Tjener.

Og Daphnes Flugt igjennem Tjørnekrattet
med saaret Læg, — man sværger paa, hun bløder; —
bedrøvet ved det Syn Apollo græder; —
saa mesterligt er Blod og Taarer malte.

Greven.

I er en mægtig Herre, intet Andet;
I har en Frue, meget stønnere
end nogen Kvinde i vor visne Tid.

Første Tjener.

Og før de Taarer, hun har sældt for Jer,
brat oversvømmet som en fjendtlig Flod

det fagre Mafyn, var hun i Alverden
den Deiligste; end viger hun for Ingen.

Snu.

Er jeg da Grebe? har jeg flig en Frue?
mon jeg nu drømmer? har jeg hidtil drømt?
Jeg sover ei; jeg seer, jeg hører, taler,
jeg lugter Bellugt, føler bløde Puder —
saasandt jeg lever, ja, jeg er en Grebe!
ei Kjærligheder, ei Christoffer Snu! —
Gode! bring vor Frue hid for vore Dine,
og end engang, bring mig en Kande Lyndtol.

Anden Tjener.

Bil Eders Naade vadske Eders Hænder?

(Tjenere træde frem med Vandfad, Kande og Haandklæde.)

O, hvor det glæder os at see Jer atter
ved Eders fulde Bid! o, at I dog
engang igjen kan mindes, hvem I er!
I femten Aar har I jo stadig drømt;
og var I vaagen, var det, som I sov.

Snu.

I femten Aar! Min Tro, en dygtig Luur;
men har jeg aldrig talt i al den Tid?

Første Tjener.

Jo, Naadigheerre, men kun vilde Ord;
endstjøndt I laa i dette smukke Kammer,
saa sagde I, at I var smidt paa Døren,
og skjældte paa Værtinden, trued med
at stævne hende ind for Birkeretten,
fordi hun kom med Ollet i et Leerkrus
og ikke havde stemplet Pottemaal;
I kaldte af og til paa Sidsel Hædet.

Snu.

Ja, Kjælberpigen der i Huset!

Tredie Tjener.

Al, Eders Naade kjender intet Hus
som det, ei heller nogen saadan Pige,
og ingen Mand som dem, I regned op,
som Steffen Snu og gamle Johan Naps
og Peter Løv og Henrik Finkeljochum,
og tyve Navne til paa den Slags Folk,
som ei er til, og som slet Ingen kjender.

Snu.

Naa, Gud stee Lov da for min Bedring.

Alle.

Amen!

Snu.

Tak! det skal ikke blive Jer til Skade.

(Pagen kommer ind klædt som Dame med Følge.)

Pagen.

Hvorledes har I det, min ædle Herre?

Snu.

Helt godt, min Tro! her er fuldt op af Godt.

Hvor er min Kone?

Pagen.

Her, min ædle Herre;

hvad ønsker Eders Naade!

Snu.

Hvad? er du

min Kone og vil ikke kalde mig

for Mand? lad Tjenere kun sige „Naade“;

jeg er din Mand.

Pagen.

Min Herre og min Mand,

min Mand og Herre; jeg er Eders Hustru
i ydmyg Lydighed.

Snu.

Jeg veed det nok. —

(til en Tjener.)

Hvad skal jeg kalde hende?

Greven.

Naadig Frue.

Snu.

Fru Naadig Else eller Naadig Ane?

Greven.

Kun Naadig Frue, ikke meer; saaledes
tilstale vore Herrer deres Fruer.

Snu.

Naadig Fru Kone, de fortæller mig,
at jeg i henved femten Aar og mere
har drømt og sovet.

Pagen.

Ja, og Tiden var
som tredive for mig, der al den Tid
fra Eders Seng var banlyst.

Snu.

Det var meget. —

Hei, lad os være ene! — Naadig Frue,
flød dig nu af, og lad os gaae tilsængs.

Pagen.

Høiædle Herre, lad mig bede Jer,
hav mig endnu kun et Par Nætter undstyldt,
om ikke længer, saa til Sol gaaer ned;
thi Eders Læger har paalagt mig strengt, —
med Trusel om, at Eders gamle Sygdom
vil bryde frem paany, — at holde mig

endnu en Stund fra Eders Seng; jeg haaber,
 I finder denne Grund tilstrækkelig.

Snu.

Ja, jeg finder, det er haardt at vente saalænge; men jeg
 vilde nødig falde tilbage i mine Drømme igjen; saa vil jeg
 da vente tiltrods for Kjød og Blod.

(En Tjener kommer ind.)

Tjeneren.

Her kommer Eders Skuespillere,
 som hørte, Eders Naade var i Bedring,
 for at opføre Jer et lystigt Spil;
 thi Eders Læger holde det for gavnligt,
 da Tungfind jo har stivnet Eders Blod,
 og Vanvid næres ved Melankoli,
 at I skal see et Skuespil, der stemmer
 Jert Sind til Skjemt og Lystighed; det frier
 fra mange Sorger og forlænger Livet.

Snu.

Jh, for Pokker, det vil jeg nok; lad dem spille en
 Komerie, er det ikke det samme som en Julebuk eller en
 Luftspringerforestilling?

Pagen.

Nei, det er meget solidere Barer.

Snu.

Hvad hjemmegjorte Barer!

Pagen.

Det er en Slags Historie.

Snu.

Naa, lad os see det. Naadig Fru Kone, sæt dig ved
 Siden af mig og lad rulle, vi bliver aldrig yngre.

(De sætte sig.)

Første Act.

Første Scene.

Padua. Udenfor Baptistas Hus.

(Lucentio og Tranio komme ind.)

Lucentio.

Tranio, mens al min Hu stod til at see
 det skønne Padua, Videnskabens Amme,
 har jeg nu naaet det rige Lombardi,
 det herlige Italiens skønne Have,
 og ved min Faders Godhed er jeg rustet
 med hans Samtykke og dit gode Selvskab
 min sikkert prøvede, trofaste Tjener.
 Her lad os drage Aande og begynde
 paa lærde Studier og ædel Forskning.
 Pisa, berømt af værdigt Borgerstav,
 gav mig mit Liv og allerførst min Fader,
 Vincentio, af Ventivolios Slægt,
 en Kjøbmand, der har Handel paa Alverden.
 Vincentios Søn, i Florents fostret op,
 bør nu opfylde alt sin Faders Haab
 og smykke med et dydigt Liv hans Rigdom.
 Og derfor, Tranio, vil jeg anvende
 min Læretid paa at studere Dyden
 og den Filosofi, der handler om,
 hvordan Lyksalighed ved Dyden vindes.
 Sig mig din Mening; jeg forlod jo Pisa
 og kom til Padua, som den der flyer

den lave Dam og styrter sig i Dybet
for der tilfulde at faae Tørsten slukket.

Tranio.

Tilgiv mig, kjære Herre; jeg er findet
i alle Ting som I; det glæder mig,
at I er bleven fast ved Eders Forsæt
at søge al den søde Visdoms Sødme.
Men, bedste Herre, medens vi beundre
den Dyd og Sædelære, lad os dog
ei blive Stoikere og Stokfiste
og give Aristoteles' Morallov,
saa ganske Magten, at Dvidius
er helt forstødt og fredløs. Tal Logik
med Eders lærde Benner og Bekjendte,
og anvend Rhetorik i daglig Tale;
forfrisk Jer med Musik og Poesi!
Mathematiken og Metafysiken,
øv dem, naar Eders Sind er stemt dertil;
hvor Glæden fattes, der er ingen Fremgang;
fort sagt, studer det, som I mest har Lyst til.

Lucentio.

Jeg takker, Tranio, dit Raad er godt.
Hvis nu Biondello blot var kommen med,
saa kunde vi nu strax faae Alt istand,
og leie Herberg, hvor vi kan modtage
de Benner, jeg med Tiden saaer i Padua.
Men hi, hvad er dog dette for et Selskab?

Tranio.

Et Optog for at byde os velkommen.

(Baptista, Katharina, Bianca, Gremio og Hortensio komme ind;

Lucentio og Tranio gaar tilside.)

Baptista.

J Herrer, overhæng mig ikke længer
 J veed jo nu, hvad jeg har fast besluttet
 jeg giver ikke bort min yngste Datter,
 før jeg har saaet Husbond til den ældste;
 hvis En af Jer vil beile til Kathrine,
 saa kjender jeg Jer jo og agter Jer,
 og J maa frit forsøge Eders Ulykke.

Gremio.

Sig vor Ulykke; hun er mig for strap.
 Hortensio, se, behager du en Hustru?

Katharina. (til Baptista.)

Jeg beder, Herre, er det Eders Villie,
 at jeg skal staae til Spot for disse Mænd?

Hortensio.

Mænd, Jomfru? ingen Mænd for Jer, medmindre
 J var af mere blødt og hjærligt Stof.

Katharina.

O, frygt kun ikke; — det har ingen Fare.
 End er ei halvveis hendes Hjerte naaet,
 og om det var, tro mig, hun vilde kjæmpe
 med en trebenet Stol hvert Haar, J har,
 og male Eders Ansigt som en Nar.

Gremio.

Fra slige Dæmle fri mig, Herre Gud!

Hortensio.

Ja, kjære Herre Gud, mig ligervis!

Tranio. (affides.)

Iys, Herre, her er Voier! Er den Pige
 ei gal, saa er hun arrig uden Pige.

Lucentio. (ligeledes.)

Men i den Andens Tavshed tykkes mig

et stille Pigefind forkynder sig.

Ihs Tranio!

Tranio. (ligeledes.)

Ja rigtigt, Herre; Amen!

brug Eders Dine kun af Hjertenslyst.

Baptista.

I Herrer, for at sætte strax i Værk

hvad jeg har sagt, Bianca, gaa du nu ind,

og vær kun ei bedrøvet, gode Bianca,

du bliver mig ei mindre kjær, min Pige.

Katharina.

Det Duffebarn! — Nu var det bedst at fælde

en Laare, — naar hun vidste blot, hvorfor.

Bianca.

Glæd dig ved min Bedrøvelse, min Søster. —

Min Fader, Eders Bud jeg følger lydigt;

min Strængeleg og mine Bøger være

det Selskab, jeg i Stilhed seer og omgaaes.

Lucentio. (affides.)

Hør, Tranio! hør, Minerva taler selv.

Hortensio.

Men det er dog en Særlighed, Herr Baptista;

det gjør mig meget ondt, vor gode Villie

skal volde Bianca Sorg.

Gremio.

Hvad, Herr Baptista,

vil I da spærre hende inde for

den lede Djævels Skyld og gjøre hende

til Offer for den Andens onde Tunge?

Baptista.

Giv Jer tilfreds, I Herrer; min Beslutning

staaer fast. — Bianca gaa ind.

(Bianca gaaer.)

Og da jeg veed,
 hun finder megen Glæde ved Musik,
 ved Instrumenter og ved Poesi.
 Saa vil jeg holde Lærere i Huset
 for ret at undervise hendes Ungdom.
 Hvis I, Hortensio, — eller I, Herr Gremio
 veed nogen saadan Mand, saa vis ham hid;
 thi flinke Folk vil jeg behandle godt;
 jeg sparer ei paa mine Børns Oplæring.
 Farvel da! — Katharina, du kan blive;
 thi jeg har meer at tale om med Bianca.

(gaaer.)

Katharina.

Hvad? jeg kan dog vel ogsaa gaae? monstro
 man nu vil binde mig til Klokkestrængen,
 som om jeg ikke vidste selv maaskee,
 hvad jeg skal vælge eller vrage? Ha!

(gaaer.)

Gremio.

Du kan gaae til Fandens Oldemoder! du har saa
 gode Egenstaber, at Ingen vil holde paa dig her. Eders
 Elskov er jo ikke større, end at vi kan blæse paa Neglene
 sammen og holde Faste saalænge. Vor Rage er ikke bagt
 endnu paa nogen af Siderne. Farvel. — Men for den
 Kjærligheds Skyld, jeg har til min søde Bianca, vil jeg dog,
 see, om jeg paa nogen Maade kan træffe paa en flink Mand,
 der kan lære hende det, hun finder Fornøielse i, og anbefale
 ham til hendes Fader.

Hortensio.

Det vil jeg ogsaa gjøre, Herr Gremio. Men et Ord
 endnu, hvis I tillader. Stjont vor Tvist er af den Natur,
 at den endnu aldrig har tilladt Underhandling, saa vil jeg dog

fige Jer efter modent Overlæg, det er af Bigtighed for os begge, — for at vi igjen kan faae Afgang til vor skønne Hersterinde og blive lykkelige Medbeilere til Biancas Kjærlighed, — at arbejde og virke for een Ting isærdeleshed.

Gremio.

Og hvad er det, om jeg tør spørge?

Hortensio.

Naturligvis, at vi skaffer en Mand til hendes Søster.

Gremio.

En Mand! en Djævel!

Hortensio.

Jeg siger en Mand.

Gremio.

Jeg siger en Djævel. Troer I, Hortensio, om hendes Fader er nok saa rig, at nogen Mand er saa stor en Nar, at han vil gifte sig med Helvede.

Hortensio.

Bah, Gremio, skönt det gaaer over Eders og min Taalmodighed at udholde hendes stingrende Skjælden, tro mig, der gives stikkelige Fyre i Verden, — hvis man kunde træffe paa saadan en — der vilde tage hende med alle Feil og Penge nok.

Gremio.

Det veed jeg ikke; jeg vilde ligesaa gjerne tage hendes Medgift med det Vilkaar at blive kagstrøget hver Morgen.

Hortensio.

Sandt nok, som I siger; det er svært at vælge mellem raadne Ubler. Men hør nu: siden denne Streg i Regningen har gjort os til Benner, saa lad os blive ved dermed i al Benstabelighed, indtil vi har staffet Baptistas ældste Datter en Mand og derved givet den yngste Frihed til at faae en Mand, — saa begynder vi forfra. — Søde Bianca! —

Hver Mand sit Held! den der løber raffest, tager Ringen. —
 Hvad siger I, Herr Gremio?

Gremio.

Det samtykker jeg i, og den, der for Alvor vilde beile
 og føre hende til Alteret og tilsengs, og derved befrie Huset
 fra hende, ham vilde jeg gjerne give den bedste Hest i Padua
 til at gjøre sin Frierreise paa. Kom nu.

(de gaae.)

(Tranio og Lucentio komme frem.)

Tranio.

Jeg beder, Herre, sig mig, er det muligt,
 at Elstov kan saa brat betage Jer?

Lucentio.

Alt, før jeg mærked, det var Sandhed, mente
 jeg, det var hverken muligt eller troligt.

Men se! mens jeg stod ledig og saae til,
 fornam jeg Elstovs Magt i Lediggang,
 og nu betroer jeg ligesfrem til dig, —

der er mig saa fortrolig og saa kjær,
 som Anna var Karthagos Dronning, — Tranio,
 jeg brænder, Tranio, jeg forsmægter, døer,
 hvis ei jeg vinder denne kydske Mø.

O, raad mig, Tranio; jeg veed, du kan;

o, hjælp mig, Tranio; jeg veed, du vil.

Tranio.

Ja, Herre, nu er det ei Tid at stjænde;
 thi Elstov stjændes ikke bort af Hjertet;

har Elstov grebet Jer, kan En kun hjælpe:

„Redime te captum, quam queas minimo“.

Lucentio.

Tak, Ven! bliv ved; dit Ord er mig en Trøst.

Nesten vil glæde; thi dit Raad er godt.

Tranio.

J saaee saa længselsfuldt paa Pigen, Herre,
at knap maastee J saaee paa Sagens Kjerne.

Lucentio.

Jo, hendes Afsyns søde Skjønhed saaee jeg,
saa lifligt som Agenors Datters Afsyn,
hvis Haand den store Jupiter betvang,
da med sit Knae han kyssed Kretas Bang.

Tranio.

Saaee J ei mere? mærked J da ikke,
hvor hendes Søster gav sig til at stjælde
og reiste slikt et Uveir, at dets Brag
var meer end noget Dre kunde taale.

Lucentio.

Jeg saaee, hun rørte Læbernes Koraller,
og Luften dufted sødt af hendes Ande;
helligt og sødt var Alt, jeg saaee hos hende.

Tranio.

Naa, det er Tid at vække ham af Drømmen. —
Saa vaagn dog, Herre! Hvis J elsker Pigen,
vend Hu og Kløgt da til at vinde hende.
Det er jo Sagen: hendes ældre Søster
er saa besat og arrig, at saalænge
til hendes Fader slipper af med hende,
maa Eders Elskede forblive Jomfru;
og derfor har han spærret hende inde,
for at hun ei af Beilere skal plages.

Lucentio.

Alt, Tranio, hvor grum den Fader er!
men gav du ikke Agt paa, at han ønsked
at staffe hende flinke Læremestre?

Tranio.

Vist gjorde jeg, og nu er Planen lagt.

Lucentio.

Jeg har det.

Tranio.

Herre, jeg tør vædde paa,
at vore Paafund løbe ud paa eet.

Lucentio.

Sig først din Tante.

Tranio.

J vil være Lærer
og overtage Pigens Undervisning;
det er Jert Paafund.

Lucentio.

Ja. Mon det kan lykkes?

Tranio.

Umuligt. Hvem skal spille Eders Rolle
og forestille her i Padua
Vincentios Søn, studere, føre Hus,
besøge Landsmænd og modtage Venner
og gjøre Gjæstebud?

Lucentio.

Basta! vær rolig;

jeg har det Hele; man har ikke seet os
endnu i noget Hus; og paa vort Ansigt
kan Ingen kjende Tjeneren fra Herren.
Saa hør da, Tranio, du skal være Herre
paa mine Vegne, holde Hus og Stads
og Tjenerstab, alt som det var mig selv;
jeg tager mig en anden Rolle paa,
en Florentiner, — Neapolitaner, —
en ringe Mand fra Pisa. — Det er færdigt!

saa skal det være! — Tranio, klæd dig om;
tag her min gassonerte Hat og Kappe.
Biondello blir din Tjener, naar han kommer;
men jeg vil binde Munden paa ham først.

(de bytte Klæder.)

Tranio.

Det kan behøves. Kort og godt, min Herre,
da det er Eders Villie, og da jeg
er bunden til at lyde Jer, — thi det
var Eders Faders Bud, dengang vi skiltes:
„Bær lydig“, sagde han, „imod min Son“,
stjont det var sagtens anderledes ment, —
saa er jeg gjerne Herr Lucentio,
fordi jeg elsker Herr Lucentio.

Lucentio.

Tranio, vær det, fordi Lucentio elsker,
og jeg vil være Slave for at vinde
den Pige, ved hvis pludselige Syn
mit Die saaret blev og bragt i Trældom.

(Biondello kommer ind.)

Der er Landstrygeren. — Hvor har du været?

Biondello.

Hvor jeg har været? Ja, men hvor er I?
Har Tranio stjaalet Eders Klæder, Herre?
hvad? eller har I stjaalet Tranios?
har begge stjaalet? hvad er der paa færde?

Lucentio.

Kom hid; nu er der ikke Tid til Stjemt;
derfor stik dig i Tiden. — For at frelse
mit Liv har Tranio, din Kammerat,
paataget sig min Klædning og mit Vdre,
og for at slippe bort har jeg igjen

paataget hans. Thi, siden her jeg landede,
 har i en Tvist jeg dræbt en Mand og frygter,
 man er paa Sporet efter mig. Tjen ham,
 som det sig sømmer, — det er min Befaling, —
 imens jeg rømmer for at redde Livet.
 Forstaaer du mig?

Biondello.

Jeg, Herre? intet Ord.

Lucentio.

Og mæl om Tranio ikke mindste Tøddel;
 Tranio skal nu gaae i Lucentios Sted.

Biondello.

Desto bedre for ham; gid jeg skulde det med!

Tranio.

Det ønsker jeg med, og saa ønsker jeg atter:
 Gid Lucentio maa vinde Baptistas yngste Datter. —
 Men hør, ei for min, for din Herres Skyld, lad see,
 at du i alffens Selskab dig sømmeligt kan tee;
 naar vi to er alene, saa er jeg Tranio;
 men alle andre Steder er jeg Lucentio.

Lucentio.

Rom, Tranio, lad os gaae; der mangler endnu
 en Ting, som du maa sørge for, og det er den, at du
 staaer frem som en af Veilerne, og spørger du om Grunde,
 saa være det nok: de Grunde jeg har, er baade stærke og funde.
 (de gaae.)

(Personerne fra Forspillet begynde igjen.)

Første Tjener.

J nikker, naadige Herre; J synes ikke videre om Stykket?

Snu.

Jo, ved Sankte Anna, gjør jeg saa; det er virkelig en
 god Historie; kommer der meer endnu af det?

Pagen.

Det er først begyndt, Eders Naade.

Snu.

Det er et ypperligt Stykke Arbeide, naadige Fru Eders Naade; gid det var ude!

Anden Scene.

Padua. Udenfor Hortensios Hus.

(Petruccio og Grumio komme ind.)

Petruccio.

Nu har jeg for en Stund forladt Verona
for at besøge mine Venner her,

og først og fremmest da den kjæreste,
mest prøvede blandt dem, Hortensio.

Her, troer jeg, er hans Hus. — Hei, Grumio, bank!

Grumio.

Banke, Herre? hvem skal jeg banke? er der Nogen,
der har fornærmet Eders Velbaarenhed?

Petruccio.

Hør, Slyngel, bank mig dygtigt her paa Huset.

Grumio.

Banke Jer her, Herre? hvem er jeg, at jeg skulde
banke Jer her?

Petruccio.

Hør, Slyngel, jeg siger dig, flux bank mig her paa Døren,
og det med Alem; hvis ikke, skal jeg baste dine syndige Dren.

Grumio.

Nu søger Herren Klammeri; først skulde jeg Jer banke,
og siden efter, ja saa veed jeg nok, hvad der vil pante.

Petruchio.

Naa! — banker du ei strax, skal jeg for dine Dren ringe, saa du skal høre tydeligt den hele Skala klinge.

(ruffer ham i Dret.)

Grumio.

Hjælp, Godtsfolk, hjælp! min Herre bliver gal.

Petruchio.

Naa, banker du, naar jeg befaler, Slyngel?

(Hortensio kommer ud.)

Hortensio.

Hvad nu? hvad er der paasærde? — Min gamle Ven Grumio, og min hjære Ven Petruchio! Hvordan har I det i Verona.

Petruchio.

Hortensio! kommer du og stiller Trætten?

„con tutto il core ben trovato!“ siger jeg.

Hortensio.

„Alla nostra casa bene venuto

molto honorato signor mio Petruchio“.

Op, Grumio, op; den Tvist skal vi nok jævne.

Grumio.

Saa, det gjør Ingenting til Sagen, hvad han snatter der paa Latin, hvis ikke dette er en lovlig Grund for mig til at forlade hans Tjeneste. — Seer I, Herre, — han sagde, jeg skulde banke ham og det dygtigt, — naa, var det nu for en Tjener at behandle sin Herre paa den Maade, — som maastee, — saavidt jeg troer, — er de to og tredive — lige frøben ud af Egget!

Gid jeg først havde banket ham dygtigt, som han vilde; saa var det ikke nu gaaet Grumio saa ilde.

Petruchio.

Den Stjelm er gal! — Min Ven, Hortensio,

jeg bød den Slynge! bank paa Jer Dør,
men kunde ikke drive ham dertil.

Grumio.

Bank paa Døren? — Himmel! — sagde I
ei tydeligt de Ord: „Hei, bank mig her,
flaa til og bank mig godt og bank mig dygtigt?“ —
Nu kommer I med Eders: „Bank paa Døren“.

Petruchio.

Nu pak dig eller ti! det raader jeg.

Hortensio.

Rolig, Petruchio, jeg er Grumios Talsmand;
det er jo tungt, du tvistes skal med ham,
din gamle, tro, morsomme Tjener Grumio.
Naa, kjære Ven, sig hvilken heldig Vind
har blæst dig hid til Padua fra Verona.

Petruchio.

Den Vind, som driver unge Mænd vidt om
for at forsøge Lykken fjernt fra Hjemmet,
hvor liden Livserfaring groer. Kort sagt,
saaledes staaer det til med mig, Hortensio:
Antonio, min Fader, døde nyligt,
og jeg er nu paa Farten for at finde
en Egttemage, dertil gode Dage;
i Pungen har jeg Kroner, hjemme Guds,
og agter nu at se mig om i Verden.

Hortensio.

Petruchio, skal jeg komme uden Omsvøb
og ønske dig en ond og arrig Hustru?
Du vilde neppe takke for mit Raad;
dog tør jeg love for at hun er rig,
ja meget rig; dog du er mig for kjær,
og hende vil jeg ikke ønske dig.

Petruchio.

Hortensio, mellem Venner som os To
behøves ikke mange Ord. Veed du
En, som er rig nok til Petruchios Hustru, —
thi Rigdom er min Veilervises Omkvæd, —
var hun saa styg som hiin Florentios Brud,
saa gammel som Sibylle, og saa arrig
som Socrates' Kantippe, eller værre,
det gjør mig Intet, eller gjør dog ikke
min Elskovs Magt til Intet, var hun bister
som Adria naar høit dets Bølger svulme —
rigt Giftermaal har jeg jo søgt i Padua,
og er hun rig, sandt jeg mit Held i Padua.

Grumio.

Sa, seer I, Herre, han siger Jer rent ud, hvorledes
han er tilfands. Giv ham bare Guld nok, og gift ham saa
med en Duffe eller en Lilleput, eller en gammel Hegle, der
ikke har en Tand i sin Mund, om hun saa har ligesaamange
Sygdomme som to og halvtredstindstve Heste; — det gjør
flet Ingenting, naar der følger Penge med.

Hortensio.

Petruchio, siden vi nu kom saavidt,
vedbliver jeg, hvad jeg i Spøg begyndte;
jeg kan Petruchio, skaffe dig en Hustru
med Rigdom nok og dertil ung og smuk,
oplært, som det en Adelsdame sømmer;
hun har en Feil, — og det er Feil fuldtop,
det er, at hun er umanerlig arrig,
saa bidst og stridig uden Maal og Maade,
at var jeg værre faren end jeg er,
ei for en hel Guldmine tog jeg hende.

Petruchio.

Yes, Ven! du kjender ikke Guldets Magt
Nævn hendes Faders Navn; det er mig nok,
jeg entrer, om hun skjælder end saa høit
som naar i Høsten Tordenskyen brager.

Hortensio.

Baptista Minola er hendes Fader
en venlig, høflig Herre. Hendes Navn
er Katharina Minola, bekendt
i hele Padua for sin onde Tunge.

Petruchio.

Seg kjender Faderen, skjønt ikke hende,
og han har kjendt min salig Fader godt;
jeg vil ei sove, før jeg træffer hende,
og derfor tager jeg mig nu den Frihed
at stilles fra dig ved vort første Møde,
medmindre du vil følge mig derhen.

Grumio.

O, Herre, lad ham endelig gaae, mens han er i det
Lune. Tro mig, hvis hun kjendte ham saa godt som jeg,
vilde hun ikke bilde sig ind, at Skjældsord kunde hjælpe paa
ham, hun kan maaskee kalde ham en Slyngel en halv Sneg
Gange eller saa omtrent; naar han engang begynder, saa
skjælder han hende ud i sit Rjæltringesprog. Jeg skal sige
Jer Noget, Herre; hvis hun siger ham det mindste imod, saa
kaster han hende saadan en Ladning i Næsen, at hun taber
baade Næse og Mund og ikke har Dine at see med mere end
en Kat. I kjender ham ikke, Herre.

Hortensio.

Lov lidt, Petruchio, jeg maa gaae med dig,
Baptista har min Skat jo i sit Bærg;
han holder i sit Gjem mit Livs Juvel,

hans yngste Barn, den skønne Bianca. Hende har han for mig og andre Friere, min Kjærligheds Medbeilere stængt inde, fordi han troer, at det er helt umuligt, — paa Grund af disse før omtalte Feil, — at Nogen skulde beile til Katharina, og derfor har Baptista nu besluttet, at Ingen beile maa til Bianca, før den arrige Katharina faaer en Mand.

Grumio.

Den arrige Katharine! det maa man sige at værre Navn kan ikke gives en Pige.

Hortensio.

Nu skal min Ven Petruchio staae mig bi og bringe mig forklædt i ærbar Dragt til Herr Baptista som en Læremester for Bianca, vel erfaren i Musik; ved dette Paasund kan jeg idetmindste faae Frihed til at beile uden Hindring og ubemærket komme hende nær.

(Grumio og Lucentio komme ind; den sidste forklædt med Bøger under Armen.)

Grumio.

Det er slet ingen Stjelmstyffe; se, hvor de unge Folk stifte Hovederne sammen for at narre gamle Folk! Herre, Herre! se Jer om! hvem kommer der? ha!

Hortensio.

Ihø Grumio, det er jo min Rival. Petruchio, lad os gaae lidt tilside.

Grumio.

Den Fyr er meget net, en rigtig Elsker!

(de gaae tilside.)

Gremio.

O, herligt! jeg har gjennemgaaet Listen;
men hør nu, de skal smukt indbindes alle,
blot Elfskovsbøger; sørg for det; I skal
slet intet Andet forelæse hende.

I har forstaaet mig. — Foruden det,
som Herr Baptista gavmildt giver Jer,
tilføier jeg en rigelig Belønning.

Tag Eders Hester; lad dem parsumere
omhyggeligt; thi hun, de bringes til,
er mere sød end Vellugt selv. Hvad vil
I forelæse hende?

Lucentio.

Hvadsomhelst

jeg læser, vil jeg tale Eders Sag,
som en Bestytters, — stol I kun paa det, —
saa troligt som om selv I var tilstede,
ja bedre søie mine Ord maaskee,
end I, medmindre I var lærd, min Herre.

Gremio.

Den Lærdom! hvilken herlig Ting den er!

Grumio. (affides.)

Den Fjante! hvilket Usen han dog er!

Petruccio.

Hold Mund!

Hortensio.

Iys, Grumio! — Gud bevare Jer,
Herr Gremio.

Gremio.

Herr Hortensio! vel mødt!
Beed I, hvor jeg skal hen? — til Herr Baptista.
Jeg loved jo med Flid at søge efter

en Læremester til den skønne Bianca,
og heldigvis har jeg nu truffet her
den unge Mand, i Lærdom og i Sæder
hel tjenlig, vel-belæst i Poesi
og andre Bøger, — gode, kan I troe.

Hortensio.

Godt! jeg har ogsaa truffet paa en Herre,
der lover mig at skaffe mig en Mester
til Lærer i Musikken for vor Skønne.
Saaledes viger jeg ei mindste Tøddel
i Trostfab mod min Elskede, skøn Bianca.

Gremio.

Min Elskede; det skal min Gjerning vise.

Grumio. (affides.)

Det skal hans Pung bevise.

Hortensio.

Gremio,

det er ei Tid at prale med vor Elskov.

Hør mig, og hvis I taler ærligt med mig,
saa skal I høre Nytt, godt for os begge.

Her er en Herre, jeg tilfældigt traf;
som da vor Fordel stemmer med hans Dnsse,
vil beile til den arrige Kathrine,
ja ægte hende, dersom hendes Medgift
er ham tilpas.

Gremio.

Det er et Ord! — Hortensio,
har I fortalt ham alle hendes Lyder?

Petruchio.

Jeg veed, hun er en arrig Skjændegjæst;
hvis det er alt, saa seer jeg ingen Fare.

Gremio.

Det siger I? hvor er I fra, min Herre?

Petruchio.

Jeg er Antonios Søn, født i Verona;
min Fader død; min Lykke for mig staaer,
og mange, gode Dage jeg mig spaaer.

Gremio.

Men tænk, et saadant Liv, med saadan Liv!

Dog, dersom I har Lyst, — i Himlens Navn!

Jeg skal i Alting være Jer til Bistand.

Men, — vil I ægte denne vilde Kat?

Petruchio.

Saavist, som jeg vil leve.

Grumio. (affides.)

Om han vil?

Ja, vil han ikke, vil jeg kvæle hende.

Petruchio.

Hvad andet er jeg kommen for? troer I,

en Smule Skrald kan skræmme mine Dren?

Har jeg da ikke før hørt Løver brøle

og Havet, skulmet op af Storme rase

en vred Bildeerne lig, der blodig skummer?

Har jeg ei hørt Kartovers Drøn i Krigen,

og Himlens svære Skyds i Skyen tordne?

og har jeg ikke midt i Slagets Trængsel

hørt Hærraab, Hingsters Brinffen og Trompettskrald?

og I vil tale om en Kvindes Tunge,

der ikke halvt saa stærkt slaaer imod Dret,

isom en Kastanies Knald i Bondens Ild?

Hi, ti! Børn kyser man med Bussemænd.

Grumio. (affides.)

De kyser ikke ham.

Gremio.

Hortensio, hør,
den Herre kommer i en heldig Stund,
sig selv og os til Held; det aner mig.

Hortensio.

Jeg loved, at vi vilde yde Bidrag
og bære al Beføstning ved hans Veilen.

Gremio.

Det vil vi, hvis hans Veilen lykkes godt.

Grumio.

Var mig min Middagsmad saa sikker blot!

(Tranio kommer ind i Kavalerdragt med Biondello.)

Tranio.

Guds Fred, I Herrer! tør jeg bede Jer
at sige mig, ad hvilken Vej jeg nærmest
kan gaa til Herr Baptista Minola?

Gremio. (affæd til Tranio.)

Til ham, som har de tvende smukke Døtre!
vil I til ham?

Tranio.

Ham er det just. — Biondello!

Gremio.

Men, hør, I mener dog vel ikke hende —

Tranio.

Maaffee, min Herre, baade ham og hende;
hvad har I derimod?

Petruchio.

Dog ikke hende
der skjælder, skulde jeg dog haabe, Herre?

Tranio.

Jeg ynder ikke Skjændegjæster, Herre. —
Biondello, lad os gaae.

Lucentio. (affides.)

Godt Tranio,

Begyndelsen er god.

Hortensio.

Et Ord endnu,

min Herre, før I gaaer; staaer Eders Hu
maafsee til denne Jomfrus Haand at naae?

Ja eller Nei?

Tranio.

Og hvis det nu var saa,
kan det fornærme Jer, min Herre?

Gremio.

Nei,

hvis uden flere Ord I gaaer Jer Bei.

Tranio.

Hvad? er ei Gaden fri og aaben Grund
for mig saavel som Jer?

Gremio.

Men ikke hun.

Tranio.

Af hvilken Aarsag, om jeg maatte bede?

Gremio.

Aarsagen, Herre, har jeg strax tilrede:
fordi hun er Herr Gremios Udkaarne.

Hortensio.

Fordi hun er Hortensios Udkaarne.

Tranio.

Saa sagte, Herrer! er I Adelsmænd,
saa vær retfærdige og hør mig roligt.
Baptista er en Adelsmand, for hvem
min Fader ei er ubekjendt, og var
hans Datters Skjønhed større end den er,

saa kunde flere Beilere jo komme
 og jeg blandt dem. Stjøn Leda's Datter havde
 jo tusind Beilere; saa kan stjøn Bianca
 vel have een derover og det skal hun.
 Lucentio vil med, om Paris kom
 og haabed, at han ene var derom.

Gremio.

Den Herre slaaer os alle med sin Snak.

Lucentio.

Giv ham kun Tøilen; han er snart forpustet.

Petruchio.

Hortensio, hvortil skal al den Snak?

Hortensio.

Tillad mig blot at spørge Jer, min Herre,
 har nogentid I seet Baptistas Datter?

Tranio.

Nei, Herre; men jeg hører, han har to;
 den ene vel bekendt som Skændegjæst,
 den anden for blufærdig Tomsruynde.

Petruchio.

Den første tager jeg; lad hende fare.

Gremio.

Saa overlad det Bærf til Hercules,
 det gjælder mere end de andre tolv.

Petruchio.

Lad mig forklare Jer det rigtigt, Herre.

Den yngste Datter, som I lurar paa,
 har Faderen fra alle Beilere
 affspærret og vil ikke love hende
 til Nogen, før den ældste bliver gift;
 da er den yngste fri, men ikke før.

Tranio.

Hvis det er saa, hvis I er Manden, Herre,
der staaer os alle bi, mig deriblandt,
og over I det Værk og bryder Isen, --
kan I den Eldste vinde, staffe os
fri Udgang til den Yngste, saa vil den,
hvem Lykken stjaenked hende, ikke være
saa utafnemlig, at han glemmer Jer.

Hortensio.

Vel talt, min Herre; det er vel betænkt,
og da I nu erklærer Jer for Veiler,
maa I, som vi, belønne denne Herre;
hvem vi er Allesammen høist forbundne.

Tranio.

Det skal ei mangle; til Bevis derpaa
lad os tilbringe denne Aften sammen
og tømme Bægret paa vor Dames Sundhed,
som Advokaterne, der lives vældigt,
men holde Benstab dog ved Fad og Bæger.

Grumio og Biondello.

Et prægtigt Forslag! lad os være Venner!

Hortensio.

Det Forslag huer mig; saa være det;
Petruchio, jeg er din benvenuto.

(de gaac.)

Anden Act.

Første Scene.

Padua. Et Bærelse i Baptistas Hus.

(Katharina og Bianca komme ind.)

Bianca.

Min Søster, gjør ei mig og dig den Tort
at gjøre mig til en trælbundet Slave;
det kræfter mig; men denne Pynt vil selv
jeg lægge bort, — slip mine Hænder blot, —
ja, alle mine Klæder til mit Skjort;
Alt, hvad du byder mig, det vil jeg gjøre;
jeg kjender vel min Pligt imod den Eldre.

Katharina.

Flux sig mig, hvem af dine Beilere
du elfter mest; og vogt dig for at lyve.

Bianca.

Tro mig, min Søster, aldrig saae jeg end
iblandt Alverdens Mænd et enkelt Ansigt,
jeg kunde elste fremfor Andre.

Katharina.

Lasse!

du lyder; er det ei Hortensio?

Bianca.

Nei, staaer din Hu til ham, saa sværger jeg,
selv vil jeg beile for dig; du skal saae ham.

Katharina.

O, saa maafsee du ynder mere Rigdom;
du haaber Pynt og Stads af Gremio?

Bianca.

Er det for hans Skyld, du er mig saa gram?
o, saa er det din Spøg, og nu forstaaer jeg,
at du har skjemtet med mig hele Tiden;
slip mine Hænder, kjæreste Kathrine.

Katharina. (slaaer hende.)

Hvis det er Skjemt, var alt det Andet ogsaa.

(Baptista kommer ind.)

Baptista.

Hvad, Jomfru? hvad betyder denne Trækthed? —
Bianca, gaa lidt tilside; — stakkels Pige,
hun græder! — gaa du til din Synaal, Barn;
besat dig ei med hende. — Skam dig dog,
du Skarn, du Djævel! hvorfor gjør du hende
Fortræd, som aldrig gjorde dig Fortræd?
naar ærgred hun dig med et bittert Ord?

Katharina.

Just hendes Tavshed turrer mig, og jeg
vil hævne mig.

(gaaer løs paa Bianca.)

Baptista.

Hvad? her for mine Dine? —

Bianca, gaa ind.

(Bianca gaaer ind.)

Katharina.

J vil forbyde mig, —

nu seer jeg nok, at hun er Eders Skat;
hun skal jo giftes; jeg maa sagtens dandse
med bare Ben paa hendes Bryllupsdag;
hun er det kjære Barn, derfor kan jeg
nu føre Aber ned til Helved. Ti!
jeg vil gaae hen og sætte mig og græde,
indtil jeg finder Veilighed til Hævn.

(gaaer.)

Baptista.

Mon nogen Mand har havt en saadan Plage? —

Men se, hvem kommer der?

(Gremio med Lucentio, der er klædt i simpel Dragt, Petruccio med Hortensio, forklædt som Musikant, og Tranio med Biondello, der bærer en Luth og Bøger, komme ind.)

Gremio.

Godmorgen, Nabo!

Baptista.

Godmorgen, Nabo Gremio. — I Herrer,
Guds Fred.

Petruccio.

I lige Maade, bedste Herre.

Tillad et Spørgsmaal: har I ei en Datter,
hvis Navn er Katharina, stjern og dydig?

Baptista.

Jeg har en Datter, kaldet Katharina.

Gremio.

I er for djærv; gaa mere findigt frem.

Petruccio.

Herr Gremio, I fornærmer mig; lad mig. —

Jeg er en Adelsmand født i Verona;

da jeg har hørt om hendes Vid og Skjønhed,

og Høflighed og bly, beskedne Væsen,

om hendes overordentlige Dyder

og milde Sindelag, er jeg saa dristig

at vise mig som en selvbuden Gæst

i Eders Hus, for at mit Die kan

bevindne Rygtet, jeg saa tidt har hørt;

og som Begyndelse til vort Bekjendtskab

tilbyder jeg Jer en af mine Følt

flink i Musik og i Mathematik,

som vel kan lære hende disse Sag,
 hvori jeg veed, hun ikke er ukyndig;
 modtag ham, hvis I ei vil frænke mig;
 hans Navn er Licio, født i Mantua.

Baptista.

Velkommen, Herre; denne Mand er ogsaa
 for Eders Skyld velkommen; men, — det veed jeg, —
 min Datter Katharina passer ikke
 for Jer; det gjør mig meget ondt.

Petruchio.

Jeg seer,

I ønsker ei at stille Jer ved hende,
 eller I tykkes ikke om mit Selstaa.

Baptista.

I misforstaaer; jeg siger, hvad jeg mener.
 Hvor er I fra? og hvad er Eders Navn?

Petruchio.

Petruchio er mit Navn, Antonios Søn,
 hans Navn er i Italien velbekjendt.

Baptista.

Jeg kjender ham; velkommen her for hans Skyld.

Gremio.

Undskyld dog, Herr Petruchio, jeg beeder,
 lad ogsaa os et stakkels Ord faae indført;
 for Pokker, I gaaer banjat rask tilbærk!

Petruchio.

Undskyld, Herr Gremio, jeg vil ei gjerne Tiden spille.

Gremio.

Det troer jeg, Herre; men det gaaer vist Eders Beilen ilde. —

Nabo, det er uden Tvivl en meget smuk Gave; for
 ligeledes at udtrykke mine venlige Tølelser vil jeg, som har
 været Jer mere forbunden for Eders Godhed end Noget,

tage mig den Frihed at tilbyde Jer denne unge Lærde; (han forestiller Lucentio.) han har studeret længe i Rheims og er ligesaa kyndig i Græsk, Latin og flere Sprog som den Anden i Musik og Mathematik; hans Navn er Cambio; hav den Godhed at modtage hans Tjeneste.

Baptista.

Lusind Tak, Herr Gremio! — Velkommen, min gode Cambio. — (til Tranio.) Men, min kjære Herre, mig synes, I staaer her som en Fremmed; maa jeg være saa dristig at spørge om Anledningen til Eders Komme?

Tranio.

Tilgiv mig, bedste Herre, Dristigheden er min, at jeg, som Fremmed her i Staden, fremstiller mig som Veiler til den sjønne, den dyderige Bianca, Eders Datter. Jeg veed helt vel, at I har fast besluttet, at Eders ældste Datter skal gaae forud; men min Begjæring gaaer kun ud paa dette, at jeg, naar jeg har godtgjort Jer min Byrd, maa blandt de andre Veilere faae Udgang og nyde samme Ret og Gunst som de. Til Eders Datters Underviisning har jeg bragt med mig dette simple Instrument samt et Par græske og latinske Bøger; hvis I modtager dem, faaer de Værdi.

Baptista.

Lucentio hedder I? og tør jeg spørge, hvor er I fra?

Tranio.

Vincentios Søn fra Pisa.

Baptista.

En mægtig Mand i Pisa, som af Rygte

jeg kjender godt; I er velkommen, Herre.

(til Hortensio.)

Dag Luthen I,

(til Lucentio.)

Bogpaffen I; nu skal

I komme strax til Eders Lærlinger —

Hei, hør! kom hid!

(En Tjener kommer ind.)

før disse Herrer ind

til mine Døttre og fortæl dem begge,

at det er deres Lærere, og bed dem

at tage vel imod dem.

(Tjeneren gaaer med Hortensio, Lucentio og Biondello.)

Vi vil gaae

omkring i Haven lidt og saa tilbords.

I er mig høist velkommen, og jeg beder,

at I vil Alle være vis derpaa.

Petruccio.

Mit Grind, Herr Baptista, kræver Hastværk,

og jeg kan ikke gaae hver Dag og beile;

min Fader kjender I, og mig ved ham;

hans Land og Gods har jeg alene arvet

og snarere foreget end forødt.

Sig, hvis jeg vinder Eders Datters Elskov,

hvor stor en Medgift faaer jeg med min Hustru?

Baptista.

Naar jeg er død, Halvdelen af mit Gods;

i Udbetaling tyvetusind Kroner.

Petruccio.

For denne Medgift faaer hun Sikkerhed

som Enke, hvis hun overlever mig,

i alt mit Land og Gods, hvad nævnes kan.

Lad os da sætte hver Artikel op
til Overholdelse fra begge Sider.

Baptista.

Ja, naar først Hovedsagen vel er naaet,
det, Alting kommer an paa, — hendes Elskov.

Petruchio.

O, det er Intet; I maa vide, Fader,
jeg er saa stiv i Sind, som hun er stolt,
og naar en voldsom Ild en anden møder,
fortære de, hvad deres Næsen nærer;
ved liden Vind forøges liden Ild;
men Stormens Pust udblæser Vinden helt;
saaledes jeg og hun; hun giver efter;
thi jeg er barst; ei som et Barn jeg beiler.

Baptista.

Saa beil da kun, og Held og Lykke til!
men vær dog rustet imod onde Ord.

Petruchio.

Ja, fast som Hjeldene mod Stormens Magt,
de roffes ei, om end den evigt blæser.

(Hortensio kommer tilbage med blodigt Hoved.)

Hvad nu, min Ven? hvorfor er du saa bleg?

Hortensio.

Hvis jeg er bleg, tro mig, det er af Stræk.

Baptista.

Naa, duer saa min Datter til Musikken?

Hortensio.

Til Krigsmand, troer jeg vist, hun duer bedre;
Jern kan mod hende staae sig, ingen Luth.

Baptista.

Kan hun ei lære ret at slaae sin Luth?

Hortensio.

Nei, tværtimod, med Luthen slog hun mig.

Jeg sagde blot, at hun tog feil ad Grebet;

og vilde sætte Fingrene tilrette;

da sagde hun, i djævelst Arrighed:

„Greb kaldes det? ja jeg skal gribe Jer!“

og med det samme slog hun mig for Panden,

saa Hovedet gif midt igjennem Luthen,

mens der jeg stod forbløffet, som i Halsjern,

en Stund og liged ud igjennem Luthen,

saa kaldte hun mig Musikanter Slynge

og Kvinkelhans og andre stygge Navne,

som om hun havde indstuderet Skjældsord.

Petruchio.

Ha, paa min Tro, det er en lystig Tøs!

jeg elsker hende tifold meer end før;

en Snak med hende længes ret jeg efter.

Baptista. (til Hortensio.)

Naa, følg med mig; vær ikke saa forsagt;

spil med min yngste Datter, hun er letnem

og er taknemlig for en god Anvisning. —

Vil I gaa med Petruchio, eller skal

jeg sende Katharina ud til Jer?

Petruchio.

O, ja; gjør det; her vil jeg vente hende,

(Baptista, Gremio, Tranio og Hortensio gaar.)

og dristigt vil jeg beile, naar hun kommer.

Sfald hun skjælder, siger jeg rentud,

hun synger listligt som en Nattergal,

og seer hun surt, saa siger jeg, hun straal

som Morgenrosen frist med Dug besprængt;

hvis hun er stum og mæler ei et Ord,

saa vil jeg prise hendes lette Tunge

og hjertegribende Veltalenhed;
 men byder hun mig gaae, saa taffer jeg
 som om hun bad mig blive hele Ugen,
 og giver hun mig Kurven, spørger jeg,
 hvad Dag hun ønsker Lysning og vil vies. —
 Men se, der er hun, nu, Petruccio, tal!

(Katharina kommer ind.)

Godmorgen; Thrine hører jeg, du hedder?

Katharina.

J har hørt ret, men J er noget tunghør;
 man kalder mig dog ellers Katharina.

Petruccio.

Nu lyver du; du hedder slet hen Thrine,
 og kjonne Thrine, stundom Arrig=Thrine,
 men Thrine, Verdens nydeligste Thrine
 Thrine af Thrineborg, min søde Thrine,
 der gives intet Mundgodt sødt som Thrine;
 lad mig da sige dig, min Trøst, min Thrine;
 jeg hørte vidt om Land din Mildhed prise,
 din Skjønhed udraabt, dine Dyder omtalt, —
 skjønt ei saa fuldeligt, som du fortjente;
 og det har rørt mig til at beile til dig.

Katharina.

Rørt! meget godt! som J har rørt Jer hid,
 saa rør Jer for at komme bort igjen;
 jeg saae jo strax, at J var rørligt Gods.

Petruccio.

Hvad mener du med rørligt Gods?

Katharina.

En Stol.

Petruccio.

Der traf du det; kom sæt dig paa mit Skjød.

Katharina.

Uæner maa bære, derfor ogsaa I;

Petruchio.

Kvinder maa bære, derfor ogsaa du.

Katharina.

Ei fligt et Dg som Jer, hvis mig I mener.

Petruchio.

O, Thrine, jeg skal ikke tynge dig;
jeg veed jo nok, at du er ung og let —

Katharina.

For let til af en saadan Karl at fanges,
og dog saa tung, som det er mig tilpas.

Petruchio.

Tilpas! Vis Bas!

Katharina.

I snapper Ord ret flink.

Petruchio.

Skal Høgen snappe dig min Turteldue.

Katharina.

Hvad om det var en Høg I tog for Due.

Petruchio.

Men, naa, du Hvepse, du er altfor hvas.

Katharina.

Er jeg en Hvepse, vogt Jer for min Braad.

Petruchio.

Seg fjender Raad; jeg rykker Braaden ud.

Katharina.

Ja, hvis en Tosse vidste, hvor den sad.

Petruchio.

Hvem veed ei, hvor en Hvepse har sin Braad?
i Halen.

Katharina.

Nei i Tungen.

Petruchio.

Naa, hvis Tunge?

Katharina.

Lad Eders Tunge blive der. Farvel!

Petruchio.

Hvordan? min Tunge der? nei, lille Thrine,
jeg er en Adelsmand.

Katharina.

Det vil jeg prøve.

(Slaaer ham.)

Petruchio.

Nei, hvis du slaaer igjen, saa faaer du Dast.

Katharina.

Saa mister I jo Eders Vaabenmærke;
slaaer I mig, er I ingen Adelsmand,
og uden Adel gives ingen Vaaben.

Petruchio.

Heraldift lærd? sæt mig i dine Bøger.

Katharina.

Hvad Hjelmtegn fører I? en Hanefam?

Petruchio.

En Hane uden Kam, naar du er Hønen.

Katharina.

Min Hane? nei! I galder altfor slegt.

Petruchio.

Naa, Thrine, see nu ikke meer saa surt.

Katharina.

Det er min Vane, naar jeg seer Ugurker.

Petruchio.

Her er jo ingen, se da ikke surt.

Bist er her.

Katharina.

Petruchio.

Vis mig dem.

Katharina.

Skaf mig et Speil.

Petruchio.

Hvorledes, Thrine? mener du mit Ansigt?

Katharina.

Det klogtigt truffet af saa ung en Tyr.

Petruchio.

Ved Sankt Georg! ung meer end nok til dig.

Katharina.

J er dog vissen.

Petruchio.

Det er af Belymring.

Katharina.

Ja, det belymrer jeg mig ikke om.

Petruchio.

Nei, Thrine, du skal ikke slippe saa.

Katharina.

Seg ærgrer Jer jo blot; saa lad mig gaae.

Petruchio.

Nei, tværtimod; du er saa grumme vakker;

de sagde, du var bister, tvær og muggen;

nu seer jeg, Rygtet var en Erkeløgner;

du er jo munter, sjemtsom, yderst artig,

i Talen sen, men sød som Baarens Blomster;

du kan ei rynke Panden, skule, bide

din Læbe, som en arrig Kvinde pleier;

du lystes ei ved bidst og arrig Tale;

du møder dine Veilere med Blidhed,

med venlig Omgang, mildt og høfligt Væsen.

Hvor kan dog Folk fortælle, Thrine halter?

o, falske Verden! som en Hasselgren

er Thrine rank og slank, og som en Rød

brunladen og saa sød som Røddelfjærne.

O, lad mig see dig gaae; du halter ikke.

Katharina.

Gaa, Mar, byd over dem, der tjene Jer.

Petruchio.

O, naar har dog Diana prydet Lunden

som Thrine med sin kongelige Gang

er dette Kammers Pryd! — Vær du Diana;

lad hende være Thrine, og lad Thrine

saa være kydst, Diana overgivet.

Katharina.

Hvor har I saaet lært den skønne Tale?

Petruchio.

Ex tempore, min Moders Vid jeg arved.

Katharina.

En vittig Moder; ellers havde Sønnen

nok været dum.

Petruchio.

Er jeg da ikke klog?

Katharina.

Saa, saa; I kan tilnød Jer holde varm.

Petruchio.

Det vil jeg, min Kathrine, i din Seng.

Saa lad os derfor uden al den Snak

nu tale ligefrem; din Fader har

samtykket i, at jeg saaer dig til Hustru; —

Medgiften har vi aftalt, og du bliver

min Hustru, om du vil det eller ei.

Maa, Thrine, jeg er just en Mand for dig;
ved dette Lys, hvormed jeg seer din Skjønhed, —
din Skjønhed, som har vaakt min Elskov til dig, —
til mig og ingen Anden skal du vies;
thi jeg er just skabt til at tæmme dig
og faae den vilde Kat til en Kathrine
omgjængelig som andre Huskathriner.
Der er din Fader; nu kun ingen Bægning!
jeg vil og maa trolove Katharina.

(Baptista, Gremio og Tranio komme ind.)

Baptista.

Maa, Herr Petruccio, hvorledes gaaer det
med Eders Beilen?

Petruccio.

Meget vel, min Herre;
hvad andet? det er jo umuligt andet,
end at det maatte gaae mig godt.

Baptista.

Maa da,
min Datter Katharina, helt forbauset?

Katharina.

Der Datter? jeg maa sige, at I viser
mig kjærlig Faderomhu, at I ønsker
mig gift med slikt et Daarekistelem;
en halvgal Grobrian, en Skvalderhans,
der troer at han kan bande Sagen klar.

Petruccio.

Der seer I, Fader; — I og hele Verden
har talt om hende hen i Veiret kun;
hvis hun er arrig, er det kun af List;
hun er ei stridig; hun er bly som Duen,
et hidfig, men som Morgnen kjølig, mild;

i Taalmod er hun jo en ny Griseldis;
i Kydssked er hun Roms Lucretia;
kort sagt, vi er saa ganste enige,
at næste Søndag er vor Bryllupsdag.

Katharina.

Først vil jeg see dig hængt paa Søndag!

Gremio.

Hør!

hun siger, at hun først vil see Jer hængt.

Tranio.

Er det Jert Held? ja, saa Godnat, vor Del!

Petruchio.

Vær I kun rolige; jeg valgte hende
jo for mig selv; er hun og jeg tilfredse,
hvad kommer det saa Jer ved? det er aftalt
imellem os, da vi var ene sammen,
at hun endnu skal være bidst i Selstak;
jeg siger Jer, at det er rent utroligt,
hvor høit hun elsker mig. — Den søde Thrine,
hun hang omkring min Hals, og Kys paa Kys
hun overbød sig selv med Ed paa Ed!
saa varmt, at i et Nu hun vandt min Elsker.
O, hvad veed I! det er et reent Vidunder,
hvor tam, naar Mand og Kvinde er alene,
en Stymper selv kan faae den værste Trolde. —
Din Haand, min Thrine! jeg vil til Venedig
og kjøbe Pynt til dig til Bryllupsdagen;
lav I til Gilde, Fader, indbyd Gjæster;
jeg veed, min Katharina bliver deilig.

Baptista.

Hvad skal jeg sige? giv mig Eders Hænder;
Gud signe Jer, Petruchio! det er afgjort.

Gremio og Tranio.

Vi siger Amen; vi vil være Vidner.

Petruchio.

Farvel min Hustru, Fader og I Herrer.

Nu til Venedig! Søndag kommer snart. —

Stads, Ringe, smukke Klæder skal du faae; —

kys mig! paa Søndag skal vort Bryllup staae!

(Petruchio og Katharina gaae, hver til sin Side.)

Gremio.

Naar blev et Par saa hastigt klappet sammen?

Baptista.

I Herrer, jeg maa spille Kjøbmand nu

og vove raft paa en dumdriftig Handel.

Gremio.

Den Vare skimled kun for Jer; den bringer

Jer Binding, eller den gaaer tabt paa Soen.

Baptista.

Fred, haaber jeg, ved Handelen er bundet.

Gremio.

Jeg lover for, at han har Freden fundet.

Men nu, Baptista, Eders yngste Datter;

nu kom den Tid jo, som vi ventede paa;

jeg er Jer Nabo, og jeg beilede først.

Tranio.

Og jeg er En, der elfter Bianca mere,

end Ord kan sige eller Tanken fatte.

Gremio.

Hvad veed af Elskov flige unge Gutter?

Tranio.

Graastjæg, Jer Elskov fryser.

Gremio.

Eders sprutter.

Gaa, Springsyr, det er Alderen, som nærer?

Tranio.

Men Ungdom er det Pigerne begjærer.

Baptista.

Hold Fred, I Herrer; lad mig stille Trætten;

ved Gjerning vindes Prisen, den, der kan

sikre min Datter mest i Morgengave,

skal eie Biancas Kjærlighed. — Herr Gremio,

hvad kan I sikre hende?

Gremio.

Først mit Huus

i Staden, som I veed, er rigt forsynet

med Guld og Solotøi, Bækkener og Kander,

hvor hun kan vadske sine smukke Hænder.

Tapeterne er alle tyriskt Bæb,

i Skrin af Elfenbeen er mine Kroner,

i Oederkister Arras-Sengetæpper,

kostbare Klæder, Omhæng, Sengeforhæng,

fint Linned, perlestukne Tyrlepuder,

Gardiner fra Venedig, guldbroderte,

Tintøi og Kobbertøi, Alt, hvad som hører

til Huset og til husligt Brug; desuden

er paa min Avlsgaard hundred Malfesøer,

sex Snes fede Stude paa min Stald

og Alt i Forhold svarende til dette.

Selv er jeg lidt tilaars, det tilstaaer jeg;

doer jeg imorgen, saaer hun Alt, hvis hun

vil være, mens jeg lever, min alene.

Tranio.

Godt anbragt det „alene“. — Hør nu mig;

jeg er min Faders ene Søn og Arving.
 Hvis jeg faaer Eders Datter til min Hustru,
 jeg sikkrer hende i det rige Pisa
 tre, fire Huse, hvert saa godt som det,
 gamle Herr Gremio har i Padua,
 dertil to tusinde Dukater aarligt
 af Jordegods, — Alt i Morgengave. —
 Naa, har jeg stuktet Jer, Herr Gremio?

Gremio.

To tusinde Dukaters aarlig Indtægt
 af Jordegods? Indtægten af mit Gods
 naar ei saa høit ialt, saa skal hun faae
 foruden det en Gallion, som ligger
 nu paa Marseilles Rhed. — Hvad nu, mon ikke
 min Gallion har stoppet Eders Mund?

Tranio.

Herr Gremio, Hvermand veed, min Fader eier
 tre store Gallioner, to Galeier,
 dertil tolv gode Skuder; alle disse
 skal være hendes; dertil byder jeg
 det Dobbelte af, hvad I byder meer.

Gremio.

Nei, jeg har budet Alt; jeg har ei mere;
 Alt, hvad jeg har, meer kan hun ikke faae.
 Hvis mig I vælger, faaer hun mig og mit.

Tranio.

Godt; saa er Pigen min og ingen Andens;
 jeg har Jert Ord; Gremio er overbudt.

Baptista.

Jeg tilstaaer, I har gjort det bedste Bud;
 hvis Eders Fader sikkrer hende dette,

saa er hun Eders; ellers, har mig undskyldt,
doer I for ham, hvor er da Morgengaven?

Tranio.

Spidsfindighed! jeg er jo ung, han gammel.

Gremio.

Kan unge Mænd ei døe saavel som gamle?

Baptista.

Godt, mine Herrer; det er min Beslutning:
paa Søndag skal min Datter Katharina
jo holde Bryllup, som I veed, og Bianca
skal Søndagen derpaa staae Brud med Jer,
isald I giver hende den Forsikkring;
hvis ikke, med Herr Gremio. Dermed
jeg siger Jer Farvel og takker begge.

Gremio.

Farvel da, Nabo! — Jeg er ikke bange
for Jer, I unge Spillefugl. En Nar
var Eders Fader, hvis han gav Jer Alt
og satte Foden under Eders Bord
paa sine gamle Dage. Byt! tro mig,
en gammel Næv veed nok at hytte sig. (gaaer.)

Tranio.

Potter i Vold, din trædsfe, visne Bælg!
Jeg tog dog Stiffet med en lille Trumf.
Jeg har en Plan til Bedste for min Herre.
Hvorfor kan ei en falsk Lucentio
til Fader faae en falsk Vincentio? —
det er et Underværk; til Hverdagsbrug
faaer Fædre Børn; i dette Frierspil
faaer Sønnen Fader, hvis min List slaaer til. (gaaer.)

Tredie Act.

Første Scene.

Padua. Et Bærelse i Baptistas Hus.

(Lucentio, Hortensio og Bianca komme ind.)

Lucentio.

Hold op nu, Spillemand; I er for næsvis,
 har I saa hurtigt alt forglemmt den Velkomst,
 I fik hos hendes Søster, Katharina?

Hortensio.

Rivagtige Pedant, men denne Dame
 er jo den himmelske Musik bevaagen,
 og derfor overlad mig første Plads;
 naar vi har brugt en Time til Musiken,
 skal I saae samme Tid til Eders Læsning.

Lucentio.

I Klobrian, der ei har læst saa meget,
 at I forstaaer, hvortil Musik er stabt;
 mon ikke til at vederkvæge Sindet,
 af Granskning og af daglig Møie trættet?
 Lad mig nu drive først Filosofien,
 og naar jeg standser, kom med Harmonien.

Hortensio.

Jeg taaler ei den Hovmod.

Bianca.

I fornærmer

mig begge, mine Herrer, naar I lides
 om det, som kun beroer paa mig. Jeg staaer
 ei under Riset som en Skoletøs;

jeg vil ei bindes til bestemte Timer,
 men lære, som jeg lyfter. For at ende
 al denne Riv, — kom, lad os sidde ned; —
 tag Eders Instrument og spil imens; —
 hans Læsning er forbi, før I faaer stemt.

Hortensio. (til Bianca.)

Og vil I holde op med Eders Læsning,
 naar jeg har faaet Tonen rigtig fat?

(gaaer tilside.)

Lucentio.

Det bliver aldrig; — lad kun Eders Luth
 faae Tonen.

Bianca.

Hvor var det, vi slap?

Lucentio.

Her, Frøken:

Hic ibat Simois, hic est Sigeia tellus;
 hic steterat Priami regia celsa senis.

Bianca.

Oversæt det.

Lucentio.

Hic ibat, som jeg sagde Jer før, — Simois, jeg er
 Lucentio, — hic est, Søn af Vincentio i Pisa, — Sigeia
 tellus, saaledes forslædt for at vinde Eders Kjærlighed. —
 Hic steterat, den Lucentio, der kommer som Veiler, —
 Priami, er min Tjener Tranio, — regia, der paatager sig
 min Skikkelse, — celsa senis, for at stusse den gamle Pan-
 talon.

Hortensio. (kommer frem igjen.)

Frøken, mit Instrument er stemt.

Bianca.

Lad os da høre. — (Hortensio spiller.) *Hy*, Kvinten er falsk.

Lucentio.

Spyt i Hullet, min Ven, og stem saa igjen.

Bianca.

Lad mig nu see, om jeg kan oversætte det. *Hic ibat Simois*, jeg kjender Jer ikke; — *hic est Sigeia tellus*, jeg troer Jer ikke; — *hic steterat Priami*, tag Jer iagt, at han ikke hører os; — *regia*, vær ikke indbildt; — *celsa senis*, tab ikke Modet.

Hortensio.

Froken, nu stemmer den.

Lucentio.

Godt nok; men Bassen er falsk.

Hortensio.

Nei, Ingenting er falsk undtagen den falske Slyngel, der forstyrrer Taktten. —

(affides.)

Hvor den Pedant er bleven rask og kjæphøi! jeg troer saasandt, han leser for min Skjønne. *Pedascule!* jeg skal vel passe paa dig.

Bianca. (til Lucentio.)

Maaskee jeg troer engang; nu tvivler jeg.

Lucentio.

Tvivl ei om det; thi seer I, *Neacides* er *Ujax*, — efter sin Farfaders Navn.

Bianca.

Min Lærer maa jeg troe; thi ellers vilde jeg blive ved at holde paa min Tvivl. Men nok om det; nu, *Licio*, til Jer. —

Tag ikke ilde op, I gode Herrer,
at jeg har stjemtet med Jer begge to.

Hortensio. (til Lucentio.)

Spadser nu I kun, og lad mig faae Ro;
min Undervisning passer ei for Tre.

Lucentio.

Saa nøieseende? Godt, jeg maa vente
(affides.)

og passe paa; thi, seer jeg ikke feil,
er nok vor smukke Spillemand forelsket.

Hortensio.

Min Frøken, før I rører Instrumentet,
og før jeg lærer Jer min Fingersætning,
maa jeg begynde med de første Grunde
og lære Jer en Skala meer fortfattet,
meer lærerig, fornøielig og nyttig,
end Nogen anden Musiker har gjort;
her er den, ffrevet tydelig og net.

Bianca.

Min Skala har jeg lært forlængesiden.

Hortensio.

Men læs alligevel Hortensios Skala.

Bianca. (læser.)

- C. Jeg er Harmoniens første Tone,
 - D. som Hortensios Elstov kan udtrykke;
 - E. o, hør ham, Bianca, bliv hans Kone,
 - F. dig han elsker, du kun er hans Lykke!
 - G. Paa den næste Streng to Toner staaer.
 - A. H. Forbarm dig, eller jeg forgaaer.
- Er det en Skala? mig den huer ikke;
jeg ynder mest den gamle Skif; jeg bytter
ei gode Regler om for fære Paasund.

(En Tjener kommer ind.)

Min Fæder, Eders Fader beder Jer
at slippe Bøgerne og hjælpe til
at pynte Eders Søsters Brudekammer;
I veed, at hendes Bryllup staaer imorgen.

Bianca.

Farvel da, mine Herrer, jeg maa gaae!

(gaaer med Tjeneren.)

Lucentio.

Saa finder jeg ifandhed ingen Grund til
at blive længer her.

(gaaer.)

Hortensio.

Men jeg har Grund til

at passe paa den Skolefugl. Jeg synes,
at han seer ud, som om han var forelsket.

Men hvis du, Bianca, har saa lavt et Sind
at kaste paa Enhversomhelst dit Blik,
lad hvem der lyfter faae dig; hvis jeg finder
dig flygtig, — godt, saa er der flere Kvinder.

(gaaer.)

Anden Scene.

Udenfor Baptistas Hus.

(Baptista, Gremio, Tranio, Katharina, Bianca og Lucentio komme
ind med Følge.)

Baptista. (til Tranio.)

Nu er jo Dagen kommen, Herr Lucentio,
til Katharinas og Petruccios Bryllup;
men fra min Svigersøn jeg hører Intet.
Hvad vil man sige? hvilken Spot og Skam,
om nu vor Brudgom udeblev, mens Præsten

staaer særdig til at signe Ægteskabet!
 Hvad siger I til denne Skam, Lucentio?

Katharina.

Mig træffer Skammen kun; jeg tvinges til
 at give mod mit Hjertes Drift min Haand
 til sliq en halvgal Tølper fuld af Luner,
 der beiler i en Fart, men haster ikke
 med Bryllup. Jeg har sagt Jer det, det har jeg:
 han er et Daarefistelem, der stjuler
 sin ondskabssfulde Skjemt bag plumpe Lader,
 og for at vinde Ky som vittigt Hoved
 frier han til Tusinde, berammer Bryllup,
 indbyder Gjæster, lader lyse for sig,
 men bliver aldrig viet, hvor han har friet.
 Nu peger alle Folk paa Katharina:
 „Der gaaer den sjantebe Petruchios Hustru,
 hvis han faaer Lyst engang at holde Bryllup.“

Tranio.

Vær I kun rolig, gode Katharina,
 og I, Baptista. Paa mit Ord, Petruchio
 har ment det ærligt, hvilket Uheld end
 ham hindrer i at holde Ord; jeg veed,
 sjønt han er djærv, er han dog helt forstandig;
 sjønt han er skjemsom, er han ærlig dog.

Katharina.

Gid Katharina aldrig havde seet ham!

(gaaer grædende ud, fulgt af Bianca og flere.)

Baptista.

Gaa, Barn, jeg kan ei bade, at du græder;
 en Helgen kunde sliq en Tort vel tirre,
 end meer en Pige med dit iltre Sind.

(Biondello kommer ind.)

Biondello.

Herre, Herre! Nyheder, gamle Nyheder! Nyheder, som
 I aldrig før har hørt Mage til!

Baptista.

Er det nyt og gammelt paa een Gang? Hvorledes er
 det muligt?

Biondello.

Ja, er det ikke en Nyhed, at høre om Petruccios An-
 komst?

Baptista.

Er han kommen?

Biondello.

Nei, vist ikke, Herre.

Baptista.

Hvad da?

Biondello.

Han er paa Veien.

Baptista.

Naar vil han være her?

Biondello.

Naar han staaer, hvor jeg er, og seer Jer der.

Tranio.

Men hvad er det da? Kom med dine gamle Nyheder.

Biondello.

Ja, Petruccio er paa Veien, i en ny Hat, en gammel
 Jakke, et Par gamle Buxer, tregange vendte, et Par Støvler,
 der har været brugte til at gjemme Lys i, den ene med Spænde-
 spore, den anden med Kniplingskant, som to Spidser ere revne
 af, en gammel, rusten Kaarde, der er laant fra Byens Løi-
 hus, Fæstet itu, og uden Dupsko; hans Hest er rygbrudt af
 en gammel skimlet Sadel, Stigboilerne ikke i Familie med
 hinanden; dertil er den besængt med Kværke, stiv i Rygraden,

beladt med Mundsyge, fuld af Flodgalde, smittet af Stab, belemret med Spat, befængt med Gulsot, uhelbredelig for Fibel, ødelagt af Kuller, fortæret af Indvoldsorme, sveirygget og boblam, fransit i Forbenene, Bidselet halvt knækket, Hovedtøiet af Faarestind, som tidt er sprunget, naar det blev strammet for at holde den fra at snuble, og nu gjort istand med Knuder, en Sadelgjord lappet paa sex Steder, og en Fløiels Svandsrem af en Damesadel med to Bogstaver af hendes Navn, pynteligt sat med Knapper, og hift og her syet sammen med Seilgarn.

Baptista.

Hvem er med ham?

Biondello.

O, Herre, hans Lakai, og han er, saasandt jeg lever, udstaffet ligesom Hesten, med en Bomuldsstrømpe paa det ene Ben og en Badmels Støvlestrømpe paa det andet, med en rød og en blaa Klædelist til Strømpebaand, en gammel Hat, og „Fyrrethve muntre Elskovsviser“ stultet deri som en Tjer, en Fuglestræmsel, en ren Fuglestræmsel i Paaklædning, og ikke som en kristelig Tjener eller en Kavalers Lakai.

Tranio.

Det er igjen et af hans sære Luner;
dog gaaer han stundom i hel ringe Dragt.

Baptista.

Jeg er glad ved, at han kommer, hvordan han saa kommer.

Biondello.

Ja, men, Herre, han kommer ikke.

Baptista.

Sagde du ikke, at han kommer?

Biondello.

Hvem? at Petruccio kommer?

Baptista.

Ja, at Petruchio kommer.

Biondello.

Nei, Herre; jeg siger, at hans Hest kommer med ham paa Ryggen.

Baptista.

Naa ja, det kommer jo ud paa Gæt.

Biondello.

Nei, ved Sanct Jakob, Herre, den Sag er sikker nok, en Mand og en Hest er meer end een, skjønt ei det er en Flok.

(Petruchio og Grumio komme ind.)

Petruchio.

Hvor er de Tyre? er her Nogen hjemme?

Baptista.

J er velkommen, Herre.

Petruchio.

Og dog kommer

jeg ikke vel.

Baptista.

J halter jo dog ikke.

Tranio.

J er just ei saa velklædt, som jeg ønsked.

Petruchio.

Om jeg var bedre klædt, jeg soer dog hid paa samme Vis som nu. — Men, hvor er Thrine? hvor er min søde Brud? — hvor gaaer det, Fader? — mig tykkes, Eders Miner er saa mørke, og hvorfor stirrer dette ædle Selskab, som om de saae en sær Mærkværdighed, en ny Komet, et usædvanligt Terteegn.

Baptista.

J veed jo, det er Eders Bryllupsdag;

først vakte det vort Mismod, at vi frygted,
 I vilde ikke komme, nu endmere,
 at see Jer komme saa usforberedt.
 Sy, kast den Dragt, der skjæmmer Eders Stand
 og saarer Diet paa vor Høitidsdag.

Tranio.

Og sig os, hvilken vigtig Hændelse
 har holdt saalænge Jer fra Eders Brud
 og ført Jer hid, saa lidet lig Jer selv.

Petruchio.

Bespærligt var det at fortælle, kjædsomt
 at høre; nok, jeg kommer for at holde
 mit Ord, om end jeg nødes til at vige
 derfra i visse Maader; dette skal jeg
 ved Leilighed dog give Grunde for,
 som vel vil stille Jer tilfreds. — Men hvor
 er Thrine? jeg har været stilt fra hende
 for længe. Morgenstunden gaaer; det var
 paa Tiden nu, vi skulde gaae til Kirke.

Tranio.

Besøg ei Eders Brud saa uselt klædt;
 gaa hjem til mig, tag Klæder paa af mine.

Petruchio.

Nei, saadan vil jeg just besøge hende.

Baptista.

Men saadan vil I dog vel ikke vies?

Petruchio.

Jo, netop saadan; derfor ingen Snak!
 mig ægter hun og ikke mine Klæder.
 Hvis blot jeg kunde bøde hos mig selv
 saa let, hvad hun i mig vil faae at bære,
 som jeg kan stifte denne ringe Dragt,

det var et Held for Thrine, meer for mig. —
 Men jeg er dum, at her med Jer jeg sladrer,
 imens jeg skulde hilse paa min Brud
 og med et hjærligt Kys besegle Navnet.

(gaaer tilligemed Grumio og Biondello.)

Tranio.

Han har en Hensigt med sit gale Optog;
 lad os om muligt faae ham til at tage
 en bedre Klædning, før han gaaer til Kirke.

Baptista.

Jeg vil gaae med og see, hvad Enden bliver.

(gaaer.)

Tranio.

Men, Herre, vi maa jo nødvendigt søie
 til hendes Elskov hendes Faders Bisald,
 og for at skaffe det tilveie vil jeg,
 som jeg har sagt, see til at faae en Mand, —
 hvem det saa er, gjør ikke stort til Sagen;
 vi skal udruste ham for vort Behov, —
 og han skal være Herr Vincentio
 og give her i Padua Forsikkring
 for større Summer, end jeg loved. I
 skal da i No faae Eders Dnsker opfyldt
 og vies til stjon Bianca uden Hindring.

Lucentio.

Hvis ei min Kammerat, den anden Lærer,
 saa nøie vogtede paa Biancas Skridt,
 var det vel bedst at vies hemmeligt;
 om saa Alverden sagde Nei bagefter,
 holdt jeg trods hele Verden fast paa mit.

Tranio.

Det vil vi efterhaanden tænke paa

og vogte paa vort Lærb i denne Sag;
 saa narre vi den Graastjæg Gremio,
 den snilde Speider Fader Minola,
 Luthspilleren, den hjælne Licio,
 Alt for at tjene Herr Lucentio.

(Gremio kommer ind.)

Herr Gremio! kommer I fra Kirken?

Gremio.

Ja,

saa villig, som jeg fordem kom fra Skolen.

Tranio.

Er Brud og Brudgom nu paa Veien hjem?

Gremio.

Brudgom? ja, Brud gjør han paa Bryllupsgammen,
 og Bryderi vil han nok volde Bruden.

Tranio.

Hvad? mere bidst end hun? det er umuligt.

Gremio.

Han er en Djævel, en skindbarlig Satan.

Tranio.

Hun er en Djævel, Satans Oldemoder.

Gremio.

So vist! mod ham er hun et Lam, en Due,
 en lille Mar. Hør bare, Herr Lucentio:
 da Præsten spurgte, om han vilde tage
 Kathrina til sin Hustru, sagde han:

„Ja, saa min Salighed!“ og svor saa høit,
 at Præsten helt forbløffet tabte Bogen,
 og da han bukkede sig efter den,
 saa gav den gale Brudgom ham et Puf,
 saa der laa Præst og Bog og Bog og Præst.

„Nu tag dem op, skreg han, hvem der har Lyst.“

Tranio.

Hvad sagde hun, da han kom op igjen.

Gremio.

Hun stjalv og bæved; thi han svor og stamped,
som om Kaplanen vilde narre ham.

Men da nu Bryllupsstiftene var endte,
saa raabte han paa Vin: — „Staal!“ sagde han,
som om han var ombord og holdt en Svir
med sine Kammerater efter Stormen; —
saa drak han Mustatælleren til Bunden
og kasted Ragerne i Degnens Ansigt
af ingen anden Grund, end at hans Skjæg
var tyndt og magert voget og saae ud,
som om det bad om Rager, mens han drak.

Da det var gjort, tog han sin Brud om Halsen
og kyssed hende med saa høit et Smask,
at da de stiltz, gjenlød hele Kirken;
ved dette Syn gif jeg min Bei af Blusel,
og hele Sværmen kommer nu bagefter;
saa galt et Byllup har man aldrig seet; —
Hør, hør! nu hører jeg Musiken spille.

(Musik.)

(Petruchio, Katharina, Baptista, Bianca, Hortensio, Grumio og
Følge komme ind.)

Petruchio.

I kjære Herrer, Tak for Eders Umag.
Jeg veed, I venter her at spise med mig
og finde Bryllupsbordet vel besat;
men se, mit Hastværk kalder mig herfra,
og derfor vil jeg tage Afsted her.

Baptista.

Er det da muligt, I vil bort iasten?

Petruchio.

Jeg maa afsted idag, før Aften kommer.
 Forundres ikke; kjendte I mit Grind,
 had I mig heller om at gaae end blive.
 Jeg takker hele dette ædle Selskab,
 som her har seet paa, at jeg gav min Tro
 til denne blide, søde, fromme Hustru.
 Epis hos min Fader; drik saa paa min Sundhed;
 thi jeg maa bort og siger Jer Farvel.

Tranio.

Jeg beder Jer; bliv dog til efter Bordet.

Petruchio.

Det kan ei skee.

Gremio.

Lad mig hønfalde Jer.

Petruchio.

Det kan ei skee.

Katharina.

Lad mig hønfalde Jer.

Petruchio.

Det er mig kjært.

Katharina.

Er det Jer kjært at blive?

Petruchio.

Det er mig kjært, du beder mig derom;
 jeg bliver ei, hvormeget end du beder.

Katharina.

Nu, hvis du elsker mig, saa bliv.

Petruchio.

Hei, Grumio,

sadl mine Heste!

Grumio.

De er færdige, Herre; Havren har fortæret Hestene.

Katharina.

Vel! gør du, hvad du kan; jeg reiser ikke idag imorgen ikke heller, ikke, før selv jeg lyfter; der, min Herre, Døren er aaben; der er Eders Bei; traft af, mens Smørelsen er frist paa Eders Støvler.

Jeg reiser ikke, før jeg selv faaer Lyst. —

Du bliver vist en artig Tølper, du, der tager strax saa drabelig paa Bei.

Petruchio.

Vær rolig, Thrine! bliv blot ikke vred.

Katharina.

Jeg vil just være vred; hvad vil I vel?

vær I kun rolig, Fader; han skal vente, til det er mig beleiligt.

Gremio.

Ja, min Tro,

se, Herre, nu begynder det at virke.

Katharina.

I Herrer, gaa nu ind til Bryllupsgildet! —

jeg seer, en Kvinde bliver gjort til Taabe,

hvis ikke hun har Mod til at staae fast.

Petruchio.

De skal gaae ind, som du befaler, Thrine! —

Lyd Bruden, I, som er i hendes Følge!

gaa ind til Gildet, drif og jubiler;

tøm Bægeret for hendes Somfrudom;

svir lystigt eller gaa ad Helved til.

Min søde Thrine, hun skal gaae med mig. —

Nei, ingen Skulen, Stampen, Stirren, Fnyssen!

hvad mit er, vil jeg være Herre over;
 hun er min Eiendom, mit Guds, Løsøre,
 mit Hus, mit Husgeraad, min Mark, min Lade,
 min Hest, min Oxe, Asen, ja, mit Alt. —
 Her staaer hun, her; rør hende, hvem der tør!
 jeg byder Trods den Stolteste, der spærrer
 mig Veien her i Padua. — Grumio,
 drag ud dit Sværd! vi er blandt Røvere;
 staa nu din Frue bi, er du en Mand!
 frygt ei, min Glut; de skal ei røre dig;
 jeg er dit Skjold imod en Million!

(fører Katharina bort med sig; Grumio følger dem.)

Baptista.

Naa, lad dem gaae, det blide, stille Par!

Gremio.

Var de ei gaaet, var jeg død af Latter.

Tranio.

Saa galt et Bryllup saae vel Ingen før.

Lucentio.

Frøken, hvad mener I om Eders Søster?

Bianca.

Selv er hun gal og viet til en Galning.

Gremio.

Jeg lover for, at han er vel kathrinet.

Baptista.

Naboer, om end Brud og Brudgom mangle
 til at besætte Pladserne ved Bordet,
 saa veed I dog, Mad mangler ei ved Gildet. —
 Lucentio, tag I Brudgommens Plads,
 lad Bianca træde i sin Søsters Sted.

Tranio.

Skal Bianca øves i at være Brud?

Baptista.

Ja vist, Lucentio; kom ind, I Herrer.

(De gaae.)

Fjerde Act.

Første Scene.

En Sal i Petruccios Landsted.

(Grumio kommer ind.)

Grumio.

Pokker tage alle udafede Og og alle gale Herrer og alle daarlige Beie! Har noget Menneſte ſaaet ſaamange Prygl? har noget Menneſte været ſaa fuld af Strimer? har noget Menneſte været ſaa træt? Jeg er ſendt i Forveien for at ſtaffe Ild, og de komme bagefter for at varme ſig. Ja, hvis jeg ikke var „en lille Gryde, der ſnart koger“, ſaa kunde gjerne mine Læber fryſe faſt til mine Tænder, og min Tunge til min Gane, og mit Hjerte i min Mave, førend jeg fik en Ild at tõe mig op ved. — Men jeg vil varme mig ved at blæſe til Ilden, for, naar jeg betænker, hvad det er for et Veir, ſaa vilde en ſværede Karl end jeg blive forkjølet. — Hei, Holla! Curtiſ!

(Curtiſ kommer ind.)

Curtiſ.

Hvem er det, der raaber ſaa ghyſeligt?

Grumio.

Et Stykke Is, hvis du ikke troer det, kan du gjerne glide fra mine Skuldre til mine Hæle ligesaa ſnart ſom fra mit Hoved til min Hals. Ild, kjære Curtiſ!

Curtis.

Er min Herre og hans Hustru paa Veien, Grumio?

Grumio.

O, ja, Curtis, ja; og derfor „Ild, Ild, og slaa ikke Band paa.“

Curtis.

Er hun saadan en arrig Brand, som hun har Ord for?

Grumio.

Det var hun, gode Curtis, førend Frosten kom; men Vinteren tæmmer, baade Mand og Kvinde og Dyr, veed du nok, og den har tæmmet min gamle Herre og min nye Frue og mig selv, Broder Curtis.

Curtis.

Gaa din Vej, du tre Tommers Nar; jeg er ikke et Dyr.

Grumio.

Er jeg kun tre Tommer? da er dit Horn jo dog en Fod langt, og saa lang er jeg i det mindste. Men vil du gjøre Ild paa? eller skal jeg klage over dig til vor Frue? saa saaer du nok hendes Haand at føle, — for nu er hun strax ved Haanden, — og det til liden Glæde for dig, for din Lunkenhed i din varme Tjeneste.

Curtis.

Hør nu, gode Grumio, fortæl mig, hvorledes det staaer til ude i Verden.

Grumio.

En kold Verden, Curtis, i alle Bestillinger undtagen i din! og derfor tænd Ild; gør din Skyldighed, og saa, hvad der skyldes dig; for min Herre og Frue er næsten frosne ihjel.

Curtis.

Ilden er færdig, og derfor, bedste Grumio, fortæl mig, hvad Nyt?

Grumio.

Naada! — (syrger) „Hans, min Gut! Hans, min Gut!“ — ligesaameget Nyt, som du vil.

Curtis.

Naa, du er saa fuld af Stjelmstykker.

Grumio.

Ja, derfor skal mig Ild; for jeg fryser som en Stjelm. Hvor er Koffen? er Aftensmaden færdig, Huset pyntet op, Gulvet strøet med Siv, Spindevæbene feiede ned, Opvarterne i deres nye Jakker og hvide Strømper og hver Tjener i sin Bryllupsstads? er Krusene nætte indvendig og Pigerne nætte udvendig, Tæpperne lagte paa og Alting i Orden?

Curtis.

Alting er færdigt, og derfor sig mig dog, hvad Nyt?

Grumio.

For det første skal du vide, at min Hest er træt, og min Herre og Frue er nedkomne, —

Curtis.

Hvad for Noget?

Grumio.

De ere komne ned af deres Sædler i Snavset, og dertil hører der en Fortælling.

Curtis.

Lad os høre, kjære Grumio.

Grumio.

Laa mig dit Dre.

Curtis.

Her.

Grumio (slaaer ham paa Dret.)

Der.

Curtis.

Det er at føle en Historie, ikke at høre en Historie.

Grumio.

Og derfor kalder man det en Historie, som man kan tage og føle paa, og det Dødt betød hun, at jeg bankede paa dit Dre for at anmode dig om at høre til. Nu begynder jeg: Imprimis, vi kom ned ad en affhyllig Bakke, og min Herre red bagved min Frue, —

Curtis.

Begge paa een Hest?

Grumio.

Kan det ikke være dig det samme?

Curtis.

Jo, men ikke Hesten.

Grumio.

Ja, saa kan du selv fortælle Historien. — Men havde du ikke afbrudt mig, saa skulde du faaet at høre, hvorledes hendes Hest saldt, og hun under sin Hest; du skulde have faaet at høre, hvor snarset Stedet var, hvor hun blev tilfølet, hvorledes han lod hende ligge med Hesten over sig, hvorledes han bankede mig, fordi hendes Hest snublede, hvorledes hun vadede gennem Sølet for at trække ham fra mig, hvorledes han bandede, og hun bad, hun, som aldrig havde bedet før, hvorledes jeg streg, hvorledes Hestene løb deres Bei, hvorledes hendes Trænse sprang, hvorledes jeg mistede min Svandsrem, — samt mange andre mindeværdige Ting, som nu skal døe i Glemfjel, og du skal vende tilbage til din Grav uden Erfaring.

Curtis.

Derefter lader det til, at han er mere arrig end hun.

Grumio.

Ja, og det skal du og den stolteste af Jer Alle faae at føle, naar han kommer. — Men hvad staaer jeg her og snakker? Kald paa Nathaniel, Joseph, Nicolai, Philip, Walter, Sukkerfringle og alle de Andre. Sørg for, at deres Hoveder

er glat hjæmmede, deres blaa Kjoler børstede og deres Strømpebaand bundne i forskjellige Sløiser; lad dem strabe ud med det venstre Ben, og lad dem ikke understaae sig at røre et Haar i Halen paa min Herres Hest, uden at de kysse deres Hænder først. Er de Alle færdige?

Curtis.

Ja, de er.

Grumio.

Saa kald paa dem.

Curtis.

Heida! hører I? I skal møde Herren for at give Fruen
Gre.

Grumio.

Har hun da ingen Gre selv?

Curtis.

Hvem siger det?

Grumio.

Det synes mig, du gjør; du kalder Folk sammen for at give hende Gre.

Curtis.

Seg kalder dem sammen, fordi det giver større Anseelse og Kredit.

Grumio.

Kredit! hun kommer ikke for at laane Noget af dem.

(Flere Tjenere komme ind.)

Nathaniel.

Velkommen hjem, Grumio!

Philip.

Hvor staaer det til, Grumio?

Joseph.

Naa, Grumio?

Nicolai.

Broder Grumio!

Nathaniel.

Hvor gaaer det, gamle Dreng?

Grumio.

Velkommen, du! — Hvor staaer det til, du! — Naa, du? — Broder, du! — Men det maa være nok med Hilsener. — Naa, mine pyntelige Kammerater, er Alting færdigt og Alting net?

Nathaniel.

Alting er færdigt; hvor nær er Herren?

Grumio.

Lige herved; nylig stegen af; og derfor vær ikke — Hillebød og Pine! stille! — jeg hører Herren.

(Petruchio og Katharina komme ind.)

Petruchio.

Hvor er de Slyngler? Ingen staaer ved Porten, og holder min Stigbøile, tager mod min Hest! — hvor er Nathaniel, Gregorius, Philip?

Alle Tjenerne.

Her, Herre, her, her Herre, her!

Petruchio.

Her, Herre, her! her, Herre, her! I Lømler!

I ubehøvlede Kjødhoveder!

Hvad? ingen Festlighed og Stads og Hylding? —

Hvor er den dumme Knægt, jeg sendte forud?

Grumio.

Her, Herre, og saa dum, som jeg var før.

Petruchio.

Du Bondefnold! fordømte Mølleøg!

bød jeg dig ikke møde mig i Parken
og bringe med dig dette Slyngelpak?

Grumio.

Nathaniels Kjøle var ei ganske færdig,
og Gabriels Sko var uden Fjern paa Hælen,
og Kjørrog manglede til Peters Hat,
og Walters Daggertsfede var hos Smeden;
kun Adam, Ralph og Gregers var i Stads,
de Andre i forslidte Stodderpjalter;
men, som de er, staaer de til Tjeneste.

Petruchio.

Gaa, Slyngler, gaa; bring Aftensmaden ind.
(Nogle af Tjenerne gaae.)

(singer) „Hvor er det Liv, jeg leved før? —

Hvor er de" — Sæt dig, Thrine, vær velkommen!

Saa, saa, saa, saa!

(Nogle Tjenere komme ind med Aftensmad.)

Naa, bliver det til Noget? — Vær nu glad

min søde, kjære Thrine! — Hei, I Slyngler!

træk mine Støvler af, I Uædler; skynd Jer!

(singer)

„Det var en Munk i sin Rutte graa;

alt som han mon ad Veien gaae, —“

Du Skurk! du vrider jo min Fod af Led! —

(Haaer ham.)

Der har du det! — tag bedre paa den anden. —

Naa, munter, Thrine! — Heida, Band! naa rast! —

hvor er min Pudel, Troilus? — Gaa, Knægt,

og kald min Fætter, Ferdinand, herind.

(en Tjener gaaer.)

Det er en Ben, som du maa kysse, Thrine,

og blive godt bekendt med. — Mine Løsler! —

Naa, faaer jeg Band? —

(En Tjener rækker ham en Bandskaal.)

Rom hid og vadsf dig, Thrine,
 Vær hjertelig velkommen!

(En Tjener taber Vandkanden.)

Du Hallunk!

du Vesel! skal du tabe den?

(Laaer ham.)

Katharina.

Seg beder,

gib Jer tilfreds; det var imod hans Villie.

Petruchio.

Den Lommel! Klobrian! det dvasse Drog! —

Rom, sæt dig, Thrine; du er sulten, veed jeg;

vil du, min Thrine, holde Bordbon, eller

skal jeg? — Naa, hvad er dette? Sammesjød?

En Tjener.

Ja.

Petruchio.

Hvem har bragt det?

Tjeneren.

Seg.

Petruchio.

Det er jo brændt!

alt Kjødet brændt! — hvad er det dog for Hunde!

hvor er den Skurk af Kok? — hvor tør du vove

at bringe slikt fra Kjøkkenet, du Slyngel,

og hyde mig, hvad jeg kan ikke lide?

(Kaster Stegen og hele Anretningen paa Gulvet.)

Der, tag det, Fæde, Bægre og det Hele! —

J tankeløse Lømler, dumme Klobser! —

Hvad? knurrer J? Nu skal jeg være hos Jer!

Katharina.

Men, bedste Mand, vær ikke strax saa hidsig;

Maden var god, hvis kun J tog tiltakke.

Petruchio.

Nei, Thrine, den var brændt og helt fortørret,
og sligt er det mig strengt forbudt at røre;
fordi det avler Galde, føder Brede,
og bedre var det, om vi begge fasted, —
da vi jo af os selv har Galde nok, —
end at vi nyde Kjødmat saa forstegt.
Giv dig tilfreds; imorgen blier det bedre;
iaften vil vi faste sammen; kom,
saa fører jeg dig til dit Brudekammer.

(gaaer med Katharina og Curtis.)

(Nathaniel og Peter komme frem.)

Nathaniel.

Peter, har du nogentid seet Mage?

Peter.

Han tager Livet af hende med hendes egne gale Luner.

(Curtis kommer tilbage.)

Grumio.

Hvor er han nu?

Curtis.

Han er i hendes Kammer;

der præker han Afholdenhed for hende,
og skjælder, bander, støier, saa den Staffel
veed ei, hvor hun skal gaae og see og tale;
og sidder som knap vaagnet af en Drøm.
Afsted, afsted! nu kommer han herhen.

(de løbe ud.)

(Petruchio kommer ind.)

Petruchio.

Saa har jeg snildt begyndt mit Herredømme,
og haaber, det skal faae et heldigt Udfald;
min Falk er sulten nu og dygtig tom

og skal ei faae sit Foer, før den er tæmmet;
 thi ellers seer den ei til Loffefuglen.
 Jeg veed et andet Middel til at tæmme
 min vilde Falk, og faae den til at komme
 og høre paa sin Vogters Raad. Det er —
 med Vaagen, som man holder Falken vaagen,
 der slagrer vildt og slaaer med Bingerne
 og vil ei lyfste. Hun har Intet spist
 idag og skal ei heller spise. Sovet
 har hun ei sidste Nat og skal ei heller
 faae Søvn inat. Som før jeg lasted Maden,
 vil jeg nu finde Sengen ilde redt
 og kaste Puden hist og Dynen her,
 tilvenstre Teppeet, Pagenet tilhøire, —
 og midt i al den Tummel vil jeg paastaae,
 det skeer af om Opmærksomhed for hende; —
 kort sagt, hun faaer ei Søvn den hele Nat;
 hvis blot hun nifker, skjælder jeg og kjæbles
 og holder hende vaagen med mit Raab.
 Saaledes kan man tage Livet af
 en Hustru blot med Omhed, og saaledes
 skal hun og hendes stive Sind nu tæmmes.
 Veed Nogen bedre Raad mod Arrighed,
 lad ham for Guds Skyld komme frem dermed.

(gaaer.)

Anden Scene.

Padua. Udenfor Baptistas Hus.

(Tranio og Hortensio komme ind.)

Tranio.

Er det da muligt, Licio, at Bianca
 har Elskov til en Anden end Lucentio?
 saa holder hun mig nok saa net for Nar.

Hortensio.

For at faae Visshed om, hvad jeg har sagt;
kom hid og see, hvordan han underviser.

(Bianca og Lucentio komme ind.)

Lucentio.

Naa, Frøken, gaaer I frem i Eders Læsning?

Bianca.

Hvad læser I? forklar mig dette først?

Lucentio.

Jeg læser, hvad jeg lærer „Elfskovskunsten“.

Bianca.

Gid da i Kunsten Mesterbrev I vinde.

Lucentio.

Du Søde, vær mit Hjertes Mesterinde.

(de gaae tilside.)

(Hortensio og Tranio komme frem.)

Hortensio.

Den Fremgang var jo raff. — Hvad siger I,
der turde sværge paa, at Frøken Bianca
ei elsked Noget som Lucentio?

Tranio.

Forhadte Elfskov! falske Kvindeløjer! —
Jeg siger dig, det er et Under, Licio!

Hortensio.

Nei kjend mig rigtigt; jeg er ikke Licio,
jeg er ei Spillelærer, som jeg synes,
men jeg forsmaaer at leve i Forklædning
for En, der paa en Adelsmand slaaer Brag
og vil forgude slig en ringe Tølper.
Min Herre vid, Hortensio er mit Navn.

Tranio.

Jeg har alt ofte, Herr Hortensio, hørt

om Eder's store Kjærlighed til Bianca,
 og da nu mine Dine selv er Vidne
 til hendes Løstind, vil jeg nu med Jer, —
 hvis I samtykker, — her affværgе Bianca
 og hendes Kjærlighed for evigt.

Hortensio.

Se,

hvor ømt de kyskes! — Herr Lucentio,
 her er min Haand, og her jeg lover dyrt,
 at jeg vil aldrig beile meer til hende,
 men vil forsværge hende, som uværdig
 den Omhed, jeg tilforn saa taabeligt
 har smigret hende med.

Tranio.

Og her gjør jeg
 det samme Løfte uden Strømt; at aldrig,
 selv om hun bad mig, vil jeg ægte hende.
 Stam saa hun! se, hvor frækt hun kjæler for ham.

Hortensio.

Gid hele Verden nu forsværge hende
 undtagen han! — Jeg vil for ganske sikkert
 at holde Løftet, inden trende Dage
 hjemføre som min Brud den rige Enke,
 der har saa længe elsket mig, som jeg
 har elsket denne stolte, spidske Her. —
 Og dermed, Herr Lucentio, Farvel!
 Ei Kvinders Skjønhed skal min Elskov vinde,
 men deres Omhed kun. — Nu vil jeg gaae
 med den Beslutning, som jeg før besvor.

(Hortensio gaaer. — Lucentio og Bianca komme frem.)

Tranio.

Min Frøken, gid I al den Lykke nyde,

som Elstovs lykkelige Vei bør pryde.

Ja, jeg har overlistet Jer, Skjønjomfru,
og har forsvoret Jer med Herr Hortensio.

Bianca.

I skjemter; — har I begge mig forsvoret?

Tranio.

Ja, Frøken.

Lucentio.

Saa blev vi jo fri for Vicio.

Tranio.

Ja vist, nu tager han en lystig Enke
og beiler og har Bryllup samme Dag.

Bianca.

Held være med ham!

Tranio.

Og han har isinde

at tæmme hende.

Bianca.

Ja, det siger han.

Tranio.

Ja, han er gaaet ind i Tæmmestolen.

Bianca.

Hvad? Tæmmestolen? gives der en saadan?

Tranio.

Ja, Frøken, og Petruchio er Lærer;

Han giver ellers Snefe Raad, som bedst
kan stoppe Munden paa en Skjændegjæst.

(Biondello kommer løbende.)

Biondello.

O, Herre, Herre, jeg har staaet Vagt,

saa jeg er hundetræt; men endelig

fit jeg dog Die paa en gammel Engel,
der kom ad Bakken; han kan være tjenlig.

Tranio.

Hvad er det for en Mand, Biondello?

Biondello.

Herre,

en Kræmmer sagtens eller en Pedant,
jeg veed ei, hvilket; men pertentlig klædt,
i Gang og Holdning just som en Papa.

Lucentio.

Hvad skal vi bruge ham til, Tranio?

Tranio.

Er han trofskyldig, og vil troe mit Ord,
saa skal han være glad ved at udgives
for Herr Vincentio og underskrive
Forsikkring til Baptista Minola,
som om han var den rigtige Vincentio.
Gaa ind med Frøkenen; lad mig være ene.

(Lucentio og Bianca gaaer.)

(En Pedant kommer ind.)

Pedanten.

Guds Fred, min Herre.

Tranio.

Eigesaa, min Herre;

Velkommen! er I paa en langveis Reise,
eller er Maalet her?

Pedanten.

For et Par Uger

er Maalet her; saa skal jeg længer bort;
til Rom, derfra, hvis Gud mig under Livet,
til Tripolis.

Tranio.

Fra hvilken By er I?

Pedanten.

Fra Mantua.

Tranio.

Fra Mantua? Gud forbyde!

I kommer hid til Padua og agter

Sert Liv for Intet?

Pedanten.

Hvad? mit Liv? min Herre!

hvorledes det? det klinger frygteligt.

Tranio.

Det gjælder Livet for Enhver, der kommer

fra Mantua til Padua! — fjender I

ei Grunden? i Venedig er der lagt

Beslag paa Eders Skibe. Hertugen,

som har en Tvistighed med Eders Hertug

har offentligt forkyndt og kundgjort det.

Det undrer mig; — men I er nylig kommen;

I maatte ellers hørt det raabe ud.

Pedanten.

Af, Herre, det er dobbelt tungt for mig;

thi jeg har Brevbreve med fra Florens,

som jeg skal aflevere her i Byen.

Tranio.

Godt; Herre, for at tjene Jer i dette,

saa vil jeg give Jer et Raad, — men først,

sig, har I aldrig opholdt Jer i Pisa?

Pedanten.

I Pisa har jeg ofte været, Herre, —

Pisa, berømt for ædelt Borgerstab.

Tranio.

Dg kjender I maastee Vincentio?

Pedanten.

Jeg kjender ham ei selv; men jeg har hørt
hans Navn; en Kjøbmand af uhyre Rigdom.

Tranio.

Han er min Fader just, og, sandt at sige,
i Ansigtstræk har I en Lighed med ham.

Biondello. (affides.)

Sa ganste! som et Æble med — en Østers.

Tranio.

Jeg redder Eders Liv i denne Nød,
for hans Skyld gjør jeg Jer den Tjeneste;
tro mig, det er ei Eders mindste Held,
at I har Lighed med Vincentio;
hans Navn og hans Kredit skal I benytte,
og i mit Hus skal I faae gjæstfrit Herberg.
Se til, I teer Jer, som det er fornødent, —
I veed jo nok, — saaledes kan I blive,
til I har afgjort Eders Grind her;
er dette Tilbud godt, saa tag imod det.

Pedanten.

Det gjør jeg, Herre, og vil altid agte
Jer som mit Livs og Friheds Redningsmand.

Tranio.

Følg med da for at faae den Sag i Orden;
det vil jeg med det samme sige Jer:
min Fader ventes dagligdags hertil,
for at bekræfte Ægteskabskontrakten
imellem mig og Herr Baptistas Datter;
om dette skal jeg sige Jer Bested;
kom nu og flød Jer paa, som det behøves.

(de gaar.)

Tredie Scene.

Et Bærelse i Petruchios Hus.
(Katharina og Grumio kommer ind.)

Grumio.

O, nei! det tør jeg ikke for mit Liv.

Katharina.

Jo meer jeg fræntes, desto meer han haaner!

Hvad? ægted han mig for at sulte mig?

Rom der en Tigger til min Faders Dør,

saa fik han jo en Gave, naar han bad,

hvis ikke, blev der vist ham anden Godhed; —

men jeg, som aldrig før forstod at bede,

og heller aldrig trængte til at bede,

jeg er forfulden, or af Søvnløshed;

med Eder bliver jeg holdt vaagen, næret

med Stjælden, og — hvad mere turrer mig

end alt mit Savn, — han gjør det under Navn

af Hjertenskjærlighed, som om han mente,

at fik jeg Føde eller Søn, saa maatte

jeg blive dødsfryg eller døe paa Stedet. —

Jeg beder dig, gaa, staf mig noget Mad,

det være hvad det vil, naar det er sundt.

Grumio.

Hvad synes Jer om Kalvesfodder?

Katharina.

Sa, fortræffeligt! jeg beder, lad mig faae det.

Grumio.

Jeg frygter dog, den Mad er for kolerisk; —

hvad mener I om Kallun, lækkert braset?

Katharina.

Sa, herligt; kjære Grumio, staf mig det.

Grumio.

Jeg veed dog ikke; det er vist kolerist. —
Maaskee et Stykke Dresteg med Sennop?

Katharina.

Ja, det er just en Mad, jeg gjerne spiser.

Grumio.

Ja, men den Sennop er dog lidt for hidsig.

Katharina.

Saa giv mig Drestegen uden Sennop.

Grumio.

Det gjør jeg ikke; Sennop skal der til;
hvis ikke, faaer I ingen Steg af Grumio.

Katharina.

Det ene eller begge; hvad du vil.

Grumio.

Velan da! Sennop uden Dresteg!

Katharina. (slaaer ham.)

Gaa, pak dig, fjalste Træl, der haaner mig!
du føder mig med Navne blot paa Mad;
forbandet være du og hele Slanget,
der jubler saadan ved min bittre Nød!
Gaa, pak dig, siger jeg!

(Petruchio med en Ret Mad og Hortensio kommer ind.)

Petruchio.

Hvor staaer det til,
min Throne? hvad, min Glut, hel melankolst?

Hortensio.

Hvordan befinder I Jer, Frue?

Katharina.

Slet,

saa slet som muligt.

Petruchio.

Vær nu glad og lystig;

se mildt og muntert til mig; her, min Søde,
der seer du, hvor omhyggelig jeg er;
jeg laver selv din Mad og bringer dig.

(sætter Maden paa Bordet.)

Den Omhed, søde Thrine, er dog Tak værd; —

hvad? intet Ord? — du holder ikke af det?

og al min Umag har jeg havt for Intet! —

Tag Maden bort.

Katharina.

Jeg beder, lad den staae!

Petruchio.

Den mindste Godhed lønnes dog med Tak,
og det skal min, førend du rører Maden.

Katharina.

Jeg takker.

Hortensio.

Herr Petruchio, stam Jer dog.

Fru Katharina, kom; jeg gjør Jer Selvtab.

Petruchio. (affides til Hortensio.)

Spis Alting op, saasandt du er min Ven.

(høit.)

Gid det maa vel bekomme dig, mit Hjerter!

spis, Thrine, spis. — Og nu, min Hjertenskjær,

vil vi tilbage til din Faders Hus;

der skal vi vise os i Prunk og Pragt

med Silkefjoler, Huer, Guldbraceletter,

Fiskebensstjorter, Kraver og Mansfletter,

med Skjærfer, Bister, Alting paa det rigeste,

med Ambra-Halsbaand, Perler og deslige. —

Maa, har du spist? naar det er dig beleiligt,

vil Skræderen dig pynte nok saa deilig.

(En Skræder kommer ind.)

Rom, Skræder, lad os se paa denne Stads;
tag Kjolen frem.

(En Modehandler kommer ind.)

Hvad har du der, min Ven?

Modehandleren.

Den Hue, Eders Naade har bestilt.

Petruchio.

Den er jo formet som en Suppefaal,
en Fløilstallerken! fy! hvor plump og styg!
det er et Sneglehus, en Valnødskaal,
et Vegetoi, et Pjank, en Duffehue!
afsted med den og lad mig faae en større.

Katharina.

Nei, ingen større; den er just paa Moden,
og Damer *comme il faut* har slige Huer.

Petruchio.

Naar du er *comme il faut*, skal du faae Magen,
men ikke før.

Hortensio. (affides.)

Saa vil det vare længe.

Katharina.

Jeg troer dog vel, at jeg har Lov at tale,
og tale vil jeg; jeg er intet Barn,
ei nogen Duffe; jeg har sagt min Mening
til bedre Folk end Jer, og de har taalt det;
kan I ei det, saa stop I Eders Dren;
min Tunge vil udtale Hjertets Harm;
skal Hjertet dølge den, saa maa det briste,
og førend det skal stee, vil frit jeg tale,
ja, til det Yderste, just som jeg lyfter.

Petruchio.

Ja, du har Ret! det er en lurvet Hue,
et Postei-Laag, en Pjalt, en Silkebudding;
jeg lider godt, du ei kan lide den.

Katharina.

Om I kan lide det, hvad eller ikke,
saa kan jeg lide Huen; det er denne,
som jeg vil have eller ingen.

Petruchio.

Hvad?

din Kjole? ja; — kom, Skræder, lad os see den. —
O, Himmel, hvad er det for Mummestads?
et Erme, det? det ligner en Kanon;
hvad? op og ned, stabt som en Ubletærte?
med Snip og Flip og Snit og Klip og Klap;
ret som et Fyrfad i Barberens Bod.
Hvad Djæblen, Skræder, skal det forestille?

Hortensio. (affides.)

Hun saaer nok hverken Hue eller Kjole.

Skræderen.

I bød mig sye den ordentlig og godt,
som Moden er og Stik og Brug for Tiden.

Petruchio.

Det gjorde jeg; men om I huffer, bød jeg
Ser ikke at stamsere den paa Moden.
Gaa hjem, hop over hver en Kendesteen,
min Søgning skal du ikke hoppe med.
Væk med det der, gjør med det, hvad du vil.

Katharina.

Jeg har ei seet en Kjole saa moderne,
saa udsøgt, smagsfuld, og saa klædelig.
Vil I da gjøre mig til et Skabillen?

Petruchio.

Ja vist, han gjør dig jo til et Skabillen.

Skræderen.

Hun siger, at Eders Naade vil gjøre hende til et Skabillen.

Petruchio.

Ha, mageløse Uforstammethed!

du lyver jo, du Traad, du Fingerbøl!

du Allen, du Trekvart, Halvalen, Kvart!

du Leppe, Gnidder, du, du Faarekylling!

Hvad? skal jeg trodses af et Nøgle Garn

her i mit eget Hus? Paf dig, du Lap,

du Stump, du Nest; hvis ikke skal jeg maale

dig med din egen Allen, saa du huster

din Sladder alle dine Levedage.

Jeg siger dig, du har stamferet Kjolen!

Skræderen.

Men Eders Naade tager feil; den Kjole

er syet, just som min Mester fik Bested.

Grumio gav Ordre til at sye den saadan.

Grumio.

Jeg gav ham ingen Ordre; jeg gav ham Tøiet.

Skræderen.

Men hvorledes sagde I, at jeg skulde sye den?

Grumio.

Jh, for Pokker, med Naal og Traad.

Skræderen.

Ja, men bad I mig ikke at stjære den til?

Grumio.

Du har nok pudset mange Folk op, hvad?

Skræderen.

Ja, det har jeg.

Grumio.

Men mig skal du ikke pudse. Du har sat mangen en Knap i; men mig skal du ikke dreie en Knap; det taaler jeg ikke af dig; det kan jeg sige dig. Jeg bad din Mester skjære Kjolen til; men jeg bad ham ikke at skjære den istykker; ergo, du lyver.

Skræderen.

Her har jeg Opstriften paa, hvordan Kjolen skulde være; den kan være Bidne.

Petruchio.

Lad os høre.

Grumio.

Opstriften lyver i sin Hals, hvis den siger, at jeg har sagt det!

Skræderen.

„Imprimis: En Kjole med løst Liv.“

Grumio.

Herre, hvis jeg har talt om et løsagtigt Liv, saa maa I sje mig ind i Sommeren og slaae mig ihjel med en Duffe Traad; jeg sagde en Kjole.

Skræderen.

„Med en lille rund Hætte.“

Grumio.

Hætten bekjender jeg.

Skræderen.

„Med Pusærmer.“

Grumio.

Jeg bekjender to Ermer.

Skræderen.

„Ermerne pynteligt opstaarne.“

Petruchio.

Sa, der har vi Gavyvestregerne.

Grumio.

En Feil i Regningen, Herre! en Feil i Regningen! jeg sagde til ham, at Vermerne skulde være opstaaene og syede sammen igjen, og det vil jeg bevise paa dig, om ogsaa din lille Finger er rustet med et Fingerbøl.

Skæderen.

Det er sandt, hvad jeg siger, og havde jeg dig, hvor jeg vilde, skulde du faae det at vide.

Grumio.

Jeg er Karl for dig strax; tag du Regningen og giv mig din Men, og gjør saa dit Bedste.

Hortensio.

Bevares, Grumio! saa kom han tilfört.

Petruchio.

Kort sagt, den Kjole er ei mig tilpas.

Grumio.

Det har I Ret i, Herre; det var Fruen, den skulde passe.

Petruchio.

Tag den op til din Mesters egen Fornøielse.

Grumio.

Skurk! hvis du understaaer dig! — tage min Frues Kjole op til din Mesters Fornøielse!

Petruchio.

Naa, Knægt, hvad er nu Meningen af det?

Grumio.

O, Herre, der er en dybere Mening i, end I tænker paa; at tage Fruens Kjole op til hans Mesters Fornøielse! O, sy, sy, sy!

Petruchio. (affides til Hortensio.)

Hortensio, sig, du vil betale ham. —

(høit.)

Gaa, tag det med dig, pak dig og ti stille!

Hortensio. (affides til Skræderen.)

Jeg skal betale dig imorgen, Skræder;
bryd du dig ikke om, hvad han har sagt
i Hidsighed; gaa nu og hils din Mester.

(Skræderen og Modehandleren gaae.)

Petruchio.

Naa, kom, min Thrine; vi vil til din Fader
i denne stikkelige simple Dragt,

vor Pung skal være rig, vor Klædning fattig;
som Solen bryder gennem sorten Sky,
saa finner Gren ud af ringe Klæder.

Er da Skovstaden mere værd end Lærken,
fordi dens Fjer er smukkere? skal Snogen
da foretrækkes Alen, blot fordi
dens farverige Ham forlyster Diet?

Nei, Thrine, du er ikke mindre værd,

i denne ringe Dragt og simple Klædning;

og tykkes det dig Skam, læg den paa mig;

og derfor lystig! vi vil strax afsted

til Lystighed og Gilde hos din Fader; —

Gaa, kald paa mine Folk; vi reise strax;

bring Hestene til Enden af Alleen;

der gaae vi hen tilfods og stige op. —

Lad see; nu kan vel Klokken være syv,

og vi kan være der ved Middagstid.

Katharina.

Jeg kan forsikre, den er næsten to;

det bliver Nadværtid, før vi kan naae det.

Petruchio.

Syv skal den være, før jeg er tilhest. —

Se, hvad jeg siger, gør og har ifinde,

altid er du imod. — Lad det saa være;

jeg reiser ei idag, og før jeg reiser,
skal Klokken være netop, hvad jeg siger.

Hortensio. (affides.)

Ja saa! den Fyr vil kommandere Solen!

(de gaae.)

(Personerne i Forspillet begynde.)

Greven.

Rom hid! han sover; bær ham varligt ud,
giv ham igjen hans egne Klæder paa;
men sagte, vogt Jer for at vække ham.

En Tjener.

Det skal vi, Eders Naade. — Rom og hjælp mig.

(Christoffer Snu bæres ud.)

Fjerde Scene.

Padua. Udenfor Baptistas Hus.

(Tranio kommer ind med Pedanten, der er klædt som Vincentio.)

Tranio.

Se, her er Huset; skal jeg banke paa?

Pedanten.

Hvad andet? hvis jeg ikke tager feil,
kan Herr Baptista mindes mig fra Genua;
vel en Snes Aar kan det nu være, siden
vi boede sammen der i Pegasus.

Tranio.

Godt; hold for Alting fast ved Eders Rolle
med al den Alvor, som en Fader sommer.

(Biondello kommer ind.)

Pedanten.

Stol kun paa det; men der er Eders Tjener;
det var vel godt, om han blev undervist.

Tranio.

Ham kan I være rolig for. — Biondello,

jeg raader dig, gjør dine Sager godt;
tænk dig, det er den rigtige Vincentio.

Biondello.

O, vær kun rolig.

Tranio.

Men har du besørget
dit Grind til Baptista?

Biondello.

Jeg har sagt ham,
at Eders Fader var nu i Venedig,
og at I ventede ham idag til Padua.

Tranio.

Du er en dygtig Karl; — der, drif min Sundhed.
Der er Baptista; — spil nu Eders Rolle. —

(Baptista og Lucentio komme ind.)

Se, Herr Baptista, — hvilket heldigt Møde! —
(til Pedanten.)

Det er den Herre, som jeg talte om;
jeg beder, kjære Fader, hjælp mig nu
og giv mig Bianca for min Fædrearv.

Pedanten.

Saa sagte, Søn. — Min Herre, med Forlov,
som jeg kom hid til Padua for at drive
en Pengefordring ind, betroede her
min Søn Lucentio mig en vigtig Sag
om Elskov mellem ham og Eders Datter;
og, — for det gode Ryktes Skyld, I nyder,
samt for den Elskovs Skyld, han har til hende
og hun til ham, saa giver jeg mit Minde, —
for ei at holde ham for længe hen, —
som kjærlig Fader til hans Ugtestab;
og, — dersom denne Sag har Eders Bifald

saavel som mit, — saa skal I finde mig,
beredt og villig til ved Overenskomst
at sikkre hende den Forsørgelse;
thi jeg kan ikke regne nøie med
en Mand af Eders Rygte, Herr Baptista

Baptista.

Undskyld, min Herre, hvad jeg har at sige —
jeg lider Eders Aabenhed og Korthed; —
sandt er det, Eders Søn, Lucentio, elsker
min Datter, og hun elsker ham, hvis ikke
de begge listigt hykle Kjærlighed.

Dg derfor, hvis I kun har det at sige,
at I vil handle faderligt mod ham —
og give hende fuldgod Morgengave,
saa er Partiet sluttet, Alt i Orden;
Jer Søn skal faae min Datter med mit Minde.

Tranio.

Jeg takker Jer. Hvor finder I for godt,
at vi troloves, og Kontrakt opsaettes,
saadan som begge Parter enes om?

Baptista.

Kun ikke i mit Hus, Lucentio;
I veed jo, „Gryderne har ogsaa Dren,“
og jeg har mange Tjenere; desuden
er gamle Gremio endnu paa Lur;
det kunde hænde, man forstyrred os.

Tranio.

Saa i mit Herberg da, hvis I behager;
der boer min Fader, og vi kan iasten
i Fred og Stilhed der faae Sagen afgjort.
Send Eders Tjener hen til Eders Datter,
min Knøs skal hente Skriveren paa Stand.

Værst er, at med saa kort et Barsel bliver
Bebærtningen kun tarvelig og mager.

Baptista.

Det er jeg vel tilfreds med. — Cambio, skynd Jer,
bed Bianca gjøre sig som snarest færdig,
og hvis I vil, fortæl, hvad der er skeet:
Lucentios Fader er i Padua,
og at hun bliver nok Lucentios Hustru.

Lucentio.

Det gibe Guderne, hun maatte blive!

Tranio.

Lad Guderne kun være! — skynd Jer bort. —

Naa, Herr Baptista, maa jeg vise Bei?

Velkommen; naa I faaer kun een Ret Mad;

i Pisa kan vi bedre det.

Baptista.

Jeg kommer.

(Tranio, Pedanten og Baptista gaar.)

Biondello.

Cambio!

Lucentio.

Hvad siger du, Biondello?

Biondello.

Saae I ikke, at Herren blinkede og smilede ad Jer?

Lucentio.

Hvad skulde det betyde, Biondello?

Biondello.

Na, slet Ingenting; min Herre har ladet mig blive til=
bage her for at forklare og udlægge hans Vink og Tegn.

Lucentio.

Saa kom da med din Udlægning.

Biondello.

Saa hør da. Baptista er vi sikre for; han snakker med den falske Fader om en falsk Søn.

Lucentio.

Og hvad saa om ham?

Biondello.

J skal hente hans Datter til Aftensmaaltidet.

Lucentio.

Og saa?

Biondello.

Den gamle Præst ved Sankt Lukas Kirke er til Eders Tjeneste til enhver Time.

Lucentio.

Og hvad vil saa Alt dette sige?

Biondello.

Ja, jeg kan ikke sige Andet end dette. De har travlt med en falsk Forsikring; tag J nu Brev og Segl paa hende *cum privilegio ad imprimendum solum*; — til Kirken! — tag Præst, Degn og et Par agtbare, gyldige Vidner med. Er det ei, hvad J ventede paa, saa holder jeg min Mund; sig Bianca Farvel for evigt og endda en lille Stund.

(vil gaae.)

Lucentio.

Hør, Biondello!

Biondello.

Jeg har ikke Tid; jeg har kjendt et Pigebarn, som blev gift en Eftermiddag, da hun kom ned i Haven for at plukke Persille til at fylde en stegt Kanin med; og det kan J ogsaa, Herre, og dermed Farvel, Herre. Min Herre har befalet mig at gaae til Sankt Lukas Kirke og bede Præsten være

færdig til at møde ved den Tid, I kommer med Eders
Appendix.

(gaaer.)

Lucentio.

Jeg kan og vil, hvis hun samtykker; hun
vil sige Ja; hvorfor skal jeg da tvivle?

Ske, hvad der vil; jeg bringer det til Ende;
det skal gaae haardt, om Cambio slipper hende.

(gaaer.)

Femte Scene.

En Landevei.

(Petruccio, Katharina og Hortensio kommer ind.)

Petruccio.

Afsted i Himlens Navn; endnu engang
paa Veien til din Fader. Herre Gud,
hvor Maanen skinner klart og deiligt.

Katharina.

Maanen?

nei, Solen; det er ikke Maanstin nu.

Petruccio.

Jeg siger, Maanen skinner nu saa klart.

Katharina.

Jeg veed, at Solen skinner nu saa klart.

Petruccio.

Ha, ved min Moders Søn, og det er mig;

nu skal det være Maane eller Stjerne,

alt hvad jeg vil, før jeg begiver mig

paa Reisen. — Gaa, bring Hestene tilbage. —

Igjen imod, og altid kun imod!

Hortensio. (affides til Katharina.)

Sig blot som han; vi kommer ei af Pletten.

Katharina.
 Afsted da, siden vi nu kom saavidt!
 og lad det være Maanen eller Solen,
 hvad I behager, om I saa behager
 at kalde det et Tællelys, — herefter
 jeg lover, det skal være det for mig.

Petruchio
 Jeg siger, det er Maanen.

Katharina.

Det er vist.

Petruchio.

Nu lyver du! det er vor Herres Sol.

Katharina.

I Herrens Navn, det er vor Herres Sol;
 men ikke Sol, isald du ikke vil,
 og Maanen skifter, som du skifter Sind.
 hvad du vil kalde det, det er det netop
 og det skal være saa for Katharina.

Hortensio. (affides til Petruchio.)

Saa, nu Petruchio, har du vundet Seiren.

Petruchio.

Godt! nu afsted! saadan skal Ruglen rulle
 og ikke tvertimod sin Banes Heldning. —
 Men stille! hvem er det, der kommer der?

(Vincentio kommer ind i Reisedragt.)

Godmorgen, Frøken; hvorhen gjælder Reisen?
 sig, søde Thrine, sig oprigtigt, har
 du seet en Jomfru mere frist og fager?
 hvor Hvidt og Rødt paa hendes Kinder stride! —
 og hvilken Stjerne funkler dog paa Himlen
 med saadan Skjønhed, som de tvende Dine,
 der pryde det guddommelige Afsyn? —

Deiligste Jomfru, end engang god Dag! —

hys hende, Thrine, for hun er saa smuk.

Hortensio. (affides.)

Nu gjør han Manden gal, naar han vil gjøre ham til en Kvinde.

Katharina.

Unge Jomfruknop,

saa fin og frist og sød! hvor gjælder Reisen?

eller hvor er dit Hjem? Held de Forældre,

der fik saa sjønt et Barn! men mere Held

den Mand, hvis Pykkestjerner skjænked ham

saa elskelig en Ugteviv som dig!

Petruchio.

Men, Thrine, du er dog vel ikke gal?

det er en Gubbe, runken, vissen, salmet,

og ingen Jomfru som du kalder ham.

Katharina.

Tilgiv mit Dies Feilgreb, gamle Fader;

det var af Solens Glands saa straaleblændet,

at Alt, hvad nu jeg seer paa, synes grønt.

Nu seer jeg, du er en ærværdig Fader;

tilgiv, at jeg saa taabeligt tog Feil.

Petruchio.

Ja, gjør det, gamle Bedstefader; — sig os,

hvorhen gaaer Eders Bei? er det den samme

som vor, vil Eders Selskab glæde os.

Vincentio.

Min vakkre Herre, — I, min muntre Frøken,

hvis sære Hilsen helt forvirred mig, —

Vincentio er mit Navn; mit Hjem er Pisa;

jeg gaaer til Padua for at besøge

en Søn, som jeg i lang Tid ei har seet.

Petruchio.

Hvad er hans Navn?

Vincentio.

Lucentio, min Herre.

Petruchio.

Et heldigt Møde! mest for Eders Søn!
nu kan jeg kalde Jer, ei blot for Alders
men og for Slægtskabs Skyld, min kjære Fader;
thi Eders Søn er nylig bleven gift med
en Søster til min Hustru, — denne Dame. —
Forundres ikke, og bliv ikke vred;
hun har et pletfrit Rygte; hendes Medgift
er rig, og hendes Byrd er god; dertil
har hun de Fortrin, nogen Adelsmand
kan fordre hos sin Brud. Fader Vincentio,
lad mig omfavne Jer, og lad os reise
for at besøge Eders gjære Søn,
hvem Eders Komme hjerteligt vil glæde.

Vincentio.

Men er det sandt? og ikke blot et Indsald,
som overgivne Reisende kan saae,
at gjøre Løier med de Folk, de møde?

Hortensio.

Jeg kan forsikre, Fader, det er sandt.

Petruchio.

Følg med, saa skal I see, at det er sandt;
vor første Spøg har nok gjort Jer mistænksom.

(Petruchio, Katharina og Vincentio gaaer.)

Hortensio.

Godt gjort, Petruchio; du gjør mig modig.
Nu til min Enke; er hun stemt til Riv,
saa har jeg lært af dig at være stiv.

(gaaer.)

Femte Act.

Første Scene.

Padua. Udenfor Lucentios Hus.

(Biondello, Lucentio og Bianca komme ind ved den ene Side;
Gremio spadserer ved den anden Side.)

Biondello.

Nu varligt og hurtigt Herre; Præsten er færdig.

Lucentio.

Jeg flyver, Biondello; men det kunde hænde, at de
havde Brug for dig hjemme; derfor forlad os.

Biondello.

Nei, min Tro; jeg vil først see Kirkedøren bag Eders Ryg;
og saa vil jeg gaae tilbage til min Herre, saa hurtig som jeg kan.

(Biondello, Lucentio og Bianca gaae)

Gremio.

Det undrer mig, at Cambio bliver borte.

(Petruchio, Katharina, Vincentio og Følge komme ind.)

Petruchio.

Her boer Lucentio, Herre, der er Døren;
min Svigerfader boer ad Torvet til;
der maa jeg hen, og derfor nu Farvel.

Vincentio.

J saa dog drikke med mig, før J gaaer;
her har jeg Ret at byde Jer Velkommen,
et Maaltid er der sagtens her at faae.

(banker.)

Gremio.

De har travlt derinde; J gjør bedst i at banke stærkere.

(Pedanten kommer frem ved et Vindue ovenfor.)

Pedanten.

Hvem er det, der banker, som om han vilde slaae Døren ind?

Vincentio.

Er Herr Lucentio hjemme, min Herre?

Pedanten.

Ja, han er hjemme; men han er ikke at faae i Tale.

Vincentio.

Heller ikke, hvis Nogen bragte ham et hundrede Pund eller to til at holde sig lystig for?

Pedanten.

Behold I Eders hundrede Pund selv; han skal ikke trænge til dem, saalænge jeg lever.

Petruchio.

Naa, jeg sagde Jer jo nok, hvormeget man gjør af Eders Søn i Padua. — Hør, min Herre, — uden videre unyttige Omsvøb, — vær saa god at sige Herr Lucentio, at hans Fader er kommen fra Pisa, og staaer her ved Døren for at tale med ham.

Pedanten.

Du lyver; hans Fader er kommen fra Pisa og seer ud ad Vinduet her.

Vincentio.

Er du hans Fader?

Pedanten.

Ja, Herre, det siger hans Moder, hvis jeg kan troe hende.

Petruchio. (til Vincentio.)

Hvad er det, min Herre? Men det er jo ligesom et Skjelmestykke at paatage Jer en anden Mands Navn.

Pedanten.

Stop Gavtyven! jeg troer, han har isinde at snyde Nogen her i Byen under mit paatagne Navn.

(Biondello kommer ind.)

Biondello.

Jeg har seet dem i Kirken sammen. Gud gibe dem lyffelig Seilads! — Men hvem er det! — min gamle Herre, Vincentio! Nu er det forbi med os og Alting ude!

Vincentio. (seer Biondello.)

Kom hid, du Galgenfugl!

Biondello.

Det kommer dog vel an paa mig selv, Herre.

Vincentio.

Kom hid, du Landstryger! har du glemt mig?

Biondello.

Glemt Jer? nei, Herre; jeg kunde ikke glemme Jer; for jeg har aldrig seet Jer før i alle mine Levedage.

Vincentio.

Hvad? du Allemands Gæsthyv! har du aldrig seet din Herres Fader, Vincentio?

Biondello.

Hvad for Noget? min gamle, ærværdige gamle Herre? Jo, det har jeg rigtignok; se, der staaer han og seer ud ad Bindvet.

Vincentio.

Naa, saaledes. (staaer ham.)

Biondello.

Hjælp, Hjælp, Hjælp! der er en gal Mand, der vil myrde mig.

(løber ud.)

Pedanten.

Hjælp, min Søn! Hjælp Herr Baptista!

(gaaer fra Bindvet.)

Petruccio.

Hør, Thrine, lad os gaae tilside og see, hvad Enden bliver paa den Strid.

(de gaae tilside.)

(Pedanten, Baptista, Tranio og Tjenere komme ind.)

Tranio.

Min Herre, hvem er I, der understaaer Jer at slaae min Tjener?

Vincentio.

Hvem jeg er, Herre? men hvem er I, Herre? — O, I Himlens Guder! o, du pyntede Skurk; Silketroe! Fløielsbuger! Skarlagensklappe; hoipullet Hat! — O, jeg er ødelagt! jeg er ødelagt! mens jeg sidder hjemme og er sparsommelig, sætter min Søn og hans Tjener Alting overstyr paa Universitetet.

Tranio.

Hvad nu? hvad er der paa færde?

Baptista.

Hvad, er Manden gal?

Tranio.

Herre, efter Eders Klædebragt at dømme seer I ud som en findig, gammel Herre; men Eders Tale viser, at I er en gal Mand. Hvad kommer det Jer ved, Herre, om jeg bærer Perler og Guld? Jeg takker min kjære Fader for, at jeg har Raad til det.

Vincentio.

Din Fader? o, du Skurk! han er Seilmager i Bergamo.

Baptista.

I tager feil, Herre; I tager feil. Maa jeg spørge, hvad troer I, han hedder?

Vincentio.

Hvad han hedder? som om jeg ikke vidste, hvad han hed! jeg har opfødt ham, lige siden han var tre Aar gammel, og hans Navn er Tranio.

Pedanten.

Afsted med det gale Afsen! hans Navn er Lucentio, og han er min eneste Søn og Arving til alt det Jordegods, som jeg, Herr Vincentio, eier.

Vincentio.

Lucentio! — O, han har myrdet sin Herre! — Grib ham! jeg opfordrer Jer i Hertugens Navn. — O, min Søn, min Søn! — sig mig, du Skurk, hvor er min Søn Lucentio?

Tranio.

Kald paa en Retsbetjent! — (en Retsbetjent kommer ind.)
Før denne gale Stjelm i Fængsel. — Fader Baptista, jeg beder Jer, sørg for, at han kommer afsted.

Vincentio.

Før mig i Fængsel!

Gremio.

Holdt, Retsbetjent; han skal ikke i Fængsel.

Baptista.

Stille, Herr Gremio; han skal i Fængsel.

Gremio.

Tag Jer iagt, Herr Baptista, at I ikke bliver taget ved Næsen i den Sag. Jeg tør sværge paa, at dette er den rette Vincentio.

Pedanten.

Sværg, om I tør.

Gremio.

Nei, sværge paa det tør jeg ikke.

Tranio.

J skulde heller sige, at jeg ikke er Lucentio.

Gremio.

Jo, jeg veed nok, at J er Herr Lucentio.

Baptista.

Afsted med den gamle Fjante; i Fængsel med ham!

(Biondello, Lucentio og Bianca komme ind.)

Biondello.

O, vi er ødelagte, og — der er han; fornægt ham! affværg ham! ellers er det ude med os Allesammen.

Lucentio. (knæler.)

Tilgiv, min dyrebare Fader!

Vincentio.

Lever

min dyrebare Søn?

(Biondello, Tranio og Pedanten løbe ud.)

Bianca. (knæler.)

Tilgiv du mig,

min kjære Fader!

Baptista.

Hvad er da din Brøde? —

hvor er Lucentio?

Lucentio.

Her er Lucentio;

Den rette Herr Vincencios rette Søn,
som tog til Egtehustru Eders Datter,
imens et Mummespil Jert Die blanded.

Gremio.

Naa, det kan man kalde et Komplot til at holde os
Allesammen for Nar.

Vincentio.

Hvor er den Slyngel, Tranio? løb han væk,
der stod for mig saa trodsig og saa fræk?

Baptista.

Men sig, er det da ikke Cambio?

Bianca.

Nei, Cambio blev til Lucentio.

Lucentio.

Elstov har gjort det Underværk; af Elstov
til Bianca byttede jeg Kaar med Tranio;
mens han i Byen forestilled mig.

Og endelig har jeg nu heldig naaet
den Lyffens Havn, hvorefter jeg har tragtet.
Hvad Tranio gjorde, nødte jeg ham til;
tilgiv ham da for min Skyld, kjære Fader.

Vincentio.

Jeg vil sprætte Næsen op paa den Kjeltring, der vilde
lade mig kaste i Fængsel!

Baptista. (til Lucentio.)

Men hør, min Herre; har I giftet Jer med min Dat-
ter uden at spørge mig om Forlov?

Vincentio.

Vær kun rolig, Baptista, vi skal nok stille Jer tilfreds.
Men jeg vil ind og hævne mig for disse Gavybestreger.

(gaaer.)

Baptista.

Og jeg med for at see den rigtige Sammenhæng paa
disse Skjelsstykker.

(gaaer.)

Lucentio.

Vær ikke bleg, Bianca; din Fader bliver ikke vred.

(Lucentio og Bianca gaae.)

Gremio.

Min Rage faldt i Aften; men med de Andre gaaer jeg;
 slog Alt Andet mig feil, — min Del af Gildet faaer jeg.

(gaaer.)

(Petruchio og Katharina komme frem.)

Katharina.

Lad os gaae med, kjære Mand, og see Enden paa den
 Staahei.

Petruchio.

Kys mig først, Thrine, saa vil vi gaae.

Katharina.

Hvad? her midt paa Gaden?

Petruchio.

Hvad? flammer du dig ved mig?

Katharina.

Nei, Gud forbyde det; men jeg flammer mig ved at kysse.

Petruchio.

Saa lad os komme hjem igjen! — Hei, hør! afsted paa Stand!

Katharina.

Nei, Kysset skal du faae; men bliv saa, kjære Mand.

Petruchio.

Rom saa, min søde Thrine; det gif ikke saa ilde.

Bedre eengang end aldrig; thi aldrig er for silde.

(de gaae.)

Anden Scene.

Et Bærelse i Lucentios Hus.

(Et Bord er dækket. Baptista, Vincentio, Gremio, Lucentio, Bianca,
 Petruchio, Katharina, Hortensio og Enken komme ind. Tra-
 nio, Biondello, Grumio og flere Tjenere varte op.)

Lucentio.

Saa endtes vore Toneris Mislyd da

tilsidst, skønt sent, i Harmoni og nu,
 da Krigens Larm er stillet, kan vi smile
 ad Nød og Fare, som er overstaaet.
 Min Bianca, byd min Fader nu Velkommen,
 mens jeg med samme Venstab hilser din.
 Broder Petruccio, — Søster Katharina, —
 og du, Hortensio med din ømme Enke, —
 velkommen i mit Hus, og tag tiltakke;
 det er en Gæsterret kun efter Gildet
 at lufte Maven med. Sid ned, jeg beder;
 nu kan vi tale her saavel som spise.

(de sætte sig tilbords.)

Petruccio.

Aldrig „sid ned, sid ned og spis og spis.“

Baptista.

Ja, Søn, saa venlig Velkomst byder Padua.

Petruccio.

Ja, Padua byder kun, hvad venligt er.

Hortensio.

Held baade dig og mig, hvis det var sandt.

Petruccio.

Ha, Enken frygter vist Hortensio.

Enken.

Nei, tro mig paa mit Ord; jeg frygter ikke.

Petruccio.

J har Forstand, men misforstod mig dog;
 jeg mener, at Hortensio frygter Jer.

Enken.

Den, som er ør, troer, Verden snoer sig rundt.

Petruccio.

Det snoede J Jer godt fra.

Katharina.

Sig mig, Frue,
hvad mener I med det?

Enken.

At jeg har Svar
til den, der kommer mig for nær.

Petruchio.

Er jeg
da kommen Jer for nær? Hvad synes
Hortensio vel om det?

Hortensio.

Min Enke mener,
at dine Ord gif hende altfor nær.

Petruchio.

Behændigt rettet! — kys ham for det, Enke.

Katharina.

„Den, som er ør, troer, Verden snøer sig rundt!“ —
jeg beder, sig, hvad mente I med det?

Enken.

Ser Mand, som sit en arrig Trold til Viv,
spaar nu min Mand udaf sit eget Liv.
Nu kjender I min Mening.

Katharina.

Hvad I mener,
er høist gement.

Enken.

Ja, rigtig. I er ment.

Katharina.

Det er gement af mig at ændse Jer.

Petruchio.

Rast, Thrine!

Hortensio.

Enke, rast!

Petruchio.

Om hundred Mark

jeg vædder, Thrine kommer ovenpaa.

Hortensio.

Det hører til min Tjeneste.

Petruchio.

Du taler

som en tjenstvillig Mand. — Din Skaal, min Ven!

(klinker med Hortensio.)

Baptista. (til Gremio.)

Hvad tyktes Jer om disse Spøgefugle?

Gremio.

Mig tyktes, at de stanges ganske godt.

Bianca.

Hvad, stanges? var her nu et vittigt Hoved,
saa sagde han: til stanges hører Horn.

Vincentio.

Sa, Froken Brud, har dette vækket Jer?

Bianca.

Men ikke strækket mig; jeg sover atter.

Petruchio.

Det maa I ikke; siden I begynder,
saa vogt Jer nu for Skjemtens hvassse Pile.

Bianca.

Er jeg en Fugl? saa vil jeg stifte Træ;

forfølg mig saa, imens I spænder Buen. —

Jeg hilser Eder Alle.

(Bianca, Katharina og Enken gaar.)

Petruchio.

Hun slap fra mig. —

Maada, Herr Tranio, det var den Fugl,
 I sigted paa, hvorvel I traf den ikke;
 Staal da for alle dem, der stød forbi.

Tranio.

Lucentio slap mig løs kun som sin Mynde,
 der løber selv, men sanger for sin Herre.

Petruchio.

En god, rask Vignelse, men noget hundst.

Tranio.

Godt, Herre, at I jaged for Jer selv;
 men Hjorten har nok vist Jer sine Horn.

Baptista.

Ha, ha, Petruchio, Tranio ramte Jer.

Lucentio.

Tak for det Rap, min gode Tranio.

Hortensio.

Bekjend, bekjend, traf han Jer ikke der?

Petruchio.

Det svød en Smule; det vil jeg bekjende;
 jeg vædder Ti mod En, den Pil, der tørnede
 nu af paa mig, gif Jer til Marv og Ben.

Baptista.

Alvorlig talt, min Søn Petruchio,
 jeg troer, du fik den værste Arrigtrold.

Petruchio.

Jeg siger nei, og til Bevis derpaa
 saa lad os sende Bud hver til sin Hustru,
 og den, hvis Hustru da sig viser lydigst
 og kommer først, saasnart han sender Bud,
 skal vinde Væddemaaliet, som vi slutte.

Hortensio.

Dermed er jeg tilfreds. — Hvad skal vi vædde?

Lucentio.

Det gjælder tyve Kroner.

Petruchio.

Tyve Kroner?

det vil jeg vove paa min Høg, min Hund;
men tyve Gange tyve paa min Hustru.

Lucentio.

Saa hundred Kroner.

Hortensio.

Top.

Petruchio.

Det er et Ord.

Hortensio.

Hvem skal begynde?

Lucentio.

Det vil jeg. — Biondello,
gaa, bed din Frue komme hid.

Biondello.

Jeg gaaer. (gaaer.)

Baptista.

Jeg holder halvt med dig, Søn; Bianca kommer.
(Biondello kommer tilbage.)

Hvad bringer du.

Biondello.

Min Frue lader melde,
at hun har travlt, og hun kan ikke komme.

Petruchio.

Hvad? hun har travlt, og hun kan ikke komme?
er det et Svar?

Gremio.

Ja vist, og det et høfligt.
Gid Eders ikke sender Jer et værre!

Petruchio.

Jeg haaber, bedre.

Hortensio.

Hør, Biondello, gaa
og bed min Hustru komme til mig strax!
(Biondello gaaer.)

Petruchio.

O, bede hende; ja, saa maa hun komme!

Hortensio.

Jeg frygter for, at Eders kommer ikke,
hvormegét I saa beder hende.
(Biondello kommer tilbage.)

Naa,

Hvor er min Hustru saa?

Biondello.

Hun siger, Herre,
at det er vist kun Eders Spøg; hun vil
ei komme; I kan komme selv til hende.

Petruchio.

Hun vil ei komme! altid værre! skjændigt!
utaaleligt og utilgiveligt!

Hei, Grumio, gaa du hen til din Frue;
sig, jeg befaler, hun skal komme til mig.
(Grumio gaaer.)

Hortensio.

Jeg kjenner Svaret.

Petruchio.

Naa?

Hortensio.

Hun kommer ikke.

Petruchio.

Desværre da for mig, og dermed nok!

(Katharina kommer ind.)

Baptista.

Maa, ved min Helgen, der er Katharina!

Katharina. (til Petruccio.)

J lod mig kalde; hvad er Ederes Villie?

Petruccio.

Hvor er din Søster og Hortensios Hustru?

Katharina.

Bed Salskaminen sidde de og sladdre.

Petruccio.

Gaa, send dem hid, og nægte de at komme,

drev dem med gode Hug til deres Mænd,

gaa, siger jeg, og bring dem strax herhid.

(Katharina gaaer.)

Lucentio.

Det kan man kalde for et Underværk!

Hortensio.

Saa; hvad kan det betyde?

Petruccio.

Det betyder

kun Fred og Kjærlighed og roligt Liv

og streng Regjering, lovligt Herredømme,

fort sagt, Alt, hvad livsaligt er og godt.

Baptista.

Saa gid alt Godt maa times dig, Petruccio!

Du vandt dit Bæddemaal; til deres Tab

vil jeg nu søie tyvetusind Kroner,

fornyet Medgift til min nye Datter;

thi hun er jo forvandlet, som om aldrig

hun havde været til.

Petruccio.

Nei, jeg vil vinde

mit Bæddemaal end bedre; jeg vil vise

end større Tegn paa hendes Lydighed,
paa hendes nye Dyd og Lydighed.

(Katharina kommer tilbage med Bianca og Enken.)

Der er hun med de to oprørste Kvinder,
ved hendes Kvindetales Magt betvungne. —

Din Hue, Katharina, klæder ilde;
bort med det Pjank; kast den for dine Fødder.

(Katharina tager sin Hue af og kaster den paa Jorden.)

Enken.

Gud, lad mig aldrig finde Grund til Suk,
før end jeg bringes til en saadan Daarskab.

Bianca.

O fy! hvor dum en Lydighed det er!

Lucentio.

Var kun din Lydighed saa dum, stjen Bianca!
din floge Lydighed har kostet mig
et Hundred Kroner siden Nadver.

Bianca.

Dumt

af dig at vædde paa min Lydighed.

Petruchio.

Forklar nu, Katharina, strax for disse
rebelste Kvinder, hvilken Lydighed
de skyldes deres Ugtemænd og Herrer.

Enken.

Nu har I os til Nar; vi ønsker ingen
Forklaring.

Petruchio.

Som jeg siger, Katharina;
begynd med hende først.

Enken.

Det skal hun ikke.

Petruchio.

Seg siger, jo; begynd med hende først.

Katharina.

Hy! glat den truende, den brede Pande;

lad ei dit Die styde saarende

Haanblikke mod din Herre, Konge, Styrer;

det pletter kun din Skjønhed, som en Frost

affvider Engen, gjør dit Rygte Skade,

som Stormen veirer hen de fagre Knopper.

Kvinden i Harm er som en oprørt Kilde,

styg, plumret, mudret, al dens Gnde borte;

da giber Ingen, var han nok saa tørstig,

af den sin Læbe væde med en Draabe.

Din Husbond er dit Liv, dit Værn, din Herre,

dit Hoved og din Drot; han sørger for dig

og for dit Underhold; udsætter sig

paa Land og Sø for pinlig Møie; vaager

i Storm om Natten og i Kuld om Dagen,

mens sikker, tryk og varm du ligger hjemme,

og kræver af dig ingen anden Løn

end Kjærlighed og milde Blik og Trostfab, —

et lidet Afdrag paa saa stor en Gjæld! —

Den Lydighed, som Folket skylder Fyrsten,

den samme skylder Kvinden jo sin Husbond;

og er hun stridig, vrippen, træer og sur,

ulydig mod, hvad han med Rette byder,

saa er hun kun en trodsende Rebel,

en Høiforræder mod sin milde Herre.

Seg blues ved, at Kvinder dumt vil stride,

hvor knælende de skulde søge Raade,

at de vil Magt og Herredom begjære,

hvor kun de skulde elske, lyde, ære.

Hvi er vor Krop saa fin og spæd og blød,
 saa magtesløs mod Verdens Strid og Nød?
 for at vort Hjertelag og milde Sjæl
 skal med vort ydre Væsen stemme vel.
 Hør, I gjenstridige og svage Orme,
 jeg selv har havt saa stolt et Sind som I,
 saa stort et Mod og mere Grund maafsee
 til Ord med Ord og Trods med Trods at møde.

Nu seer jeg, vore Landsjer er kun Halmstraa,
 vor Styrke svag, vor Svaghed grændseløs,
 naar mest vi synes, hvad vi mindst kan være;
 skjul Eders Trods; den staar kun slet imod;
 læg Haanden under Eders Herres Fod.
 Min Haand er rede, til Bevis derpaa;
 gid kun min Lydighed ham tælles maae!

Petruchio.

Det er en Kone! — Thrine, kys mig nu!

Lucentio.

Naa da, min Gut, det Bedste fik nok du.

Vincentio.

Det klinger smukt, naar Børn vil artigst søie sig.

Lucentio.

Det klinger stygt, naar Kvinder ei vil bøie sig.

Petruchio.

Rom Thrine, nu tilfængs! — Gift blev vi alle Tre,
 men I er nok færdige, saavidt jeg kan see.

(til Lucentio.)

Skjont du greb det Blanke, fik jeg dog Lykken sat;
 som den, der vandt Spillet, jeg ønsker Jer Godnat!

(gaaer med Katharina.)

Hortensio.

Sa, gaa du kun; en arrig Trolld har du gjort tam tilsidst.

Lucentio.

Men at hun lod sig tæmme, er et Under ganske vist!

(de gaar.)

Skuepladsen forandres til Pladsen udenfor Kroen fra første Scene.

To Tjenere komme ind; de bære Christopher Snu i hans egne Klæder og lægge ham ned; derpaa kommer en Kjældersvend ind.

Snu. (vaagner.)

Simon! bring mig Vin! — Hvad? er alle Romedianterne borte? er jeg ikke Greve?

Kjældersvenden.

Greve! En Pjalt er du! Naa, er du fuld endnu?

Snu.

Hvem er det? Kjældersvend! O, jeg har havt den prægtigste Drøm, du nogensinde har hørt i alle dine Levedage.

Kjældersvenden.

Ja vist; men du gjorde bedst i at komme hjem; for din Kone vil nok holde Hus med dig, at du ligger her og drømmer hele Natten.

Snu.

Saa det vil hun? jeg forstaaer mig paa at tæmme en Arrigtrold. Det har jeg drømt om hele Natten, og du vakte mig af den bedste Drøm, jeg har havt i hele min Livstid. Men jeg vil hjem til min Kone og tæmme hende med, hvis hun ærgrer mig.

(de gaar.)

Anmærkninger.

- S. 3. „Richard Grobreren“. — Den engelske Landadel tæller endnu ikke saa Familier, der føre deres Stamtable op til William Grobrerens Normanner og lægge megen Vægt derpaa. Snu tager feil ad Navnet.
- — „Paucas pallabras“. — En spansk Talemaade, der betyder „saa Ord“ s: ikke saa høirostet.
- — „Gaa din Vej, Sankt Jeronimi“. — Et fordreiet Citat af et paa den Tid bekjendt Skuespil: Jeronimo eller den spanske Tragedie.
- 10. „Semiramis“. — Den mægtige Dronning af Babylon er i Sagnet bleven en Typus for al jordisk Magt og Herlighed.
- 11. „Adonis“. — Hans Skønhed vandt Venus' Kjærlighed, og hendes Klage ved hans Død er et af Oldtidens berømte Sagn.
- — „Io“. — Hun var elsket af Jupiter, der for at skjule hende for Junos Skinsyge forvandlede hende til en Ko, men ogsaa i denne Skikkelse kom hun i Junos Magt, der lod hende bevogte af den hundredeøiede Argus, indtil Mercur med sin Fløite døsede Vogteren i Søvn og dræbte ham.
- — „Daphne“. — Hun flygtede for Apollos Kjærlighed og paakaldte Guderne, der forvandlede hende til et Laurbærtræ.
- 15. „En Julebut“. — I Originalen „a Christmas

gambol", o: en Slags Springebands, der hørte til Jule-
løierne.

S. 17. „Stoikere". — En Sekt af græske Filosofer, i hvis
Være Rigegyldigheden for alle udvortes Ting var et
fremtrædende Træk.

— „Aristoteles". — Græsk Filosof paa Alexander den
Stores Tid. Et af hans Værker er en Moralfilosofi.

— „Ovidius". — Romersk Digter fra Augusts Tid;
her tænkes især paa hans *Amores* og *Arsamandi*
(Elskovskunsten).

— „Et Optog for at byde os velkommen". — For-
nemme Reisende blev hyppigt modtagen paa den Maade.

— 22. „Som Anna var Karthagos Dronning". — I
Virgils *Æneide* er Anna Didos Søster og Fortrolige.

— „Redime te captum" o. s. v. — Kjøb dig løs
fra Fangensfabet saa billigt som muligt. Citat af Te-
rents Komedie *Eunuchus* (taget af en gammel latinist
Grammatik).

— 23. „Agenors Datter". — Europe, elsket af Jupiter,
der i en Tyrsk Skikkelse bortførte hende til Kreta, hvor
han igjen paatog sig Menneffestikkelse.

— 28. „Alla nostra casa" o. s. v. — Velkommen til
vort Hus, høitærede Herr Petruccio.

— „con tutto il core" o. s. v. — vær hjertelig vel-
kommen.

— 30. „Florentios Brud". — Her sigtes til et Folkeeven-
tyr om en Ridder Florentio, der havde lovet sin Haand
til den, der hjalp ham med en Gaade, paa hvis Løs-
ning hans Liv beroede. Men da han saae den Brud,
han saaledes havde faaet, var hun en grim Hæx.

— 38. „Ledas Datter". — Helena, til hvem alle de græske
Høvdinge beilede.

- S. 38. „Hercules, — de andre tolv“. — Hentydning til de bekjendte tolv Herculesbedrifter (at betvinge Løven i Nemea, hente Kerberos fra Underverdenen o. s. v.)
- 41. „Føre Aber ned til Helved“. — Det var en Talemaade, at gamle Jomfruer skulde føre Aber til Helvede.
- 48. „En Stol“. — „Om Forladelse, jeg tog Jer an for en Stol“, er en ordsproglig Tale, der skal udtrykke overseende Ringeagt.
- 50. „En Hanekam“. — Narrene havde en Hanekam paa deres Huer.
- 54. „En ny Griseldis“. — Der findes mange Folkehøger og Viser om den sagtmødige og lydige Griseldis, der uden Knurren adlød selv de haardeste Befalinger, hvormed hendes Mand satte hendes Lydighed paa Prøve.
- — „Lucretia“. — Den berømte Romerinde, Collatinus Hustru, der ikke vilde overleve den Bane, som Tarquinius havde tilføjet hende.
- 55. „Benedig“. — Derfra kom de kostbareste Smykker, Modevarer og andre Luxusgenstande.
- 60. „Hic ibat Simois“ o. s. v. Her løb Simoisfloden; her var det Sigeiste Land; her havde den gamle Priamus' høie Borg staaet.
- — „Pantalon“. — En af de staaende Maffer i den italienske Folkekomedie; den mistænkkelige gamle Fader eller Formynder.
- 61. „Neacides — Ajax“. — Han bruger disse Navne som Paastud for at aflede Hortensios Opmærksomhed fra sin hemmelige Samtale med Bianca.
- 71. „Raabte han paa Vin“. — Det var en gammel Skik, at efter Vielsen blev der budet Vin til Brudeparret og Følget.

S. 76. „Slaa ikke Vand paa“. — Hentydning til en gammel Børnevise:

„Skotland brænder, Skotland brænder.

Brand, Brand, Brand, Brand!

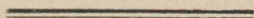
slaa mere Vand paa!“

— 81. „Hvor er det Liv, jeg leved for“. — Brudstykke af en Vise, hvori en Egtemand udtaler Savnet af sit Ungkarleliv.

— — „Det var en Munk“ o. s. v. — Begyndelsen af en gammel Folkevise.

— 88. „En Pedant“. — Pedant skal undertiden være brugt som Bencævnelse for en Huslærer.

— 100. „Pegasus“. — Et Værtshus i London paa Shafspeares Tid havde dette Navn.

En Skjærsommernatsdrøm.

Personer.

Theseus, Hertug af Athen.

Aegeus, atheniensisk Adelsmand.

Lysander, } atheniensiske Adelsmænd.
 Demetrius,

Philostratus, Ceremonimester ved Hoffesterne.

Kvæde, Lømmemand.

Net, Snedker.

Kending, Bæver.

Fløite, Blæsebælgflækker.

Sunde, Kjædelflækker.

Smalhaus, Skræder.

Hippolyta, Amazonernes Dronning, Theseus' Brud.

Hermia, Aegeus' Datter.

Helena.

Oberon, Alfernes Konge.

Titania, Alfernes Dronning.

Nis Puf,

Orteblomst,

Spindebæb,

Sennepskorn,

Møl,

Pyramus,

Thiisbe,

Mur,

Maanessin,

Løve,

Alfer.

Personer i Skuespillet, der opføres af Haandværkere.

Alfer, Theseus' og Hippolytas Følge.

Handlingen foregaaer i Athen og en Skov i Nærheden.

Første Act.

Første Scene.

Athen. En Sal i Theseus' Palads.

(Theseus, Hippolyta, Philostratus og Følge komme ind.)

Theseus.

Vor Bryllupsstund, Hippolyta, sig nærmer
med Hast; snart bringe fire Lyffens Dage
Nymaanen; men, hvor sent dog, tyffes mig,
den gamle Maane svinder bort; den sinker
min Attraa, som en Enke, en Stedmoder,
der længe tærer hen en ung Mands Indtægt.

Hippolyta.

Snart sænke fire Dage sig i Nat,
snart drømme fire Nætter Tiden hen,
og da skal Maanen som en Sølvbue
nyspændt paa Himlen see vor Bryllupsaften.

Theseus.

Philostratus, gaa, kald til Skjemt og Lyst
Ungdommen i Athen, væk Glædens Aand,
den friske, lette; jag Tungfindigheden
til Ligfærd bort; den blege Følgesvend
er ikke for vor Fest.

(Philostratus gaaer.)

Hippolyta,

jeg beilede til dig med mit Sværd og vandt
din Elskov ved at øve Vold imod dig;
nu vil jeg beile i en anden Tonart,
med Fæstpragt, Jubellag og Gildeslyst.

(Aegeus, Hermia, Lysander og Demetrius komme ind.)

Aegeus.

Held være Theseus, vor berømte Hertug.

Theseus.

Tak, gode Aegeus; hvad har du at melde?

Aegeus.

Opfyldt af Harmen kommer jeg med Klage
imod mit Barn, min Datter Hermia; —
Træd frem, Demetrius! — min ædle Herre,
han har mit Minde til at ægte hende; —
træd frem, Lysander, — og, min høie Hertug,
han har min Datters Sind med Trolddom daaret, —
Du, du, Lysander har sendt hende Rim,
har byttet med min Datter Elskovstegn,
i Maanestien ved hendes Vindue sunget
med Syflerstemme hyllet Elskovs Viser;
du stjal dig ind i hendes Hjertes Drømme
med Armbaand af dit Haar, Stads, Ringe, Paafund,
Fjas, Snurrepiberier, Blomsterkoste
og Mundgodt, — hos en ubefæstet Ungdom
hel stærke Talsmænd. — Du har lumskelig
tillsneget dig min Datters Hjerte, vendt
den Lydighed, hun er mig skyldig, til
haardnakket Trods. — Og nu, min høie Hertug,
hvis ei hun her for Eders Naades Dine
samtykker i Demetrius at ægte,
saa kræver jeg Athens ældgamle Ret,

da hun er min, at raade over hende;
det er: hun hører denne Herre til,
hvis ikke, Døden; saadan lyder Loven,
forsynligt givet for en Sag som denne.

Theseus.

Hvad siger Hermia? Betænk dig, Pige;
din Fader burde være dig en Gud;
han formede din Skjønhed, og for ham
er du kun som et Billed præget ind
i Bøg af ham; og det staaer i hans Magt
at lade Præget staae, at flette ud.
Demetrius er jo en ædel Ridder.

Hermia.

Det er Lysander med.

Theseus.

Vist er han det;

men da han mangler her din Faders Stemme,
saa maa den Anden agtes mere værdig.

Hermia.

Gid blot min Fader saae med mine Dine!

Theseus.

Nei med hans Dom bør dine Dine see.

Hermia.

Jeg beder Eders Naade, tilgiv mig;
Jeg ved ei, hvilken Magt der gjør mig dristig,
ei heller, om min Ubarhed det sømmer
at tale her min Sag i sliig Forsamling;
men jeg besværger Eders Naade, sig mig
det værste, mig i denne Sag kan ramme,
hvis jeg Demetrius min Haand vil nægte.

Theseus.

At lide Døden, eller at affværges —

for evig Tid Samkvem med Mænd. Derfor
 skjøn Hermia, raadspørg dit Hjertes Drift;
 betænk, at du er ung; prøv vel dit Blod,
 om, hvis du føier ei din Faders Valg,
 du bære kan en Nonnes Klædebon,
 for evigt i et stummelt Kloster stænget
 leve din Livstid som ufrugtbar Søster
 og synge fromme Hymner til den kolde,
 den golde Maane. — Trefold salig den,
 der saa kan tvinge Blodets Drift og gaae
 taalmødigt denne Jomfrupilgrimsgang!
 men mere jordist lykkelig er Rosen,
 hvis Duft man perser ud, end den, der falmer
 paa Jomfrugrenen, voger, lever, døer
 i ensom Hellighed.

Hermia.

Min ædle Herre,
 saaledes vil jeg voge, leve, døe,
 før jeg vil give hen mit Jomfrufribrev
 til denne Herre, hvis forhadte Nag
 min Sjæl sig vægrer ved at bøies under.

Theseus.

Betænk dig dog en Stund; ved næste Ny, —
 den Dag, da jeg skal med min Hjertenskjær
 besegle Trostabspagt for evig Tid, —
 den Dag bered dig enten til at døe
 for din Ulydighed imod din Fader,
 at ægte, som han vil, Demetrius
 eller at sværge paa Dianas Alter
 for evigt Jomfrustand og ensomt Liv.

Demetrius.

Giv efter, søde Hermia, — Lysander,

opgiv dit strøbelige Krav for min fuldgode Ret.

— Eysander.

Demetrius, du har jo hendes Faders Kjærlighed; lad mig beholde Hermias; gift dig med ham.

— Aegeus.

Raadmundede Eysander, ja, han har min Kjærlighed, og Alt, hvad mit er, skal min Kjærlighed ham skjænke; hun er min, og al min Ret til hende overdrager jeg til Demetrius.

Eysander.

Min ædle Hertug, min Byrd er fuld saa god som hans, min Formue saa stor som hans, min Elskov er end større; i Stand og Raar staaer jeg vel lige med Demetrius, om ikke over ham; og, — hvad der gjælder meer end al den Pral, — mig elsker jo støn Hermia; hvorfor skal jeg da ikke stride for min Ret? Demetrius, — her i hans Dine vil jeg paaftaae det, har friet til Medars Datter, til Helena, og vundet hendes Hjerte; og hun, den Yndige, tilbeder ham, tilbeder fromt, tilbeder som en Afgud den svigefulde, falske Mand.

Theseus.

Jeg tilstaaer, at jeg har hørt det, og det var min Agt at tale med Demetrius derom; men som jeg har fuldtop af egne Sager,

kom det mig ud af Sind. — Men kom nu med,
 Demetrius, kom, Aegeus, gaa med mig,
 jeg maa i Enrum tage Jer i Skole. —
 Skøn Hermia, bered dig til at bøie
 dit Hjertes Uttraa for din Faders Villie;
 hvis ikke, byder Loven i Athen, —
 hvis Strængheid vi tør ingenlunde mildne, —
 dig Døden eller evig Jomfrustand. —
 Kom, min Hippolyta! — min Hjertensskjær! —
 Demetrius og Aegeus, følg med os;
 thi jeg har Brug for Eders Tjeneste
 til Brudfesten; dernæst har jeg Noget
 at tale med Jer om, som angaaer Jer.

Aegeus.

Vi følge Jer pligtsskyldigt og med Glæde.

(Theseus, Hippolyta, Aegeus, Demetrius og Følget gaae.)

Eysander.

Du Søde! hvorfor er din Kind saa bleg?
 hvordan kan dog saa brat dens Roser visne?

Hermia.

Maastee fordi de savne Regn; den kunde
 jeg skaffe dem fra mine Dines Skybrud.

Eysander.

Alt! efter Alt, hvad nogentid jeg læste
 og hørte af Historien og Sagnet,
 aldrig randt trofast Elskovs Strøm imag;
 men enten var der Ulighed i Byrd, —

Hermia.

O, Nød, naar Høihed lænkes skal til Ringhed!

Eysander.

Eller de passed slet i Alder sammen.

Hermia.

O, flygt! den Gamle bunden til den Unge!

Lysander.

Og stundom kom det an paa Frænders Valg.

Hermia.

O, Helved! Elskov valgt med Andres Dine!

Lysander.

Og, naar den fulde Samklang var i Valget,
beleired Krig, Død eller Sygdom det
og gjorde det saa flygtigt som en Tone,
som Skyggen vindig let, kort som en Drøm,
brat som et Lyn i den kulsorte Nat,
der i et Glimt aflører Jord og Himmel,
og før en Mand formaaer at sige: „Se“,
opsluger Mørkets dybe Svælg det atter;
saa brat forstyrres Alt, hvad herligt straaler.

Hermia.

Har Modgang altid rammet trofast Elskov,
saa staaer det jo som Skjæbnens skrevne Lov;
lad os da lære vore Trængsler Taalmod;
det er jo kun det vante Kors, der hører
til Kjærlighed, som Tanter, Drømme, Dnster,
Graad, Suk, den stakkels Elskovs Følgesvende.

Lysander.

Helt vel betænkt! og derfor, Hermia,
hør mig: jeg har en Faster, som er Enke,
med meget Guds, og som har ingen Børn;
syv Mile fra Athen er hendes Hus,
og for sin egen Søn hun agter mig;
der, søde Hermia, kan jeg vies til dig;
derhen kan ei Athens den skarpe Lov
forfølge os. Hvis du da elsker mig,

saa stjal dig hjemmefra i Morgen Aften;
 i Skoven der en Mil fra Byen, hvor
 jeg mødte dig engang med Helena,
 dengang I vilde feire Maidags Morgen,
 der vil jeg vente paa dig.

Hermia.

Min Eysander,

jeg sværger dig ved Amors bedste Bue
 og ved hans bedste Pil med gylden Od,
 ved Venus' Duer, som til Svig ei kjender,
 ved Alt, hvad Hjerter knytter, Elskov tænder,
 ved Baalet, som Karthagos Dronning brændte,
 da Trojas fælste Helt sit Seil udspændte,
 ved hver en Ed, som nogen Mand end brød, —
 fler end fra nogen Kvindes Læbe lød, —
 der, paa det Sted, hvorhen du stævned mig,
 i Morgen Nat forvist jeg møder dig.

Eysander.

Hold Ord, min Brud; — se, der er Helena!

(Helena kommer ind).

Hermia.

Vel mødt, Goddag, skøn Helena; hvorhen?

Helena.

Skøn kalder du mig? nægt det „Skøn“ igjen;
 din Skønhed har Demetrius Hjerter vundet;
 o, lykkelige Skønhed! han har fundet
 Beiviserstjerner i dit Dies Luer;
 din Stemmes søde Klang hans Dre huer
 langt meer end Hyrden Larkens Sang i Baar,
 naar Hveden grøn, i Knop Hvidtjørnen staaer.
 Sygdom kan smitte; kunde Ynde kun
 det samme! o, da gif i denne Stund

jeg smittet bort, stjern Hermia, med Trøst;
 mit Dre skulde smittes af din Røst;
 mit Die skulde smittes af dit Blif;
 din Stemme smitte min med sød Musik.

Var Verden min, — alt Andet overdrog jeg
 til dig, og kun Demetrius undtog jeg.

O, lær mig dine Blikkes Magt, lær mig
 den Kunst, som bandt Demetrius til dig.

Hermia.

Mig elsker han, stjern mørke Blif ham ramme.

Helena.

O lær mit Smil dog at formaae det samme!

Hermia.

Mig elsker han, stjern jeg med Haan ham lønner.

Helena.

O, kunde jeg hans Elskov naae ved Bønner!

Hermia.

Seg hader ham; desmeer han følger mig.

Helena.

Seg elsker ham; desmeer han hader mig.

Hermia.

Det er hans Daarstab; Brøden er ei min.

Helena.

Det er din Skjønhed; var den Brøde min!

Hermia.

Han skal ei see mig mere; trøst dig da;

jeg og Lysander flygte bort herfra. —

Den Tid, før jeg Lysander havde seet,

Athen og Paradis mig tyktes Gæt;

mon da min Elskede fortjener Pris,

der til et Helved gjør et Paradis?

Lysander.

Dig, Helena, vil vi betro os til;
imorgen Nat, naar Luna stuer mild
i Vølgen's Speil sit Afsyns Sølvbergløds,
og smykker Græsset med Dugperlers Krands, —
den Stund, der ofte Elskovs Lønvei faae,
igjennem Stadens Port vi lønligt gaae.

Hermia.

Og i den Skov, hvor mangel Gang vi to
paa bløde Blomsterhynder laa i Ro
og gjød vor søde Hjerteløndom ud,
der skal Lysander mødes med sin Brud;
saa vil vi vende fra Athen vort Blik
og søge nye Venner, fremmed Skik.
Min Veesøster, bed for os; Lev vel!
Gid med Demetrius du finde Held!
Hold Ord, Lysander; Elskovs Næring faaer
vi ei, før næste Midnatstime slaaer.

(gaaer.)

Lysander.

Det skal jeg; — Helena, gid snart hans Hu
maa staae til dig, som din til ham staaer nu!

(gaaer.)

Helena.

Hvor Somme dog har fremfor Andre Held;
saa stjern som hun Athen mig agter vel;
hvad hjælper det? Demetrius siger Nei;
hvad hele Verden veed, veed han kun ei;
som Hermias Die daaret har hans Sands,
saadan er jeg bedaaet af hans Gløds.
Hvad der er løst og ringe, uden Værd,
kan Elskov smykke rigt med Høihedsstjær;

Elstov sees ei med Dine, men med Sind;
 den vingede Cupido males blind;
 og Elstovs Tanke skjælnes ikke klart; —
 vinget og blind betyder vildsom Fart;
 og derfor kaldes Amor Barn med Net,
 fordi han i sit Valg bedrages let;
 som kaade Drengene sværge falsk i Leg,
 saa svor og Drengen Amor tidt og sveg.
 Thi før Demetrius saae Hermias Blif,
 af Elstovseder jeg et Hagbeir fik;
 men Hermias Solstin faldt paa Haglen ned;
 som Haglkorn smelted da hver Trostabsed.
 Nu melder jeg ham Hermias Flugt; han vil
 forfølge hendes Spor ad Skoven til
 imorgen Nat; hvis jeg for dette Bud
 faaer Tak, kun nødigt giver han den ud;
 een Binding har jeg dog for min Besvær:
 jeg kan dog see ham paa vor Vandringssærd.

(gaaer.)

Anden Scene.

Sammesteds. En Stue i et borgerligt Huus.

(Kvæde, Net, Rending, Fløite, Snude og Smalhans komme ind.)

Kvæde.

Har vi nu hele vort Selskab her?

Rending.

J gjorde nok bedst i at raabe dem op under Get,
 Mand for Mand efter Listen.

Kvæde.

Her er Navnelisten paa hver Mand i hele Athen, der
 kan gjælde for dygtig til at spille i vort Mellemspil for Her-
 tugen og Hertuginde den Nat, det er deres Bryllupsdag.

Rending.

Hør, min gode Peter Kvæde, sig os først, hvad Stykket handler om; læs saa Skuespillernes Navne op, og kom saa til Sagen.

Kvæde.

Jh, Stykket er jo Pyramus' og Thisbys høist bedrøvelige Komedie og allersomghseligste Død.

Rending.

Det skal jeg svare for, er et godt Stykke Arbeide og morsomt. Naa, gode Peter Kvæde, raab nu Skuespillerne op efter Fortegnelsen. Godtfolk, stil Jer op, hver for sig.

Kvæde.

Svar nu, efter som jeg raaber Jer op. Nikolai Rending Bæver!

Rending.

Her er jeg; sig mig, hvilken Rolle jeg skal have, og gaa saa videre.

Kvæde.

J, Nikolai Rending, er skreven for Pyramus.

Rending.

Hvad er Pyramus for En? en Elster eller en Tyran?

Kvæde.

En Elster, som dræber sig selv af Kjærlighed paa den allernobleste Maade.

Rending.

Det vil koste Taarer, naar det bliver rigtig forestillet. Kommer jeg til at gjøre det, saa lad Tilskuerne see, hvad der bliver af deres Dine. Jeg skal reise et Uveir; jeg skal klage mig, saa det har Klem. — Nu de Andre. — Ellers er en Tyran egentlig min stærke Side. Herr Rules kunde jeg spille magesløst eller en Rolle, hvor man rives og bides og slaaer Alt i tusinde Stykker.

„Fjeldstykfers Brag
 med Tordenslag
 skal slaae i Kvag
 den Fængselsdør;
 mens Phoebus' Karm
 fra Himlens Barm
 Banstjæbnens Harm
 tilintetgjør.“

Det var høit. Raab nu de andre Skuespillere op;
 det var Herr Rules' Stil, en Tyrans Stil; en Elster er mere
 flagendes.

Kvæde.

Frands Fløite, Bælgesliffer!

Fløite.

Her, Peter Kvæde.

Kvæde.

I maa paatage Jer Thisby.

Fløite.

Hvad er Thisby? er det en vandrende Ridder?

Kvæde.

Det er den Jomfru, som Pyramus skal være forelsket i.

Fløite.

Nei, bevares! lad mig ikke spille Kvindfolk; mit Stjæg
 er ved at komme frem.

Kvæde.

Det kan være det samme; I kan spille den med Masse
 paa, og I maa tale saa fint, som I vil.

Rending.

Naar jeg maa skjule mit Ansigt, saa lad mig spille
 Thisby med; jeg skal tale med en ganske uhyre spæd Stemme:
 Thisne, Thisne! Ak, Pyramus, min Hjertens kjær! din
 Thisby kjær! og Jomfru kjær!

Kvæde.

Nei, nei! I maa spille Pyramus, og I, Fløite, maa spille Thisby.

Rending.

Ja, ja, da; gaa saa videre.

Kvæde.

Robin Smalhans, Skræder!

Smalhans.

Her, Peter Kvæde.

Kvæde.

Robin Smalhans, I skal spille Thisbys Moder. — Thomas Snude, Rjedelslifter!

Snude.

Her, Peter Kvæde.

Kvæde.

I Pyramus' Fader, jeg Thisbys Fader. — Snedker Met, I faaer Lovens Rolle. — Se saa! nu stulde jeg tro vi har Stykket besat.

Met.

Har I Lovens Rolle opskreven? er den det, saa lad mig endelig faae den; for jeg er tungnem til at lære udenad.

Kvæde.

Den kan I spille paa staaende Fod; for det er ikke Andet end at brøle.

Rending.

Lad mig spille Loven med; jeg skal brøle, saa det skal gjøre hvert Menneftes Hjerter godt at høre det; jeg skal brøle, saa Hertugen skal sige: „Lad ham brøle igjen, lad ham brøle igjen!“

Kvæde.

Ja, men hvis I gjorde det altfor gefærligt, saa kunde I kyse Hertuginde og Damerne, saa de skreg, og det var nok til at faae os hængte Allesammen.

Alle.

Ja, vi bleve hængte, hver Moders Sjæl!

Rending.

Ja, kjære Venner, det skal I have Ret i, at hvis I kyste Damerne fra Vid og Sands, saa vilde de ikke reflektere paa at hængte os. Men jeg skal elevere min Stemme; jeg skal brøle saa blidt som en Pattedue; jeg skal brøle, som I kunde høre en Nattergal.

Kvæde.

I kan ikke spille nogen anden Rolle end Pyramus! Pyramus er en nydelig Mand, saa net en Mand, som Nogen kan see for sine Dine paa en Sommerdag, en overmaade elstværdig og galant Mand, og derfor maa I endelig spille Pyramus.

Rending.

Naa, ja, saa vil jeg paatage mig den. Hvad for Skjæg stulde jeg helst spille den i?

Kvæde.

Jh, som I vil.

Rending.

Jeg vil spille den enten i et straafarvet Skjæg eller i et orangefarvet Skjæg eller ogsaa et purpurrodt Skjæg, eller et helt gult Skjæg paa den franste Maade.

Kvæde.

Paa den franste Maade gaaer Haaret sommetider helt af, og saa kommer I til at spille med bart Ansigt. Hør nu, I gode Mænd, her er Eders Roller; og nu er det min Anmodning, Bøn og Begjæring, at I vil kunne dem udenad til imorgen Aften og mødes med mig i Slotskoven en Mil fra Byen, i Maanestien; der vil vi holde Prøve; for hvis vi mødes her i Byen, saa faaer vi en Flok Tilskuere i Hælene paa os, og saa kommer det ud, hvad vi har for. Smidlertid

vil jeg sætte en Liste op paa Rekviziterne, som vi behøver til vor Forestilling. Jeg beder Jer, svigt mig ikke.

Rending.

Vi skal møde, og der kan vi holde Prøve med mere cynisk Virkning og Affect. Gjør Jer Umage, og vær perfecte. Farvel.

Kvæde.

Vi mødes ved Hertugens Eg.

Rending.

Det er et Ord; lad nu bære eller bryde!

(de gaae.)

Anden Act.

Første Scene.

En Skov i Nærheden af Athen. Nat.

(En Alf kommer ind; Nis Puf kommer ham imøde.)

Nis Puf.

Vi dog, Alf! Hei!

Hvorhen gaaer din Bei?

Alfen.

Over Klint, over Kløft,

gjennem Tjørnefrats Hæk,

over Hegn, over Grøft,

gjennem Ildsluer hjæl,

over strømmende Vand,

vidt om Land

gaaer min Bei, let og snart;

Maanen styder ei bedre Fart;

jeg dugger i Græsset den grønne Krands,
 hvor Elverdronningen træder sin Dands;
 de ranke Primler er hendes Bagt;
 der er Pletter paa deres Guldsmørs Dragt;
 det er Rubiner, Alfers Stjænk;
 al deres Duft er i disse Stænk;
 Dugdraaber her jeg nu leder efter
 og som Perler i Primlernes Dren dem hefter. —
 Du Bengel iblandt Alfer, gaa; min Tid
 er knap; vor Dronning er paa Veien hid.

Nis Puf.

Men Kongen holder Fæst i aften her;
 lad ikke Dronningen ham komme nær;
 thi Oberon er gram i Hu og vred,
 fordi hun fører i sit Følge med
 en deilig, stjaalen indist Kongesøn;
 hun aldrig før en Skifting sit saa stjon.
 Ham kræver Kongen, skinsyg; Drengen skal
 i vilde Skov ham følge som Vasal;
 hun holder trodsig paa sin Yndling; hun
 befranser ham; ved ham hun glædes kun.
 Hvergang de mødes nu paa Eng, i Krat,
 ved Kilden klar, i Stjerneglands ved Nat,
 er der en Riv, saa deres Alfer flye
 og stjule sig i Agernskaalers Ly.

Alfen.

Hvis ei din Dragt og Skabning stuffer mig,
 seer jeg den skjelmste, kaade Trolde i dig,
 der kalder sig Nis Puf; dig er det jo,
 som aldrig under Byens Piger No,
 som stummer Fløden, pusler tidt ved Kværnen,
 og øder Smørret trods al Kvindens Kværnen;

du volder, at ei Ollet gjærer godt;
 du leder Folk om Natten vild med Spot; —
 men hvo dig kalder „Pusling“, — „gode Nis“,
 ham tjener du, og ham er Lykken vis. —
 Sig, er det dig?

Nis Puf.

Det kan vel h nde sig,
 den muntre Nattesv rmer, det er mig.
 Jeg morer Oberon; han leer, naar snild
 en fed og v lig Hingst jeg lokker vild,
 naar jeg som kj len Hoppe vrinsker blidt.
 Og i en Kj rlings Krus jeg lured tidt,
 et velstegt V ble lig, og med et Hop
 foer, mens hun drak, mod hendes L ber op,
 saa Ollet fra den visne Hage fl d. —
 Naar Mosters Visdom allervigtigst l d,
 tog hun mig stundom for en Stol; jeg gled
 fra hendes Bag, der dumpede hun ned
 og streg: „Uh, Ha!“ og hendes Hoste kom,
 og hele Flokken holdt p a deres Bom,
 lo, til de gr d, og n s og bandte p a,
 at bedre L ier aldrig for de saae. —
 Men, Plads! der kommer Kongen; skynd dig da.

Alfen.

Og der min Frue! gid han var herfra!

Anden Scene.

(Oberon med sit F lge kommer fra den ene Side, Titania med sit
 fra den anden.)

Oberon.

Titania, du Stolte! ilde m dt
 i Maanest n!

Titania.

Skinsyge Oberon?

Smaaalsfer, skynd Jer bort! jeg har forsvoret
hans Omgang og hans Favnetag.

Oberon.

Ha, tø,

trodsige Kvinde! er jeg ei din Husbond?

Titania.

Saa maa jeg gjælde for din Hustru; men

jeg veed, du stjal dig tidt fra Alfeland

og sad i Skikkelse af Corydon

og spillede hele Dagen Elstovsviser

paa Havrestraaet for den kjæle Phyllis.

Hvi kom du hid fra Indiens fjerne Bjerg?

Fordi din drabelige Amazone,

din støvleklædte Hjertenshær, din Skjoldmø,

skal ægte Theseus; du er kommen for

at signe deres Seng med Frø og Frugt.

Oberon.

Skam dig, Titania! du stikker paa

mit Vensteb med Hippolyta, og veed dog,

jeg kjender godt din Kjærlighed til Theseus;

har du ei ført ham gennem Mattens Funken

fra Perigone, som han havde ranet,

og loffet ham til Svig imod stjern Eggle,

mod Ariadne og Antiope?

Titania.

Skinsygens Opspind er det kun, og aldrig

fra sidst Skjærsommer Sol oprandt, vi mødtes

paa Høi, i Dal, i Skov, paa grønne Eng,

ved stensat Kilde, eller sivgroet Bæk,

og ei ved Havets bølgeslagne Bred,

hvor Dandsen gif i Ring til Vindens Fløiten,
 at du jo med din Riv har spildt vor Gammen.
 Men Vinden, der forgjæves fløited for os,
 har, som til Hævn, nu suget op fra Søen
 usunde Taager, der slog ned paa Landet
 og gjorde hver en lille Bæf saa trodsig,
 at den er gaaet over sine Bredder.
 Forgjæves har nu Studen draget Aaget;
 Plovmandens Sved er spildt; det grønne Korn
 er raadnet, før dets Ungdom satte Skjæg.
 Engen staaer under Vand, og Jorden tom,
 og Krager fedes paa den syge Hjord.
 Boldtpladsen ligger fylt af Dynd og Mudder,
 og Labyrinthen i det rige Græs
 er ubetraadt og kan ei stjernes meer.
 De Dødelige savne Vinterglæden;
 ei Ratten frydes meer med Sang og Psalmer.
 Derfor er Maanen, alle Strømmes Dronning,
 af Brede bleg og gjennemstyller Lusten,
 saa Gigt og Snue bredes vidt omkring;
 og under al det Oprør i Naturen
 ombyttes Marsens Tid; graahærdet Rimefrost
 bedækker Purpurrosens friske Skjød;
 om Vintergubbens tynde, isgraa Haar
 er slynget som til Spot en duftig Krands
 af sagre Sommerknopper; Baaren, Somren,
 den svangre Høst, den bistrø Winter stifter
 den vante Dragt; og Verden, helt forvirret
 ved deres blandede Mangfoldighed,
 ei stjerner meer den ene fra den anden.
 Og hele denne Dypægt af Fordærø

har kun sin Kilde i vor Splid, vor Tvedragt;
vi er dens Ophav, vi er dens Forældre.

Oberon.

Bring det i Lave da; det staaer til dig.

Og hvorfor skulde da Titania trodse
sin Oberon? en lille Skifting kun
til Smaadrenge kræver jeg.

Titania.

Slaa dig til Taals;

det Bårn er ei tilfals for Alfelandet.

Hans Moder var min svorne Tjenerinde,
og under Indiens duftsvangre Nat
hel ofte paa Neptunus gule Sand
sag hun fortroligt sladrende hos mig
og saae paa Røbmandsskibene paa Floden;
vi lo, naar vi saae Seilet spulme op
af Vindens kaade Elskovsleg besvangret;
det efterligned hun, mens nydeligt
i Gangen vuggende hun fulgte efter
sit trinde Liv, — der bar just dengang paa
min unge Svend; — saa seiled hun paa Land
og hentede alstensk Tante og kom igjen
som fra en Reise, ladet rigt med Varer.

Men hun var dødelig, og denne Dreng
blev hendes Død; for hendes Skyld opfoster
jeg denne hendes Søn; for hendes Skyld
vil jeg ei skille mig ved ham.

Oberon.

Hvortænge
er det din Agt at blive her i Skoven?

Titania.

Maastee til efter Theseus' Bryllupsdag.

Hvis du vil dandse roligt i vor Kreds
og see vor Fest i Maanestien, saa kom!
hvis ei, sly mig, som jeg vil sly dit Spor.

Oberon.

Giv mig den Dreng, saa følger jeg med dig.

Titania.

Ei for dit Rige! Alfer, flux, afsted!

Hvis her vi tøved, blev der liden Fred.

(gaaer med sit Følge.)

Oberon.

Gaa kun; du slipper ei fra denne Skov,
før jeg har pint dig for dit Overmod.
Kom hid, min kjære Nis; sig, mindes du,
engang jeg sad paa Næssets Pynt og hørte
en Havfru, som paa Ryggen af Delfinen
saa sødt og lifligt lod sin Stemme klinge,
at ved den Sang det bistré Hav blev tamt,
og Stjerner vildt stød ud af deres Baner
og lytted til den Havfrurøst?

Nis Puf.

Jeg mindes.

Oberon.

I samme Stund saae jeg, — du kunde ikke, —
imellem Jorden og den kolde Maane
fuldrustet Amor flyvende. — Han sigted
med sikkert Blik didhen, hvor fjernt i Vest
en deilig Bestalinde sad paa Thronen,
og gav sin Elskovspil en Fart, som skulde
den gjennemføre hundredtusind Hjerter.
Men i den vaade Maanes kyske Straaler
saae jeg ung Amors Flammepil udslukt;
bort stred den kongelige Bestalinde

i jomfrurene Tanker, elstovsfri;
 dog gav jeg Aigt, hvor Amors Pil faldt ned;
 den traf en lille Blomst i Vesterleden,
 før melkehvid, nu purpurød af Saaret;
 den kalde Piger „Jomfru i det Grønne“. —
 Gjent mig den Blomst; jeg har jo vist dig Urten;
 dens Saft, paa Dienlaaget lagt isørne,
 faaer Mand og Kvinde til at sværme for
 det første Levende, de see for Dine.
 Gjent mig den Urt, og vær du her igjen,
 før Leviathan kun en Mil kan svømme.

Nis Puf.

Et Bælte vil jeg lægge rundt om Jorden
 i fire Gange ti Minutter.

(gaaer.)

Oberon.

Faaer jeg

kun denne Saft, saa vil jeg lure paa
 Titania, naar hun ligger i sin Slummer,
 og dryppe den i begge hendes Dine;
 det Første, hun da seer paa, naar hun vaagner, —
 det være Love, Bjørn, Ulv eller Tyr,
 pilfingret Markat eller næsvis Abe, —
 det skal hun følge med sit Hjertes Elstov;
 og før jeg tager bort fra hendes Dine
 den Trolddom, — med en anden Urt jeg kan det, —
 skal hun sin Smaadrenge give mig i BOLD.
 Hvem kommer der? — Jeg er usynlig for dem,
 og deres Tale vil jeg lytte til.

(Demetrius kommer; Helena følger ham.)

Demetrius.

Jeg elsker ikke dig; forfølg mig ikke.

Hvor er Lysander og stjerne Hermia?
 hun dræber mig, og jeg vil dræbe ham.
 De stjal sig, sagde du, til denne Skov,
 og jeg er her, vild i den vilde Skov,
 fordi jeg ikke træffer Hermia.

Bort, flux afsted og følg mig ikke længer.

Helena.

Du trækker mig, haardhjerte Magnet!
 dog ikke Fern du trækker; thi mit Hjerte
 er tro som Staal; slip din Tiltrækningssevne;
 saa har jeg ikke Gvne til at følge.

Demetrius.

Mon jeg da loffer dig og smigrer dig?
 har ei med rene Ord jeg ærlig sagt:
 jeg elsker ei, jeg kan ei elske dig?

Helena.

Just derfor elsker jeg dig desto mere.
 Jeg er din Hund, og se, jo meer du slaaer mig,
 Demetrius, desmeer jeg logrer for dig;
 gjør kun med mig som med din Hund, slaa mig,
 forsmaa mig, tænk ei paa mig; und mig blot,
 hvor lidt jeg end er værd, at følge dig.
 Jeg tigger i din Elskov kun en Plads
 saa lav, — og dog af høi Værdi for mig, —
 at du vil handle med mig som din Hund.

Demetrius.

Frisk ei for stærkt mit Hjertes bittre Had;
 jeg bliver syg blot ved at see paa dig.

Helena.

Og jeg er syg, naar ei jeg seer paa dig.

Demetrius.

Du sætter paa din Uerbarhed en Plet,

mens du forlader Staden og betroer dig
den Mand i Vold, der ikke elsker dig;
betroer til Mattens lette Leilighed
og til de øde Stæders onde Raad
din Jomfrudoms den rige Skat.

Helena.

Din Vre

er jo mit Leidebrev; det er ei Nat,
naar jeg dit Ansigt seer, ei heller mangler
Alverdens Selskab her i denne Skov;
i mine Dine er jo du Alverden;
hvor kan det da vel siges, jeg er ene,
naar her Alverden staaer og seer paa mig?

Demetrius.

Jeg løber bort fra dig i Krattets Skjul
og overlader dig til Rovdyrs Naade.

Helena.

Det værste Rovdyr har dog ei dit Hjerte;
løb, om du vil; saa vendes Sagnet om:
Apollo flygter, Daphne jager ham;
Duen forfølger Gribben; spæden Hind
gjør Jagt i Hast paa Tigren; — tomme Hast,
naar Feigheben forfølger, Rækkhed flyr!

Demetrius.

Jeg vil ei tale med dig; lad mig gaae;
ifald du følger mig, tag dig iagt;
jeg kunde gjøre dig Fortræd i Skoven.

Helena.

O, ja, du gjør mig jo Fortræd i Templet,
i By, paa Mark. Stam dig, Demetrius!
din Grusomhed gjør jo mit Røn til Spot;
vi kan som Mænd ei Sværd for Elskov føre;

vi skulde ei bønfalde, men bønføre;
 jeg følger dig; til Himmel Helved vorder,
 hvis den, jeg elsker høiest, er min Morder.

(Demetrius gaaer, Helena følger ham.)

Oberon.

Gaa, Nymfe; før han slipper ud af Lunden,
 skal du ham flye, han følge elskovsbunden.

(Nis Puk kommer tilbage.)

Velkommen, du Landstryger! har du Blomsten?

Nis Puk.

Her er den.

Oberon.

O, saa kom da, giv mig den. —

Jeg veed en Høi, hvor Thymian staaer i Flor,
 den nikkende Viol blandt Primler groer,
 hvor Kaprifolien staaer sin Baldakin
 med vilde Roser, duftende Jasmin.

Titania lules der i Nattens Stund
 ved Sang og Dands blandt Blomsterne i Blund;
 der styder Snogen Hammens Farvepragt;
 det Skrud er stort nok til en Alfedragt;
 naar jeg min Saft i Diet drypper ind,
 skal stygge Drømme fylde hendes Sind. —

Tag dette; søg i Skoven fjern og nær.

En deilig Pige fra Athen har kjær
 en overmodig Svend; salb ham; lad saa
 det første, som hans Die falder paa,
 just være denne Pige. — Se nu ret,
 Athenerdragten kjender du jo let.

Gjør det med Flid, at nu hans Hjerte maa
 af Elskov høiere end hendes slaae.

Ved første Hanegal mød mig igjen.

Mis Puf.

Hvor du befaler, Herre, gaaer din Svend.

(de gaae hver til sin Side.)

Tredie Scene.

En anden Del af Skoven.

(Titania kommer ind med sit Følge.)

Titania.

Rom, nu en Runddands og en Alfesang,
og saa afsted en Trediedel Minut,
Nogle paa Ormejagt i Rosentkopper,
mens Andre føre Krig med Flaggermus
om deres Lædervinger; mine Alfer
kan faae Smaafjoler syet af dem; I Andre
skal gjenne mig den Strighals Uglen bort,
der tuder her hver Nat og gloer forundret
paa Alfernes Spilop. — Syng mig i Søvn;
gaa saa til Eders Dont og lad mig hvile.

Første Alf.

Snog, toetunget, spraglet, glat,
hvaasse Pindsvin, kryb ei her;
Ogle, Staalorm, smut i Krat;
kom ei Alfers Dronning nær.

Alle.

Nattergal med Fløiteklang,
stem du i vor Buggesang:
Bisfelulle, hvil nu blødt,
Bisfelulle, sov nu sødt!
Troldees Hær
og Hærefærd
komme ei vor Frue nær!
Saa god Nat og hvil nu blødt,
Bisfelulle, sov nu sødt!

Anden Alf.

Edderkop, nu list dig bort,
 Bæver med de lange Ben;
 pak dig, Torbist, led og fort;
 Orm og Snegl, gjør ingen Meen!

Alle.

Nattergal med Fløiteklang,
 stem du i vor Buggesang:
 Visjelulle, hvil nu blødt,
 Visjelulle, sov nu sødt!
 Troldees Hær
 og Hexefærd
 komme ei vor Frue nær!
 Saa god Nat og hvil nu blødt,
 Visjelulle, sov nu sødt!

Første Alf.

Nu, affted; det er fuldbragt;
 En skal stilles ud paa Vagt.

(de gaae.)

(Oberon kommer ind og drypper Blomstens Saft paa Titaniass'
 Dielaag.)

Hvad der først dig kommer nær,
 vælg du det til Hjertenskjær,
 sæt til det din Sjæls Begjær.
 Panther, Kat og Brumbjørn styg,
 Los og Svin med børstet Ryg,
 hvad dit Die falder paa,
 skal dit Hjerte strax attraae.
 Gid det værste Skræmsel maa,
 naar du vaagner, for dig staae!

(gaaer.)

(Lysander og Hermia komme ind.)

Lysander.

Du gik dig træt i Skoven, søde Brud;
jeg tilstaaer, at jeg tabte Veiens Traad;
saa lad os, om dig tykkes, hvile ud
og tøve her, til Dagen bringer Raad.

Hermia.

O, ja, min Ven, søg dig et Leiested;
ved denne Tue lægger jeg mig ned.

Lysander.

Paa samme Tue hvile jeg og du;
eet Sind, een Seng, to Hjerter og een Hu!

Hermia.

O, nei, Lysander, nei, jeg beder dig;
flyt længer bort, lig ei saa nær ved mig.

Lysander.

Forstaa mit Hjertes rene Mening dog;
Elstov maa tyde rigtigt Elstovs Sprog;
min Sjæl er knyttet, mener jeg, til din
saa tæt, at der blev een af din og min;
to Hjerter bundne sammen ved een Ed,
det er i Tvendes Bryst een Trofasthed;
saa nægt da ikke dette Leie mig;
jeg drages til dig, ei bedrager dig.

Hermia.

Med Ordspil kan Lysander klare sig. —

Skam saa min Mund, om den har sagt det Ord,
at med Bedrag og Svig Lysander foer;
men vær saa kjærlig og saa god, min Ven,
at lægge dig lidt længere derhen,
saa langt, som efter Erbarhedens Love
en dydig Svend maa fra en Pige sove,

saa langt. Nu, søde Ven, god Nat, og bliv
din Elskov tro til Enden af dit Liv!

Lysander.

Amen til denne skønne Bøn! ja, før
lad Livet ende, før min Trostak døer!
her er min Seng; nyd du al Søvnens Fred.

Hermia.

Det halve Dnsfe selv du kvæges ved.

(de sove.)

(Nis Puk kommer ind.)

Nis Puk.

Gjennem Skoven rundt jeg foer,
sandt dog ei Athenere's Spor,
paa hvis Die Blomstens Saft
prøve skal sin Elskovskraft. —
Nat og Stilhed! — Se, giv Agt!
han har jo Athenersdragt. —
Ham min Herre sigted til,
som forsmæder sin Pigelil.
Og se der, der sover hun
paa den flamme, kolde Grund,
tør ei hvile, søde Barn,
hos det følesløse Starn.
Nu skal Trolldomsraften, Drog,
gydes paa dit Dielaag;
vaagner du, skal Elskovs Nød
jage fra dig Sønnen sød.
Vaagn, naar jeg gaaer bort fra dig;
Alfelongen venter mig.

(gaaer.)

(Demetrius og Helene komme hurtigt ind.)

Helena.

Dræb mig, Demetrius; forlad mig ei!

Demetrius.

Vogt dig; forfølg mig ikke; gaa din Vej!

Helena.

O, lad mig ikke her i Mørket staae!

Demetrius.

Bliv, siger jeg; jeg vil alene gaae.

(gaaer.)

Helena.

Den Elstovsagt har næsten sprængt mit Bryst;

jo meer jeg beder, desto mindre Trøst.

Held Hermia, hvor end hun har sin Bo!

en Himmelmagt har hendes Dine jo.

Hvor fik de denne Glands? vist ei af Graad;

min Kind blev oftere end hendes vaad.

Nei, nei, jeg er som Bjørnen styg og led;

det vilde Dyr, jeg møder, flyer mig ræd;

hvad Under, at Demetrius mig styer

og for mit Syn som for et Stræmsel flyer?

hvor dog mit Speil har daaret mig med Svig,

som var jeg Hermias Himmelsøine lig! —

Men se, — Lysander! — der ved Træets Rod! —

død? — sover han? — jeg seer ei Saar, ei Blod. —

Lysander! lever du? vaagn; tal til mig!

Lysander. (vaagner.)

Ja, gennem Jlden vil jeg gaae for dig,

du, som Naturens Kunst har skabt saa klar,

at Hjertet finner gennem Barmens Glar.

Hvor er Demetrius? det Navn er værd

at slettes ud af Verden med mit Sværd.

Helena.

Tal ikke saa, Lysander, ikke saa!
han elsker Hermia; agt dog ei derpaa;
giv dig tilfreds; dig ene elsker hun.

Lysander.

Tilfreds med Hermia? Nei, hver flygtig Stund,
jeg hende skjænkede, nu mig angreer kun.
Nei, nu er Helena min Elstovs Navn;
hvem byttede ei for Duen bort en Navn?
For Mandens Villie raader jo Forstanden;
Forstanden vælger dig og ingen Anden;
hver Bægt i rette Tid først modnes kan;
min Ungdom modnes nu først til Forstand,
og nu, da fuldt min Kløgt er voget ud,
nu gaaer min Villie paa Forstandens Bud
til dine Dine, læser Elstovs Sprog,
der skrevet staaer i Elstovs rige Bog.

Helena.

Har da til Spot min Stjerne viet mig?
hvormed har jeg fortjent den Haan af dig?
Er det ei nok, ei nok, du Ugersvend,
at jeg har aldrig, aldrig bundet end
af min Demetrius et kjærligt Blik? —
Skal nu til Skaden føies Raadheds Stik?
det er ei smukt, i Sandhed, ikke godt,
at her du spiller Beiler mig til Spot.
Farvel! jeg tilstaaer, at jeg ventede mig
lidt mere ægte Riddersind hos dig.
Alf, at en Kvinde dog, som Gen forfjød,
skal af en Anden haanes i sin Nød!

(gaaer.)

Lysander.

Hun saae ei Hermia; — sov hun, Hermia, der,

og kom du aldrig meer Lysander nær!
 thi som en Overmættelse med Sød
 har ofte Væmmelse og Lede født,
 og som et Kjæteri, man har forladt,
 er den, det før bedaaet, mest forhadet,
 saa du, mit Overmaal, min Brangtro, vær
 forhadet af Alle, men af mig især;
 med al min Evne, Kraft og Elskov ene
 min Helena jeg ridderligt vil tjene.

(gaaer.)

Hermia (farer op.)

Hjælp mig, Lysander! hjælp! tag bort den Snog,
 der kravler paa mit Bryst! o, red mig dog! —
 for Himlens Skyld! — Hvad? — drømte jeg saa frygt? —
 Lysander, se, jeg stjæler end af Frygt;
 en Slange aad mit Hjerte, tyktes mig;
 du saae med Smil, hvor grumt den mætted sig. —
 Lysander! — Borte? — Hør, Lysander! — Nei!
 han kan ei høre mig! — han svarer ei! —
 Hvor er du? kan du høre mig, saa tal!
 o, tal dog! jeg forgaaer af Angstens Kval.
 Tabs? — o, jeg mærker, du er langt fra mig; —
 men jeg skal finde Døden eller dig!

(gaaer.)

Tredie Act.

Første Scene.

Samme Steds. Titania sovende.

(Kvæde, Ret, Rending, Fløite, Snude og Smalhans komme ind.)

Rending.

Er vi her Allemand?

Kvæde.

Paa en Prik; og her er en umanerlig beføem Plads til vor Prøve. Denne Grønning skal være vort Theater, dette Hvidtjørnkrat vor Garderobe, og vi vil spille livagtigt, som vi vil gjøre det for Hertugen.

Rending.

Peter Kvæde, —

Kvæde. —

Hvad siger du, Poffers Rending?

Rending.

Der er Et og Andet i den Komædie om Pyramus og Thisby, som aldrig kan blive til Behag. For det første skal Pyramus trække et Sværd og stifte sig ihjel, og det kan Damerne ikke taale. Hvad siger I til det?

Snude.

Hilledød! det er en gefærlig Historie.

Smalhans.

Jeg troer, vi maa udelade det med at stifte ihjel, naar det Hele er forbi.

Rending.

Ikke en Døit! jeg har et Paasund, hvorved det Altsammen kan blive godt. Skriv mig en Prolog, og lad Pro-

logen give Følk at forstaae, at vi ikke gjør Fortræd med vore Sværd, og at Pyramus ikke bliver stultet rigtig ihjel, og for ydermere Sikkerheds Skyld, at jeg, Pyramus, er ikke Pyramus, men Bøvermester Rending. Det vil betage dem al Frygt.

Kvæde.

Godt; saadan en Prolog skal vi have, og den skal skrives i skiftende Vers med otte og sex Stavelser.

Rending.

Nei, læg to til; lad den blive otte og otte.

Snude.

Men, vil Damerne ikke blive forstrækkede for Løven?

Smalhans.

Ja, det er jeg bange for; det er vist.

Rending.

Ja, Godtsfolk; det skulde I vel betænke, at bringe, — Gud bevære os, — en Løve ind imellem Damer, det er en forfærdelig Sag; for der er ingen frygteligere Røvsugl til end saadan en levende Løve. Det maa vi vel betænke.

Snude.

Saa maa der være en anden Prolog, der siger, at det ikke er en Løve.

Rending.

Nei, man skal nævne hans Navn, og det Halve af hans Ansigt maa sees igjennem Løvemasken, og han maa selv tale igjennem den og sige som saa, eller ogsaa noget Andet, der kan gjøre samme Defekt: — „Mine Damer“, eller „mine smukke Damer, jeg ønskede gjerne“, eller „jeg vilde anmode Jer“, eller „jeg vilde bede Jer, at I ikke maa blive bange, ikke skjælve; mit Liv vilde jeg give for Eders. Hvis I troer, at jeg kommer her som Løve, saa er det baade Synd og Skam; nei, jeg er slet ikke saadan En; jeg er et Menneſte som andre Men-

nefter;" og saa skal han nævne sit Navn og sige dem rentud, at han er Snedkermester Net.

Kvæde.

Godt! saaledes skal det være. Men der er to slemme Knuder; den ene er at faae Maanestinnen ind i en Stue, for I veed jo nok, Pyramus og Thisby skal mødes i Maanestinn.

Net.

Skinner Maanen den Aften, vi spiller Stykket?

Rending.

En Kalender, en Kalender! se efter i Almenakten, led Maanestinnen op, led Maanestinnen op!

Kvæde.

Jo, Maanen skinner den Aften.

Rending.

Maa, saa kan I jo bare lade et Vindbueskud staae aabent for det store Kammervindue; saa kan Maanen skinne ind igjennem Vinduet.

Kvæde.

Ja, eller ogsaa kan En komme ind med en Tornebush og en Lygte og sige, at han skal transfigurere eller præsentere Maanestinnets Person. Men saa er der en anden Ting; vi maa have en Mur ind i Stuen; for der staaer i Historien, at Pyramus og Thisby talte sammen igjennem en Sprække i Muren.

Net.

En Mur kan vi aldrig faae ind. — Hvad siger I, Rending?

Rending.

En eller Anden af os maa forestille Mur, og han kan have noget Kalk eller noget Ler eller noget Berapning paa sig, som skal betyde Mur; eller han kan holde sine Fingre

saadan, og igjennem den Sprække skal Pyramus og Thisby
hviske.

Kvæde.

Naar det kan gaae, saa er Alting godt. Naa, sæt Jer
nu ned, hver Moders Sjæl, og gjør Prøve paa Eders Roller.
Pyramus skal begynde. Naar I har sagt, hvad I har at
sige, saa gaae ind i Krattet, og saaledes hver især, eftersom
Stifordet er.

(Nis Puf kommer ind i Baggrunden.)

Nis Puf.

Hvad er dog det for Blaargarnskram, der skvaldrer
saa nær den høie Alfedronnings Bugge?

Hvad? her er Skuespil! — jeg vil see til
og spille med, hvis jeg seer Leilighed.

Kvæde.

Tal, Pyramus! — Thisby, træd frem!

Pyramus.

Thisby, som giftig Blomsterdust i Lund, —

Kvæde.

Liflig, liflig —

Pyramus.

Liflig Blomsterdust i Lund,

saa er din Aande, søde Thisby kjær.

Men tys! — en Røst! — tøv her en bitte Stund,

og om et Dieblif seer du mig her.

(gaaer.)

Nis Puf.

Hvo saa vel før en Pyramus saa sær?

(gaaer.)

Thisbe.

Skal jeg nu tale?

Kvæde.

Th, for Pokker, ja vist skal I det; for I skal vide,
han er jo blot gaaet hen for at see, hvad det var, han hørte,
og han kommer strax igjen.

Thisbe.

Straalende Pyramus! som Villien hvid og blank,
saa rød, som Rosen staaer paa stolten Tjørn i Pragt,
o, friske Ungerqvend, som Laxustræet rank,
tro som en trofast Hest, der aldrig blev forsagt,
jeg møder dig, o Pyramus, ved Minus' Grav, —

Kvæde.

Minus' Grav, Menneſte! men det skal I ikke ſige end-
nu; det ſkal I ſvare Pyramus; I ſiger hele Eders Rolle
paa een Gang, Stikord og Alting. — Pyramus, kom ind;
dit Stikord er kommet; det er: „blev forſagt“.

(Puk kommer ind tilligemed Rending, der har et Uſelshoved.)

Thisbe.

O! — „Tro, ſom en troſt Hest, der aldrig blev forſagt“.

Pyramus.

Ja, var jeg ſkøn, o Thisby, var jeg ene din, —

Kvæde.

O, hvor grueligt! o Vidunder! her er Spøgeri! bed,
gode Venner! løb, gode Venner! — Hjælp!

(de løbe.)

Nis Puk.

Jeg følger med og fører Jer en Stund
igjennem Sump og Buſt og Krat og Tjørn,
ſnart ſtabt ſom Hest, og ſnart ſom Evin, ſom Hund,
og ſnart ſom Ild, ſnart ſom uſtyrlig Bjørn,
og gjøer og vrinſter, grynter, brummer, brænder
ſom Hund, Hest, Evin, Bjørn, Ild, hvor I Jer vender.

(gaaer.)

Rending.

Hvad løber de for? — Det er Skjelmeri af dem for at gjøre mig bange.

(Snude kommer tilbage.)

Snude.

O, Rending! du er forvandlet! hvad er det, jeg seer paa dig?

(løber ud.)

Rending.

Hvad seer du? seer du kanske dit eget Ufslshoved, gjør du?

(Kvæde kommer tilbage.)

Kvæde.

Gud hjælpe dig, Rending, Gud hjælpe dig! du er forgjort!

(løber ud.)

Rending.

Jeg seer nok deres Gavybestreger. De vil gjøre mig til et Ufsl for at gjøre mig bange, om de kunde; men jeg vil ikke røre mig af Stedet, saa maa de gjøre, hvad de vil; jeg vil spadserere frem og tilbage her, og jeg vil synge, for at de skal høre, at jeg ikke er bange.

(singer.)

Solsorten med den sorte Krop

og Ræb, gult som Citroner,

og Gjerdesmut med lille Top

og Stær med klare Toner.

Titania. (vaagner.)

Vækker en Engel mig fra Blomsterleiet?

Rending.

Bogfinke, Spurv og Lærfelil,

og grove Gjøg saa graa,

hvis Raab saa Mangen lytted til

og lod det sidde paa.

Ja, for hvem vilde vel ogsaa spille sin Kløgt paa saadan en tosset Fugl? Hvem vilde kalde en Fugl for Løgner, om den saa raabte Kufuf aldrig saa længe?

Titania.

Syng, kjære Dødelige, syng igjen!
mit Dre er forelsket i din Sang,
mit Die fængslet af din sagre Stabning,
og dine Dyders Magt med Magt mig tvinger
ved første Blik at sværge Kjærlighed.

Rending.

Da synes mig, Madam, at I har ikke megen fornuftig Grund til det. Men, sandt at sige, Fornuft og Kjærlighed har kun lidt med hinanden at gjøre nutildags. Men Skam er det, at de to stikkelige Naboer ikke kan gjøre sig gode Vener med hinanden. — Ja, jeg kan ogsaa være vittig ved Leilighed.

Titania.

Du er saa fuld af Kløgt, som du er støn.

Rending.

Nei, ingen af Delene. Men havde jeg Kløgt nok til at finde ud af denne Skov, saa var det mig netop tilpas.

Titania.

Begjær ei at forlade denne Skov;
her skal du blive; det er nu din Lov;
jeg er en Aand, min Magt er saare stor;
en evig Sommer i mit Rige boer;
jeg elsker dig; saa kom da, gaa med mig;
jeg sætter Alfet til at tjene dig,
at hente Perler op fra Havets Bund,
og synge dig paa Blomsterseng i Blund;
jeg renser dig for Muldets tunge Bægt,

at du kan vandre blandt Lustaanders Slægt. —

Spindevær! — Urteblomst! — Møl! — Sennepskorn!

(Fire Alfer komme ind.)

Første Alf.

Her!

Anden Alf.

Her er jeg!

Tredie Alf.

Og jeg!

Fjerde Alf.

Hvad er dit Bud?

Titania.

Vis denne Herre Venlighed og Hyldest;

dands ham med lette, muntre Spring imøde;

mad ham med Morbær og med Brombær søde,

med Purpurdruer, Figen, Aprikoser;

stjæl saa de vilde Biers Honningposer;

gjør Natlys af de voxbesmurfte Ben

og tænd dem ved en Lysorms Diesten.

Lys nu min Ven tilfængs; ryk Binger saa

af farvesmykte Sommerfugle smaa;

vist fra hans Die Maanestraalens Stif,

og hils ham høvst og med venligt Nit.

Første Alf.

Hil, Dødelige!

Anden Alf.

Hil dig!

Tredie Alf.

Hil dig!

Fjerde Alf.

Hil!

Rending.

Jeg beder Eders Velbaarenheder om Forladelse, af ganste Hjerter; — jeg udbeder mig Eders Velbaarenheds Navn.

Første Alf.

Spindebæver.

Rending.

Jeg udbeder mig Eders nærmere Bekjendtskab, gode Mossjø Spindebæver. Hvis jeg skjærer mig i Fingeren, skal jeg tage mig den Frihed at benytte Jer. — Eders Navn, ærede Herre.

Anden Alf.

Urteblomst.

Rending.

Maa jeg bede Jer at formelde min Hilsen til Fru Grønært, Eders Moder, og Mossjø Urtebælg, Eders Fader. Gode Mossjø Urteblomst, jeg onsker ogsaa at gjøre Eders nærmere Bekjendtskab. — Eders Navn, om jeg tør bede, min Herre?

Tredie Alf.

Sennepskorn.

Rending.

Bedste Mossjø Sennepskorn, jeg kjender godt Eders Taalmodighed; den lumpne store Klods, Dresteg, har fortæret mangan en Kavaler af Eders Hus. Jeg kan forsikre Jer, at Eders Slægt har mangan en Gang faaet mine Dine til at løbe i Vand. Jeg haaber at gjøre Eders nærmere Bekjendtskab, bedste Mossjø Sennepskorn.

Titania.

Gaa, tjen min Ven, og før ham til min Borg. — Mig tykkes, Maanen seer med Taarer ned, og græder den, har hver en Smaablomst Sorg

og græder for en tabt Ustyldighed. —
 Stands nu hans Tunge, før ham tavst afsted.

(de gaae.)

Anden Scene.

En anden Del af Skoven.

(Oberon kommer ind.)

Oberon.

Mon nu Titania kan være vaagnet?
 og hvad mon hendes Dje først har mødt,
 som hun maa brænde høit af Elskov for? —

(Nis Puk kommer ind.)

Der er mit Sendebud. — Naa, Spøgesugl,
 hvad Røgleri er her i Skoven spundet?

Nis Puk.

Et Stræmsel har min Trues Hjerter rundet.
 Ved hendes stille Lovsals Helligdom,
 mens i sin trygge Blund hun laa, der kom
 en Sværm af Haandværkskarle, dumme, raa,
 som i Athen for Brødet slide maa;
 et Skuespil de vilde prøve der,
 som var bestemt for Theseus' Brudsfærd.

Den værste Lykhuud af det dumme Kvæg,
 som spillede Pyramus i denne Leg,
 sneg sig fra Scenen bort ind i et Krat,
 og da jeg saa beleiligt fik ham fat,
 saa gav jeg ham en Afensmule paa;
 strax efter skal han for sin Thisbe staae. —

Der kom min Klodrian! — Ved første Blik, —
 som Bildgjæs, der paa Skytten Dje fik,
 som Kragesloffen fra sit Gildelag
 med Skrigen flyver op ved Skuddets Brag

og spredes vidt paa Flugt i vilden Sky, —
 saa skyndte hele Skaren sig at flye,
 og som jeg tramped, faldt her En, hist En,
 og raabte: „Mord! til Hjælp, Mænd af Athen!“
 Den stærke Frygt betog det svage Vid
 og bragte dem med døde Ting i Strid;
 thi Krat og Tjorn tog deres Klæder fat,
 Alt slap de, En sin Kappe, En sin Hat;
 mens Skrækken jog dem om paa Maa og Taa,
 lod jeg stjon Pyramus forvandlet staae.
 Da vaagned netop i den samme Stund,
 Titania, — et Asen elstede hun.

Oberon.

Det gik jo bedre, end jeg ventede mig;
 men salved du, som jeg befalede dig,
 Athenerens Dine med den Elfskotsurt!

Mis Puk.

Jeg traf ham just isøvne; det er gjort;
 og tæt ved ham Athenerpigen laa,
 saa hende maa hans Blik først falde paa.

(Demetrius og Hermia komme ind.)

Oberon.

Der er Atheneren, staa stille her.

Mis Puk.

Saa Pigen; det er ikke Manden der.

Demetrius.

O, vrager du en Kjærlighed saa stor?
 til bittre Fiender gjem de bittre Ord!

Hermia.

Endnu jeg skjælder blot; jeg frygter kun,
 at til Forbandelser jeg havde Grund.

Hvis du har dræbt Lysander i hans Blund, —

og er saa dybt i Blod du kommen ned,
 dyk dig da helt deri og dræb mig med!
 Hvad? skulde han, — der var saa tro mod mig
 som Solen imod Dagen, — listet sig
 fra Hermia, mens hun sov? Nei, før jeg troer,
 man gjennemføre kan den faste Jord,
 saa Maanen med sin Broders Middagstid
 hos Antipoderne kan yppe Strid. —
 Nei! han er myrdet! det er din Bedrift!
 en Morder har det Blik, saa ondt, saa stivt.

Demetrius.

Nei som den Myrdedes saa er mit Blik;
 din Grumhed gav mit Hjerte Dødsens Stik;
 men du, min Morder, staaer i Skjønheds Glands
 som Venus hist i Himlens Stjernefrands.

Hermia.

Hvad kommer det Lysander ved? — O, Ven!
 sig mig, hvor er han? giv mig ham igjen!

Demetrius.

Før gav jeg Hundene hans Lig til Rov!

Hermia.

Du Hund! ud over Kvindetaalmods Lov
 du driver mig. Hvis du har dræbt min Ven,
 saa skal du aldrig tælles meer blandt Mænd.
 Sig mig oprigtigt, giv mig Svar derpaa:
 turde du for hans vaagne Blik vel staae?
 isovne har du dræbt ham? ridderligt!
 en Snog, en Dgle kunde øvet sligt;
 en Dgle har jo gjort det; meer tvetunget
 end du har aldrig nogen Dgle stunget.

Demetrius.

Du spilder blindt dit vilde Raseri.

Lyсандers Blod er jeg ustyldig i,
ei heller er han død, saavidt jeg veed.

Hermia.

Og er han frist og vel? giv mig Bæst.

Demetrius.

Hvad blev min Løn, isald det kunde stee?

Hermia.

Den Løn, du faaer mig aldrig meer at see;
fra dit forhadte Syn jeg skilles her;
hvad end der blev hans Lod, se mig ei meer.

(gaaer.)

Demetrius.

Det baader ei at følge hendes Stridt
i hendes Harm. Her vil jeg tøve lidt.
Med dobbelt Bægt os tynge Sorgens Kvaler,
naar Søvn, dens Skjæbner, ei sin Gjæld betaler;
et lidet Afdrag vil den dog vel byde,
naar her jeg venter paa, hvad den vil yde.

(lægger sig ned og sover.)

Oberon.

Hvad har du gjort? du har seet feil og bragt
en trofast Elster under Troldoms Magt,
og ved din Feil maa den Trofaste jo
nu blive troløs, ei den Falske tro.

Mis Puf.

Det er saa Skjæbnens Bud; mens Een holdt Ord,
en Million Mened paa Mened svor.

Oberon.

Sl gjennem Skoven mere snar end Vinden,
og find mig Helena, Athenerinden;
hun er af Elskovssorger syg og bleg;
for Elskovssuk det friske Blod bortveg.

Bring hende ved et Gjøglesyn herhid;
hans Die tryller jeg imidlertid.

Nis Puf.

Jeg gaaer, jeg gaaer! se, hvor jeg iler snart;
Tartarens Pil har ei saa rast en Fart.

(gaaer.)

Oberon.

Lille Blomst med Purpurskjær,
du, som Amors Pil kom nær,
sænk dig paa hans Die her;
naar han seer sin Hjertensskjær,
straale hun i Skjønhedsskjær,
Venus lig blandt Stjerner's Hær. —
Vaagner du, naar hun er nær,
Trøst af hende da begjær.

(Nis Puf kommer tilbage.)

Nis Puf.

Høvding for vor Alfehær,
Helena er ganske nær;
han, som før min Trolddom fik,
trygler nu et Elfskøbsblik.
Skal paa dette Spil vi see?
hvor de Menneſter sig tee!

Oberon.

Gaa tilside; Svenden hift
vaagner op ved Støien viſt.

Nis Puf.

To til Gen nu beile vil;
det er jo et lystigt Spil;
ingen bedre Skjemt jeg veed,
end naar Alt gaaer op og ned.

(Pyfander og Helena komme ind.)

Lyfander.

Hvor kan du kalde Spot min Kjærlighed?
aldrig har Taarer Spot og Haan ledsaget;
med Taarer sværger jeg; en saadan Ed
har ved sin Fødsel Sandheds Præg modtaget;
hvor kan du da se Spot i mine Ord,
som mærkedes med Sandheds klare Spor?

Helena.

Alt meer jeg seer dit falske Hjertelag;
Trostab af Trostab dræbt! en djævelst Fromhed!
Hermia fik din Ed; — var det Betrag? —
vei Ed mod Ed, du veier lutter Tomhed.
Naar begge Løfter paa to Staalet ligge,
er Bægten ens, et Mundsveir, Andet ikke.

Lyfander.

Da jeg svor hende Trostab, var jeg blind.

Helena.

Det er du nu, da du har skiftet Sind.

Lyfander.

Demetrius elsker hende, ikke dig.

Demetrius. (vaagner.)

O, Helena, du himmelske Gudinde!
hvad ligner dine Dine, søde Kvinde?
Kryстал er dunkelt. — Dine Læber gløde
som modne Kirsebær i hjælent Møde;
den rene, hvide, frosne Taurus' Sne
i Østens Vind er som en Ravn at see,
imod din Haand; o lad mig kysse blot
det Salighedens Pant, al Hvidheds Drot!

Helena.

O Haan, o Helved! Ja jeg seer det godt,
til Skive gjør I mig for Eders Spot.

Hvis I var vel bekendt med hovist Sæd,
 I havde ikke gjort mig sliq Fortræd.
 I kan jo hade mig, om I saa vil;
 hvi skal I Alle spotte mig dertil?
 Hvis I var Mænd, ei blot i Dragt, men Hjerte,
 I voldte ei en stakkels Pige Smerte
 med overvættets Smiger, Løfter, Ed,
 imens I hade mig, som vel jeg veed.
 I er Medbeilere til Hermia;
 nu beiler I med Spot til Helena;
 det er en smuk Bedrift, en mandig Daad
 at lokke frem en stakkels Piges Graad
 med Eders Spot; vist ingen ædel Mand
 vil grumt en Kvinde saare; aldrig han,
 for Tidsfordriv en Stakkels pine kan.

Lysander.

Demetrius, du gjør Uret; stands da nu;
 jeg veed jo dog, til Hermia staaer din Hu.
 Og al den Elskov, Hermia har til mig,
 afstaaer jeg frit og gjerne her til dig;
 giv mig da Helena, som du forstjød;
 thi hende vil jeg elste til min Død.

Helena.

Naar mon en Gjæk fleer tomme Ord udgjød?

Demetrius.

Behold du kun din Hermia; hvis min Hu
 stod før til hende, er det ude nu;
 som Gjæst hos hende har mit Hjerte bygt;
 hos Helena fandt det sit Hjemsted trygt.

Lysander.

Han lyver, Helena!

Demetrius.

Bagtaler du

den Tro, du ikke kjender? vogt dig nu!
dyrt kan det komme dig at staae. — Se der,
der kommer Din; der er din Hjertenskjær.

(Hermia kommer.)

Hermia.

Bort Dies Lys kan Nattens Mulm tilfløe;
men desto skarpere gjør den vort Dre;
hvad den fra Synet røver, giver den
i dobbelt Maal til Hørelsen igjen.

Mit Die, min Lysander, sandt dig ei;
tak stee mit Dre, som mig viste Vei.

Men, o, du Grumme, der forlod mig saa!

Lysander.

Hvem bliver vel, naar Elstov hyder gaa?

Hermia.

Og hvilken Elstov kan fra mig dig drive?

Lysander.

Min Elstov, som ei tillod mig at blive.

Skjon Helena, der smykker Nattens Himmel
meer end Ildcirklers og Lysøines Brimmel.

Hvi søger du mig? mon du ei forstod,
det var af Had, jeg nylig dig forlod?

Hermia.

Det er umuligt! det er ei din Mening?

Helena.

Se, hun er ogsaa med i den Forening!
jeg seer, de Tre har sammensvoret sig
til dette Spil kun for at krænte mig.

Du onde Hermia! Utafnemmelige!

saa du har pleiet Raad med dem og aftalt

at drille mig med denne Haan og Spot?
 er al Fortrolighed, vi to har delt,
 hvert Søsterløfte, hver henlevet Time,
 imens paa Tidens rappe Gang vi stændte,
 der hød os stilles; — er nu Alt forglemt?
 alt Skoletidens Venstab, Barndoms Ustyld?
 Vi, Hermia, har som to Kunstgudinder
 med vore Naale begge skabt een Blomst,
 vi havde samme Mønster, samme Sæde,
 vi trilled samme Sang, i samme Tone,
 som vore Hænder, Sider, Stemmer, Hjerter
 tilhørte kun eet Legem; saadan voxed
 vi sammen op; et Dobbeltkirsebær
 vi ligned, der seer ud, som det var adskilt,
 men i Adskillelsen en Enhed dog;
 to skønne Bær, paa samme Stilk udvoxne,
 to Legemer at se til, men eet Hjerter,
 to Vaabenselter i det samme Skjold,
 een Arvings Tegn og under samme Hjelme.
 Det gamle Venstab vil du sønderslide,
 i Pagt med Mænd forhaane din Veninde?
 det er ei kjærligt, ikke kvindeligt;
 vort Kjon du krænter, ikke mig alene,
 skjont jeg alene føler Krænkelsen.

Hermia.

Jeg staaer forbavsset ved din bittre Tale;
 jeg haaner ikke dig; du haaner mig.

Helena.

Har du ei sendt Lysander for at smigre,
 med bitter Spot mit Ansigt, mine Dine?
 og lod Demetrius, din anden Elsker —
 der nylig med sin Fod mig stødte bort, —

nu falde mig Gudinde, Nymfe, himmelfst,
 en sjelden Skat? hvi taler han saadan
 til den, han hader? og hvorfor fornægter
 Lysander nu sin Kjærlighed til dig,
 hvoraf jo dog hans Hjerte strømmer over,
 og byder mig, — hvem troer det vel, — sin Elstov?
 har du ei ægget dem dertil og samtykt?
 Om end jeg ei saa yndet er som du,
 saa eftertragtet og saa lykkelig,
 men høist ulykkelig ved haabløs Elstov,
 det var din Medynk værd, men ei din Haan.

Hermia.

Jeg fatter ikke, hvad din Mening er.

Helena.

Ja, bliv kun ved, sæt Alvorsminer op
 og vræng kun ad mig, naar jeg vender Ryg,
 blink til hverandre; før kun Spøgen ud;
 godt spillet kan den vinde evigt Ry.
 Hvis Medynk kun og høvst Færd I kjendte,
 I gjorde mig vel ei til Eders Stive.
 Farvel! det er tildels min egen Brøde;
 min Vortgang eller Død skal sone den.

Lysander.

Lov, søde Helena, hør dog mit Forsvar,
 mit Liv, min Sjæl, min skønne Helena!

Helena.

Hvor skjønt!

Hermia.

Spot hende ikke, bedste Ven.

Demetrius.

Er hendes Bøn ei nok, saa kan jeg tvinge.

Lysander.

Din Tvang formaaer ei meer end hendes Bøn,
og dine Trusler har ei mere Kraft
end hendes svage Bønner. — Helena,
jeg elsker dig; ja ved mit Liv, det gjør jeg;
jeg sværger ved, hvad jeg vil offre for dig,
for at bevise den, han er en Løgner,
der nægter, at jeg elsker dig.

Demetrius.

Jeg siger,
jeg elsker dig langt meer, end han formaaer.

Lysander.

Det siger du? — kom med da og beviis det.

Demetrius.

Flux, kom!

Hermia.

Lysander, hvad vil Alt det sige?

Lysander.

Bort, Negerkvind!

Demetrius.

O, nei! han lader, som
han bryder løs, gjør Mine til at følge,
men kommer ikke. — En spagfærdig Mand!

Lysander.

Slip mig, du Rat! du Burre! slip, Utøste! —
jeg kaster dig afveien som en Snog.

Hermia.

Hvor blev du dog saa barst? hvad har forvandlet
min Elskede?

Lysander.

Din Elskede? afsted,

du brune Taterkvind! du vandle Drif!
forhadte Malurtsaft!

Hermia.

Du spørger ikke?

Helena.

Jo, ganske vist; paa samme Vis som du.

Lysander.

Demetrius, jeg holder dig mit Ord.

Demetrius.

Jeg saae dig gjerne bunden ved din Haandskrift;
jeg mærker, svage Baand kan holde dig;
dit Ord, det troer jeg ikke paa.

Lysander.

Hvorledes?

skal jeg da slaae, mishandle, dræbe hende?
det vil jeg ikke, skjønt jeg hader hende.

Hermia.

Hvad værre kan du gjøre mig end hade?

du hader mig? hvorfor? Al, Elskede,

hvad er det? er jeg ikke Hermia?

er du ei meer Lysander? — Jeg er nu

saa skøn, som jeg har været nogensinde.

Jafte's elskede du mig, og dog

forlod du mig iafte's; har du da

forladt mig — Guderne forbyde det —

for Alvor, skal jeg troe?

Lysander.

Ja, ved mit Liv!

og aldrig ønsked jeg at se dig meer;

hold op at haabe, tvivle, spørge; dette

er vist, saa sandt som Noget, ingen Spøg:

jeg hader dig og elsker Helena.

Hermia. (til Helena.)

Be mig, du Gjøglerffe! du Blomsterorm!
du Elskovstyp! kom du ved Nattetid
og stjål min Elfers Hjerte?

Helena.

Skjont, i Sandhed!

Har du slet ingen Stam? ei Pigeblu?
ei Gnist af ærbar Sky? Vil du da ride
et voldsomt Svar fra mine milde Læber?
Hy, fy! du Hylkerffe! du Duffe, du!

Hermia.

Hvad? Duffe? Ha, nu fatter jeg det Spil!
jeg seer, hun fik ham til at sammenligne
vor Bægt; sin Høide har hun puffet paa,
og med sin Skabning, med sin ranke Skabning,
sin Høide, ja tilvisse, vandt hun ham. —
Er du da voget i hans Agt saa høit,
fordi jeg er saa liden og saa lav?
hvor lav er jeg? du udstafferte Maistang!
hvor lav er jeg? saa lav er jeg dog ikke,
at mine Negle jo naae dine Dine.

Helena.

I Herrer, skjont I driver Gjæk med mig,
lad hende ikke gjøre mig Fortræd.
Jeg har ei kjendt til Ondskab nogensinde;
jeg er slet ikke stabt til arrig Riv;
jeg er i Frygtsomhed en ægte Pige;
lad hende ikke slaae mig; tro kun ikke,
fordi hun er lidt lavere end jeg,
at jeg er hende vogen.

Hermia.

Lav igjen!

Helena.

Bliv ikke saa forbittret, gode Hermia!
 jeg var dog altid din Veninde, Hermia;
 jeg har jo altid trofast holdt med dig,
 har aldrig gjort dig Uret uden den,
 at jeg af Elskov til Demetrius
 forraadte ham din Flugt til denne Skov;
 han fulgte dig; jeg ham, af Kjærlighed,
 men han har stjældt mig bort og truet med
 at slaae, mishandle mig, ja dræbe mig;
 og lader I mig fare nu i Fred,
 saa bærer jeg min Daarstab hjem til Staden
 og følger Jer ei længer; lad mig gaae;
 I seer, jeg er kun en ensfoldig Staffel.

Hermia.

Saa, gaa du kun; hvem hindrer dig deri?

Helena.

Et daarligt Hjerte, som jeg lader blive.

Hermia.

Hvad? hos Lysander?

Helena.

Hos Demetrius.

Lysander.

Frygt ikke; hun skal intet Ondt dig gjøre.

Demetrius.

Det skal hun ei, om du end holdt med hende.

Helena.

O, hun er ond og slem, naar hun er vred;
 hun var en Trolde, dengang vi gik i Skolen,
 og sjønt hun kun er lille, er hun bister.

Hermia.

Nu atter lille? altid lav og lille? —

vil I da taale, at hun driller mig?

Lad mig faae hende fat!

Lysander.

Paak dig, du Dværg!

du Tommeliden, du forboagne Ufrugt;

du Stump, du Agern!

Demetrius.

Du er for tjenstivrig

mod den, som kun din Tjeneste forsmader.

Lad hende være; nævn ei Helena;

hold ei med hende; hvis du viser blot

det mindste Tegn paa Kjærlighed til hende,

faa skal du angre det.

Lysander.

Nu slap jeg fri;

følg, hvis du tør, og lad os se, hvis Ret

til Helena, din eller min, er størst.

Demetrius.

Følg? nei, jeg vil gaae med dig, Skridt for Skridt.

(Lysander og Demetrius gaae.)

Hermia.

I, Frøken, har forboldt al denne Larm;

nei, bliv dog.

Helena.

Jeg har ingen Tro til dig,

og fra dit Selstab vil jeg stynde mig;

kan dine Hænder let med mig faa Bugt,

er mine Ben dog længere til Flugt.

(hun løber ud.)

Hermia.

Jeg er forvirret, og min Mund er luft.

(iler ud efter Helena.)

Oberon.

Hvor tankeløs! du tager altid feil, —
hvis ikke du med Willie var en Skjelm.

Mis Puf.

Nei, tro mig, Styggers Konge, jeg tog feil.
Bød du mig ikke selv at give Agt
paa dette Mærke, hans Atheners dragt?
Forsaaavidt har jeg fulgt dit Bud hel nøie;
thi jeg har salvet en Atheners Die,
og dog er dette Udfald mig tilpas;
thi sliq Staahei er just min bedste Spas.

Oberon.

Du seer, en Kampplads søge de sig ud;
derfor, Mis Puf, hyl Ratten ind i Slud;
hæng over Stjernehimlens lyse Sal
en fugtig Taage mørk som Dødens Dal.
Lad saa de bistre To paa Bildspor gaae,
at Ingen af dem kan den Anden naae;
tag du Lysanders Stemme snart til Vaan
og dril Demetrius med bitter Haan;
snart som Demetrius brug haarde Ord,
og led dem suilddt bort fra hinandens Spor,
til dødstung Sønnen deres Dine tvinger
med Ben af Bly og Flagermusevinger.
Dryp i Lysanders Die saa den Saft
af Urten med den stærke Tryllekraft,
der tager bort det falske Blandværks Slør,
saa Diestenen ruller klar som før.
Naar saa de vaagne op, skal Trolddomsspillet
staae for dem som et flygtigt Drømmebillede;
hjem til Athen skal de da kjærligt gaae,
og deres Pagt skal tro til Døden staae.

Besørg du det; jeg gaaer til Dronningen
og kræver hendes Snderdreng igjen;
saa vil jeg stille hendes Die ved
Utsøstets Gjøgleslyn, og Alt er Fred.

Nis Puf.

Min Alfedrot, saa maa vi ikke tøve;
de rappe Mattens Drager Skyen fløve;
Auroras Forbud straaler hist; naar den
er nær, tyer hver en Aand, der gaaer igjen,
til Kirkegaarden; de der fik en Grav
paa Korsvei eller sank i vilden Hav,
er alt tilsengs i deres Ormetue,
at ikke Dagen deres Stam skal stue;
paa Trods har de jo Lysset selv forladt,
nu maa de færdes med den skumle Nat.

Oberon.

En anden Skjæbne dog vi Alfer fik;
tidt med Auroras Ben paa Jagt jeg gif;
som Jæger sværmer jeg i Skov og Krat,
til Østens Port er flammerød opladt,
og ved de klare Himmelstraalers Møde
Salthavets grønne Bølger gyldent gløde.

Men stynd dig kun; tag Tiden vel iagt;
vi saa vel end før Dag vort Værk fuldbragt.

(gaaer.)

Nis Puf.

Rundt omkring, rundt omkring!

jeg skal kjøre dem i Ring;

vogt Jer kun for mine Sving;

Nisse, træk dem rundt omkring!

(Lysander kommer ind.)

Der er den Ene.

Lysander.

Demetrius, saa tal, hvor er du nu?

Nis Puf.

Her, Skurk, med dragen Klinge; hvor er du?

Lysander.

Nu skal jeg være hos dig!

Nis Puf.

Kom herhen

til aaben Plads.

(Lysander gaaer ud efter Stemmen.)

(Demetrius kommer ind.)

Demetrius.

Lysander, tal igjen!

du Kryster, Rønningsmand, løb du din Bei?

i hvilken Buss stak du dit Hoved feig?

Nis Puf.

Du Kryster! Stjernerne du hyder Trods,

fortæller Bussene, at du vil slaaes,

og kommer ikke? Ussling, Dreng, kom hid!

Nis skal du faae; at drage Sværd i Strid

mod dig gjør mig kun Skam.

Demetrius.

Ha, er du der?

Nis Puf.

Følg kun min Røst; vi kan ei sægte her.

(de gaae.)

(Lysander kommer tilbage.)

Lysander.

Han gaaer foran og trodser nok saa fjæf;

og følger jeg hans Røst, saa er han væf;

den Skurk er mere let tilfods end jeg;

jeg fulgte rask, men naaede ham dog ei;

jeg faldt i Mørket paa den vilde Fart;
nu vil jeg hvile her. — (lægger sig ned.)

Rom du blot snart,
du milde Dag; seer jeg dit lyse Gry,
skal ei Demetrius min Hævn undslø. (sover.)

(Nis Puf og Demetrius komme tilbage.)

Nis Puf.

Ho, ho, ho, ho! du Kryster, kommer du?

Demetrius.

Vi paa mig, om du tør! jeg mærker nu,
du løber for mig, stifter altid Sted;
du tør ei staae, saa vi kan tales ved.
Hvor er du?

Nis Puf.

Her er jeg; kom hid!

Demetrius.

Saa, saa!

du gjækker mig! men det skal dyrt dig staae,
naar jeg engang dit Ansigt seer ved Dagen.
Men gaa nu kun. Af Mødighed betagen
paa denne kolde Seng jeg strækker mig;
naar Dagen kommer, skal jeg se til dig.

(lægger sig ned og sover.)

(Helena kommer ind.)

Helena.

O, lange, tunge Nat, vær ei saa sen!
stin, Trøstens Lys fra Øst, at jeg kan tye
ved Dagens Lys tilbage til Athen
fra dem, der kun mit stakkels Selskab søge.
Søvn, som kan Sorgens Die faae i Blund,
befri mig fra mig selv en lille Stund.

(lægger sig ned og sover.)

Mis Puf.

Tre kun her? — To og To
gjør dog Fire, skal jeg troe.

Der er hun, mørk og mat;
Amor er en slem Krabat,
gjør hver Pigetil besat.

(Hermia kommer ind.)

Hermia.

Aldrig saa mødig og i Hu saa mod,
af Duggen stænket og af Tjørne slidt!
jeg kan ei frybe, kan ei gaae; min Fod
kan ikke med mit Dnsfe holde Skridt.
Her vil jeg hvile, til det bliver lyst;
stjærm, Gud, Lysander, hvis han gaaer i Dyst.

(lægger sig ned og sover.)

Mis Puf.

Her er blødt,
sov sødt;
denne Saft
har en Kraft,
som for Elskov bringer Trøst.

(drypper Blomstersaft paa Lysanders Dæ.)

Vaagner du,
din Hu
skal igjen
staae til den,
som var før dit Dyes Lyst.
Naar I vaagner, skal det stee,
som man kan i Visen see,
„Hver ta'er Sin,
og jeg ta'er Min;“

Mads faaer Mette,
 og Ingen skal trætte,
 Bonden faaer sit Dg igjen, og Alt gaaer til med
 Rette.
 (gaaer.)

Fjerde Act.

Første Scene.

Samme Steds.

(Eysander, Demetrius, Helena og Hermia sovende. Titania og Rending komme ind med et Følge af Alfer. Oberon i Baggrunden uden at sees.)

Titania.

Rom hid paa denne Blomsterbænk, den bløde,
 imens jeg klapper dine fagre Kinder,
 og Roser om dit glatte Hoved binder
 og kysser Drene, de lange, søde!

Rending.

Hvor er Urteblomst?

Urteblomst.

Her.

Rending.

Rø mig i Hov'det, Urteblomst. — Hvor er Mossjø
 Spindevæv?

Spindevæv.

Her.

Rending.

Mossjø Spindevæv, kjære Mossjø! tag Eders Baaben i

Haand, og dræb mig en rødlaaret Humlebi paa Toppen af en Tidsel; og hør, Mosjø, bring mig Honningsækken. Bliv ikke altfor ilter i Affæren, Mosjø, og pas paa, gode Mosjø, at Honningsækken ikke gaaer itu; jeg vilde nødig have, at I skulde spille Jer over med Honningsækken, gode Herre. — Hvor er Mosjø Sennepskorn?

Sennepskorn.

Her.

Rending.

Giv mig Eders Næve, Mosjø Sennepskorn. Vær saa god, lad Complimenterne fare, gode Mosjø!

Sennepskorn.

Hvad er dit Bud?

Rending.

Ingenting, bedste Mosjø, uden at I hjælper Herr von Urteblomst med at fløe. Jeg maa til Barberen, Mosjø; det kommer mig for, at jeg er saa forstræffelig lodden i Ansigtet, og jeg er saadan et omstindet Asen, at naar mit Haar blot kriller mig, saa maa jeg fløe.

Titania.

Sig, ønsker du Musik, min Hjertensstjær?

Rending.

Jeg har et umanerlig godt musikalsk Øre; lad os faae et Stykke paa Ildtang og Redekam.

Titania.

Sig mig, min Ven, hvad lyster dig at spise?

Rending.

Jh, min Tro, en god Krybbefuld Haffelse; jeg gad nok tygge paa saadan lidt god, tør Havre; jeg synes, jeg faaer stor Lyst til et Knippe Hø; godt Hø, sødt Hø; det har ikke sin Lige.

Titania.

Jeg har en dristig Alf, som leder op
i Egernboet friske Nodder til dig.

Rending.

Jeg vilde heller have et Par Haandsfulde tørre Urter.
Men, vær saa god, lad Ingen af Eders Folk forstyrre mig.
Jeg føler mig saa exponeret til at sove.

Titania.

Sov du, jeg snoer dig ind i mine Arme; —
bort Alfer! spredes ad til alle Sider! —
Saaledes snoer sig Kaprifolien kjærligt,
saa slynger ømt den kvindelige Bedbend
sin Ring om Elmens bartbeklædte Finger.
O, hvor jeg elsker dig, tilbeder dig!

(de sove ind.)

(Oberon og Nis Puk komme frem.)

Oberon.

Velkommen, Nis. Seer du det søde Syn?
Nu maa jeg næsten ynke hendes Daarstab;
thi, da jeg nys bag Skoven mødte hende,
som søgte Blomster til den lede Tøsse,
da skjældte jeg og ypped Riv med hende,
fordi hun havde sat en Krands af friske,
dustrige Blomster om hans lodne Tinding;
og Duggen selv, der pleied før at spulme
paa Knopperne, lig Ostens runde Perler,
den stod nu i de smukke Blomsters Dine
som Taarer, der begræd den Tort, de led.
Da nu jeg havde skjændt af Hjertens Lyst,
og hun saa mildelig bad mig om Taalmod,
da kræved jeg igjen den Skifting; strax
samtykked hun og lod ved sine Alfer

ham bringe til mit Slot i Alseland.
 Nu, jeg har faaet Drengen, vil jeg sjerne
 fra hendes Dine denne stygge Sygdom;
 og du, min vakre Nis, tag Trolldomsmasken
 nu atter af Athenersvendens Hoved;
 og naar han vaagner op med samt de Andre,
 saa lad dem gaae tilbage til Athen
 og mindes, hvad i denne Nat er haendet
 kun som en Drøms vildsomme Gjæfkeri.
 Dog Alfedronningen maa løses først.

(berører hendes Dine med en Blomst.)

Bær igjen, som før du var;
 se, som fordem seet du har;
 i Dianas Knop er lagt
 over Amors Blomst den Magt.
 Vaagn, søde Dronning! op, Titania!

Titania (vaagner.)

Min Oberon! — Hvor kom de Syner fra? —
 et Afsen, tyktes mig, jeg havde kjær.

Oberon.

Se der din Ven.

Titania.

Hvad er der haendet her?

O, hvor jeg væmmes ved det Ansigt nu!

Oberon.

Ijs, bi! — Nis Puk, tag bort det Hoved, du.

Titania, Musik! og lad saa dem
 begraves i en Dødsføvn alle fem.

Titania.

Musik, Musik, som tryller Sønnen frem!

(Musik.)

Nis Puf. (til Rending.)

Glo, naar du vaagner op af dette Blund,
med dine egne dumme Dine fun!

Oberon.

Kling, Toner! — Haand i Haand, min Dronning kjær!
vug under dem, der blunde, Jorden her;

nu er du jo igjen mit Hjerte nær.

Smorgen Nat gaae vi ved Maanestjær
til Dands i Theseus' Hus i Høitidsfærd
og varsle Held til herligt Afkom der;
med Lyft og Glæde skal da En og Hver,
som Theseus, vies til sin Hjertens kjær.

Nis Puf.

Alfelonge, hørte du?

Morgenlærken synger nu.

Oberon.

Lad os trippe tyft afsted

efter Nattefkyggens Fjed;

Kloben flyve vi omkring

mere let end Maanens Sving.

Titania.

Rom, min Husbond, og forklar

paa vor Fart, hvordan det var,

at du traf i denne Lund

mig blandt Jordens Børn i Blund.

(de gaae.)

(Theseus, Hippolyta, Aegæus og Følge komme ind.)

Theseus.

Gaa hen og søg min Tægermester op; —

thi nu har vi fuldbragt vor Morgenfest;

og da det nu er Daggrø, skal min Brud

faae en Musik af mine Hunde. Gaa; —

Slip Koblet løs i Dalen Vesterpaa;
 nu stynd Jer; find mig Jægermesteren.
 Kom med, min Dronning, op til Fjeldets Lind
 og hør paa den harmoniske Forvirring
 af Hunde og af Gjenlyd i Forening.

Hippolyta.

Jeg var engang med Herkules og Radmus,
 da de paa Kreta med spartanske Hunde
 i Skoven ringed Bjørnen ind. Ret aldrig
 har jeg dog hørt saa stolt et Glam; fra Skov,
 fra Himmel, Rilddegrotter, Eggen trindt,
 lød som eet Raab og Svar; jeg hørte aldrig
 en saa harmonisk Misklang, liflig Torden.

Theseus.

Alf det spartanske Kulde er mine Hunde,
 bredslabede, med Pletter, og med Dren
 dybt hængende, der feie Morgenbuggen,
 med krumme Knæ og poset Tyrehals,
 tungtjagende, men deres Struber stemte
 som Klokker, hver en Tone dybere.
 Et mere klangfuldt Glam har aldrig lydt
 til høit Hallo og Hornets muntre Klang
 i Sparta, i Thessalien eller Kreta;
 hør selv og døm. — Tys! hvad er det for Nymfer?

Ageus.

Min Datter er det jo, som sover her,
 og der Lysander, — der Demetrius, —
 og Helena, den gamle Medars Datter; —
 det undrer mig, at de kom sammen her.

Theseus.

De stod vist op saa tidligt for at feire
 Maidagen, og da de erfoer vor Hensigt,

kom de herhid til Ære for vor Fæst.
Men, Ægeus, sig, er dette ei den Dag,
da Hermia skulde svare, hvad hun vælger?

Ægeus.

Det er det, Eders Naade.

Theseus.

Nu, saa gaa,

lad Jægerne med Hornklang vække dem.

(Hornklang og Jagtraab udenfor. Demetrius, Lysander, Hermia og
Selena vaagne og fare op.)

Theseus.

Godmorgen! — Nu er jo Sankt Valentin
forbi; vil disse Fugle nu først parres?

Lysander.

Tilgiv mig, Herre.

(Han og de Øvrige knæle.)

Theseus.

Staa kun Alle op.

J To er jo Medbeilere og Fjender;
hvor kom saa venlig Enighed dog fra,
at Had kan sove uden stinsyg Frygt
hos Had og føle sig for Fjendskab trygt?

Lysander.

Min Hertug, jeg maa svare helt forvirret,
halv vaagen, halv isøvne; men jeg sværger,
jeg kan ei sige ret, hvordan jeg kom
herhid; — jeg troer, — thi Sandhed vil jeg tale, —
at jeg er kommen hid med Hermia;
det var vor Agt at flygte fra Athen
hen, hvor den strænge Lov ei trued os.

Ægeus.

Nok, nok, min Hertug; nok har J nu hørt!

jeg kræver Loven, Loven over ham! —
 De vilde flygtet bort, Demetrius!
 de vilde stjæle fra os begge to,
 fra dig din Brud, fra mig min Faderret,
 den Ret, hvormed jeg skjænkede dig din Brud.

Demetrius.

Min Hertug, Helena fortalte mig,
 at det var deres Agt at flye til Skoven;
 jeg fulgte dem herhid i Kaseri;
 mig fulgte elskovsfuld skøn Helena;
 men ikke veed jeg ret, ved hvilken Magt, —
 en Magt dog var det, — at min Kjærlighed
 til Hermia smeltede som Sne og tyffes
 mig nu som Mindet om et Vegetoi,
 der i min Barndom har henrykket mig;
 og al mit Hjertes Trostak, al dets Kraft,
 mit Dies Gjenstand og dets søde Lyst
 er nu kun Helena. Med hende, Herre,
 var jeg trolovet, før jeg saae skøn Hermia;
 og som en Syg blev mig den Næring led,
 og som en Sund, der fik sin Smag igjen,
 jeg ønsker, attraaer, længes efter den
 og vil for evig være tro mod den.

Iheseus.

I Elskende, det var et heldigt Møde;
 snart vil vi høre meer om denne Sag.
 Lad nu min Villie raade, gode Aegeus;
 i Templet skal paa samme Tid som vi
 nu disse Par for evig Tid forenes.
 Og da nu Morgenstunden snart er gaaet,
 opsætte vi den Sagt, vi havde for. —
 Kom med til Staden; der skal Festen være

for trende Brudepar i Glands og Gre.
 Rom med, Hippolyta.

(Theseus, Hippolyta, Aegæus og Følge gaae.)

Demetrius.

Det Hele synes mig saa smaat og uklart
 som fjerne Bjerger, der i Skyer svinde.

Hermia.

Mig tykkes, at jeg seer med Diet delt;
 Alt synes dobbelt.

Helena.

Saadan gaaer det mig;
 jeg sandt Demetrius som en Juvæl,
 min og dog ikke min.

Demetrius.

Er I da vis paa,
 at vi er vaagne? Mig er det, som end
 vi sov og drømte. Troer I, at vor Hertug
 var nylig her og bød os følge med?

Hermia.

Ja, og min Fader.

Helena.

Og Hippolyta.

Lysander.

Ja, og han bød os følge med til Templet.

Demetrius.

Saa er vi vaagne; lad os følge ham
 og undervejs fortælle vore Drømme.

(de gaae.)

Rending. (vaagner.)

Naar mit Stikord kommer, saa kald paa mig; jeg skal
 nok svare. Næste Gang er det: „O skønne Pyramus!“ —
 Hei! Hallo! — Peter Kvæde! — Fløite Blæsebælgstikker!

— Snude Kjædelslikker! — Smalhans! — Pinedød, har de ikke stjaalet sig væk og ladet mig ligge og sove! Jeg har havt et forunderligt Syn! jeg har havt en Drøm; — ja, det gaaer over al menneskelig Forstand at sige, hvad det var for en Drøm. Det Menneske maatte være et Åsen, der vilde give sig ilav med at udtyde den Drøm! — Det kom mig for, at jeg var, — der er ikke det Menneske til, der kan sige, hvad. — Det kom mig for, at jeg var, — det kom mig for, at jeg havde, — men det Menneske er en Erketosse, der vilde tilbyde sig at sige, hvad det kom mig for, at jeg havde. Et Menneskes Dø har aldrig hørt, og et Menneskes Dre har aldrig seet, og et Menneskes Haand kan ikke smage, og hans Tunge kan ikke fatte, og hans Hjerte kan ikke sige, hvad min Drøm var. Jeg vil faae Peter Kvæde til at skrive en Ballade om den Drøm, og den skal hedde „Kendings Drøm“, fordi der er hverken Kending eller Islæt deri; og i Slutningen af Stykket vil jeg synge den for Hertugen; ja maastee, for at gjøre den mere behagelig, vil jeg synge den efter min Død.

(gaaer.)

Anden Scene.

Athen. Et Bærelse i Kvædes Hus.

(Kvæde, Fløite, Snude og Smalhans komme ind.)

Kvæde.

Har I sendt Bud hjem til Kendings? er han kommen siden?

Smalhans.

Man hører Ingenting om ham. Der er ingen Tvivl om den Ting; han er transporteret.

Fløite.

Kommer han ikke, saa er Stykket spoleret; det gaaer ikke, gjør det vel?

Kvæde.

Det er ikke muligt; vi har ikke en Mand i hele Athen, der er i Stand til at stille sig ved Pyramus uden ham.

Fløite.

Nei, han har rentud mere Forstand end nogen Mand i alle Athens Haandværkslaug.

Kvæde.

Saa, og den smukkeste Skabning har han ovenikjøbet; og hvad deilig Stemme angaaer, saa er han en ren Idiot.

Fløite.

Ideal skal du sige; en Idiot, Gud forbarme sig, det er en — Nok sagt.

(Net kommer ind.)

Net.

Godtsfolk, nu kommer Hertugen fra Templet, og der er to eller tre høie Herrer og Damer blevene viede med det samme. Kunde vort Stykke nu have gaaet, saa havde vi gjort vor Lykke Allesammen.

Fløite.

O, den velsignede Pokkers Rending! Saadan er han gaaet glip af en Rigsort om Dagen sin Livstid. Han kunde aldrig have undgaaet en Rigsort om Dagen. Hvis Hertugen ikke havde givet ham en Rigsort om Dagen, fordi han spillede Pyramus, saa vil jeg lade mig hænge! det havde han fortjent; en Rigsort om Dagen eller ikke en Døit!

(Rending kommer ind.)

Rending.

Hvor er de Karle? hvor er de Hjertensvenner?

Kvæde.

Rending! — O du frydelige Dag! o du lykkelige Time!

Rending.

Godtsfolk, jeg har vidunderlige Ting at fortælle; men

spørg mig ikke, hvad det er; for, hvis jeg siger Jer det, saa vil jeg aldrig være en ærlig Athener. Jeg vil fortælle Jer Alting, netop ligesom det gik til.

Kvæde.

Lad os høre, allertjæreste Rending!

Rending.

Ikke et Ord af mig. Alt, hvad jeg vil sige Jer, er det, at Hertugen har spist til Middag. Saa Eders Løi istand: gode Snore til Eders Skjæg, nye Baand til Eders Sko; mød strax paa Slottet, og hver Mand gaa sin Rolle igjennem; for Summa Summarum: vort Stykke er forelagt for Hertugen. Lad Thisby for Alting tage rent Vinnet paa, og lad den, der spiller Løven, ikke flippe sine Negle; for de maa stikke frem istedenfor Løvens Kløer. Og, allertjæreste Skuespillere, spis hverken Rødløg eller Hvidløg; for vi skal give en yndig Aande fra os; og jeg tvivler ikke om, at vi skal høre dem sige: det er en yndig Komedie. Nu ingen flere Ord, afsted, kom, afsted!

(de gaae.)

Femte Act.

Første Scene.

Athen. En Sal i Theseus' Slot.

(Theseus, Hippolyta, Philostratus, Hofmænd og Følge komme ind.)

Hippolyta.

Hvad disse Elskende fortælle, Theseus,
er dog hel sælsomt.

Theseus.

Sælsomt meer end sandt.

Jeg troede aldrig paa de gamle Sagn,
den Alfesnak; men Elfsende og Gale
har flammehede Hjerner og dertil
en skabende Indbildningskraft, der seer,
hvad ei den kjølige Fornuft kan fatte.
Den Gale, Digteren og Elfteren
er sammensatte helt af blot Indbildning.
Den Gale seer en større Flok af Djævole
end Helveddybet rummer; Elfteren
seer, febersyg som han, stjern Helena
i et Ægypteransigt. Skjaldens Die,
der ruller i elfskærdigt Banvid, svæver
fra Himmel og til Jord, fra Jord til Himmel,
og som hans Drømmesyner føde nye,
ukjendte Billeder, saa gjør hans Pen dem
til Skikkelser; et tomt og lystigt Intet
giver den Sted og Bolig og et Navn.
Saa mægtig er Indbildningskraftens Teg,
at naar den forestiller sig en Glæde,
saa skaber den en Bringer af den Glæde;
og naar ved Nat en indbildt Skræk kom paa,
hel let i Busten da en Bjørn man saae.

Hippolyta.

Men-Alt, hvad der er hændt i denne Nat,
og denne Sindsforvandling hos dem Alle
beviser meer end blot en tom Indbildning
og bliver til en fast og sikker Sag,
skjønt altid sælsom og vidunderlig.

(Elysander, Demetrius, Hermia og Helena komme ind.)

Iheseus.

Der er de Elskende i Lyst og Glæde. —
Held, kjære Venner, Held! Gid Elstovsdage
bestandig friske følge Eders Hjerter!

Lysander.

Langt større Lykke, store Hertug, følge
med Eders Fjed, med Eders Bord og Seng.

Iheseus.

Hvad har vi saa for Maffespil og Dands
til at fordrive de tre Timers Længde
imellem Madverbord og Sengetid?
hvor har vi Mesteren for vore Gilder?
er nogen Fæst beredt? et Skuespil
til Vindring for en pinlig Times Nød?
Kald paa Philostratus.

Philostratus.

Her, store Iheseus.

Iheseus.

Hvad faaer vi saa til Tidsfordriv i Aften?
en Maffedands? Musik? hvor skal vi narre
den dorste Tid, hvis ei vi fandt paa Morstæb?

Philostratus.

Her er en Liste paa, hvad Skjæmt vi har;
vælg selv, hvad Eders Høihed først vil see.

(rækker ham et Papir.)

Iheseus. (læser.)

„Centaurerkampen, vigtet til at synge
til Harpen af en Gilding fra Athen“. —
Nei, den har jeg jo selv fortalt min Brud
til Gre for min Frænde Herkules. —
„De drukkne Bacchantinders vilde Sværmen,
der sønderfled i Banvid Thrakerskjalden“. —

Det er et gammelt Paafund; det blev spillet,
da sidst jeg vendte hjem med Seir fra Theben. —

„Hvorlunde alle Muser ni har Sorg
for Lærdom, som er nylig død i Armod“. —

Det er nok en Satire, skarp og kritisk;
den passer ikke til en Bryllupsfest. —

„Et kort, vidtløstigt Spil om Pyramus
og om hans Thisbe, meget tragisk Lystspil“. —

Lystig og tragisk! kort og dog vidtløstigt?

hed Is og høist mærkværdig, fulsort Sne!

hvor faaer vi Samklang ud af denne Misiklang?

Philostratus.

Det hele Spil er en Snes Ord i Længde;

det er saa kort som noget, jeg har hørt,

men dog, min Hertug, en Snes Ord for langt

og altsaa dog vidtløstigt; thi der er

i hele Stykket ei et Ord tilpas,

og ingen Skuespiller kjender Kunsten,

og tragisk er det jo, min ædle Herre,

da Pyramus jo dræber sig deri;

jeg tilstaaer mine Dine løb i Vand

ved Proven; men en mere lystig Graad

har overgivet Latter aldrig grædt.

Theseus.

Hvem spiller Stykket?

Philostratus.

Mænd med haarde Næver,

som have deres Arbeid i Athen,

men aldrig før har prøvet Tankens Arbeid;

nu har de plaget deres stakkels Hjerner

med dette Spil til Eders Bryllupsfest.

Iheseus.

Og vi vil høre det.

Philostratus.

Nei, ædle Hertug,
det Spil er ei for Jer; jeg hørte det,
og det er Intet, ingen Verdens Ting,
medmindre deres Iver morer Jer,
der har med Nød og Møie slæbt og slidt
til Eders Gæ.

Iheseus.

Jeg vil høre Stykket;
thi aldrig kan en Ting dog vække Mishag,
som bydes af ensfoldig Nidhæd.
Gaa, før dem ind. — Til Sæde, mine Damer!

(Philostratus gaaer.)

Hippolyta.

Jeg seer ei gjerne Svaghed overlæstet
og Nidhæden segne under Byrden.

Iheseus.

Mit søde Liv, sligt skal du ikke see.

Hippolyta.

Han siger jo, at de forstaae slet Intet.

Iheseus.

Saa er det smukt at takke dem for Intet.

Vor Morstab være den, at tage rigtigt,
hvad de tog feil ad. Hvad den stakkels Trostab
ei evner, dommer ædel Staaansomhed
ei efter sin Værdi, men efter Dnsket.
Lidt naar jeg kom, tog lærde Mænd sig for
at hilse mig med veludtænkte Taler;
da saae jeg dem med Gæt at stjælve, blegne,
at standse midt i Sætninger, at stamme

af Angst i deres øvede Betoning,
 og endelig at bryde maalløst af,
 saa jeg fik ingen Velkomst. Tro mig, Kjære,
 ud af den Tavshed fandt jeg dog en Velkomst;
 og i en ængstlig Trostabs bly Forvirring
 jeg læste fuldt saameget som i næsvis
 og rast Beltalenheds Ordsvaelderkunst.
 Hos Kjærlighed og maaløs Enfold boer
 det største Indhold i det mindste Ord.

(Philostratus kommer tilbage.)

Philostratus.

Befaler Eders Høihed nu? — Prologen
 er færdig.

Iheseus.

Godt, saa lad ham komme ind.

(Prologen kommer ind.)

Prologen.

Mishage vi saa var det det vi vilde —
 I skulde troe vor Hensigt var kun denne —
 vor ringe Kunst for Eder at fremstille
 det var vort Maals Begyndelse og Ende.
 Tro kun for Jer at kjede kom vi her —
 aldeles ikke for Jer at behage
 vi gjør os Flid — og for at more Jer
 vi er ei her — til Jer Besvær og Plage
 Aftørerne staae rede — deres Spil
 kan give Jer Bested om hvad I vil.

Iheseus.

Den Karl bryder sig ikke om Punktum.

Lysander.

Han rider sin Prolog ligesom en vild Plag; han for-

staaer ikke at stoppe. Det er en god Lære, Eders Høihed: det er ikke nok at tale; men det gjælder at tale rigtigt.

Hippolyta.

Han spiller virkelig paa sin Prolog, som et Barn paa en Fløite; der kommer en Lyd, men ingen Melodi.

Theseus.

Hans Tale var som en sammenfiltret Rjæde: Ingenting istykker, men Alting i Urede. Hvem kommer nu?

(Pyramus og Thisbe, Mur, Maanestfin og Løve komme ind.)

Prologen.

J undres paa det Optog her maafe;
men undres kun; det klares nok tilsidst;
den Mand er Pyramus, som her J see,
den skønne Dame er Thisby forvift.

Den Mand, med Kalk berappet, forestiller
den stemme Mur, som Elfterne adfiller,
og gjennem Rebben maa de nøies med
at hviste; det kan Ingen undres ved.

Den Mand med Lygte, Tornebusk og Hund
skal være Maanestfin; for J maa vide,
i Maanestfin mødtes de i Nattens Stund
ved Minus' Grav i deres Elskovskvide.

„En Løve“ kaldes dette grumme Dyr;
da Thisby nu kom først ved Nattetide,
forstrækkes og forfærdes hun og flyer
og lod paa Flugten Raaben fra sig glide.

Den pletted Løvens grumme Flab med Blod;
fluk kom da Pyramus, den Beiler god,
og fandt sin Thisbys Raabe myrdet der,
hvorpaa med Sværd, med svart, vildt spunget Sværd
sit brændende Bryst han bored brat i Blod;
i Morbærstyggen vilde Thisby tøve, —

hun traf hans Dolk og saldt; — lad nu de to Forelskede, samt Maanskin, Mur og Løve fortælle Resten her i Mag og Ro.

(Prologen, Thisbe, Løve og Maanskin gaae ud.)

Theseus.

Det skulde undre mig, om Løven ogsaa vil tale.

Demetrius.

Det var intet Under, Eders Høihed; naar saa mange Vælsker gjøre det, kan een Løve vel ogsaa.

Mur.

Mit Navn er Snude; men det træffer saa, at jeg i Stykket Mur agere maa, og det en Mur, som har den Egenkab, at i den er en Revne eller Gab, igjennem hvilken Pyramus og Thisby kan hviſte sagtelig i Nattens Ly.

Den Kalkberapning kan jo vise grant, at jeg er Mur, og det er vist og sandt; og her har jeg jo Revnen, her i Næven; den skal de hviſte i med Frygt og Bæven.

Theseus.

Kan Nogen forlange, at Kalk og Haar skal tale bedre?

Demetrius.

Det er den vittigſte Deling, jeg nogensinde har hørt holde et Foredrag.

Theseus.

Pyramus gaaer hen til Muren. Stille!

Pyramus.

O, grimme Nat, o, Nat, saa sort at ſee!
som kommer, hvergang Dagen gaaer ſin Vej;
o, Nat, o, Nat! af, af, o Ve! o Ve!
jeg frygter, Thisby holdt ſit Løfte ei!

Og du, o, Mur, o, søde, kjære Mur,
som stiller hendes Faders Hus og mit,
du Mur, o, Mur! o, søde, kjære Mur!
vis mig din Revne; und mig blot et Tit.

(Muren rækker Haanden ud og stiller Fingrene ad.)

Tak, Mur! din Høflighed skal Himlen lønne!
men, af, hvad seer jeg? — ingen Thisby her!
o stemme Mur, der viser ei min Skjønne!
hver Sten, der gjækked mig, forbandet vær!

Theseus.

Mig synes, at Muren skulde bande igjen, siden den har
Forstand.

Pyramus.

Nei, Herre, det skulde han rigtignok ikke. „Forbandet
vær“ er Thisbys Stikord; nu skal hun ind, og jeg skal opdage
hende igjennem Muren. I skal see, det slaaer lige til, som
jeg siger. Der kommer hun.

(Thisbe kommer ind.)

Thisbe.

O, Mur, hel tidt har du min Sammer hørt,
for du har stilt stien Pyramus og mig;
min Himbærmund har tidt hver Sten berørt,
som er med Kalk og Haar opflint i dig.

Pyramus.

Seg seer en Røst; til Revnen maa jeg hen,
om jeg min Thisbys Afsyn høre kan.
Thisby!

Thisbe.

Min Ven! jeg troer, det er min Ven!

Pyramus.

Tro, hvad du vil; din Ven er jeg forsand,
og som Limander tro af Hjertensgrund.

Thïsbe.

Og jeg som Helena til Dødens Stund.

Pyramus.

Saa tro var Sjofalus mod Prokrus ei.

Thïsbe.

Som Sjofalus mod Prokrus tro er jeg.

Pyramus.

Lad gjennnem Murens Hul et Kys mig faae.

Thïsbe.

Kun Hullet, ei din Mund mit Kys kan naae.

Pyramus.

Bil strax ved Minus' Grav du møde mig?

Thïsbe.

Blev Liv, blev Død min Lod, — jeg møder dig!

Mur.

Jeg Mur har nu min Gjerning gjort som saa,
og da det nu er gjort, kan Muren gaae.

(Mur, Pyramus og Thïsbe gaae.)

Theseus.

Nu er Muren nede mellem de to Naboer.

Demetrius.

Det er ikke til at undgaae, Eders Høihed, naar Mure
have Dren, der tage sig den Frihed at høre uden foregaaende
Varsel.

Hippolyta.

Det er det taabeligste Løi, jeg nogensinde har hørt.

Theseus.

Det Bedste af den Slags er kun Skyggespil, og det
Værste er ikke værre, hvis Indbildningskraften hjælper paa det.

Hippolyta.

Saa maa det være Eders Indbildningskraft, og ikke
deres.

Theseus.

Hvis vor Indbildningskraft ikke sætter dem lavere end deres egen gjør, saa er det udmærkede Folk. Der kommer to ædle Dyr, en Maane og en Løve.

(Løve og Maanestkin komme ind.)

Løve.

O Fruer, O, hvis ømme Hjerter ghyse,
naar sig den mindste Mus paa Gulvet lister,
maaſtee det vilde ængste Jer og kysse,
hvis her den glubſte Løve brøled biſter.
Vid da, mit Navn er Snedkermester Met,
jeg er ei Løve eller Løvers Met;
thi hvis jeg kom som Løve vild og gram
til dette Sted, ſaa fik jeg Laſt og Skam.

Theseus.

Et meget vakkert Bæſt og meget ſambittighedsfuldt.

Demetrius.

Det beſte af alle de Bæſter, jeg nogenſinde har ſeet,
naadige Herre.

Lyſander.

Den Løve er en ren Ræv, hvad Kjæſhed angaaer.

Theseus.

Ganſte ſandt, og en Gaas, hvad Snildhed angaaer.

Demetrius.

Nei, Eders Høiſhed; hans Kjæſhed kan ikke løbe af med
hans Snildhed, og Ræven løber jo af med Gaasen.

Theseus.

Viſt er det, at hans Snildhed ikke kan løbe af med
hans Kjæſhed; thi Gaasen løber ikke af med Ræven. Det er
godt; overlad det til hans Snildhed, og lad os høre paa Maanen.

Maane.

Min Lygte her er Maanen med dens Horn, —

Demetrius.

Han skulde have baaret Hornene paa Hovedet.

Iheseus.

Han er ikke i Tiltagende, og hans Horn er usynlige indenfor Skiven.

Maane.

Min Lygte her er Maanen med dens Horn; jeg selv skal forestille „Mand i Maanen“.

Iheseus.

Dette er den største Feil af det Hele; Manden skulde sættes ind i Lygten; hvor kan det ellers være „Manden i Maanen?“

Demetrius.

Han tør ikke komme der for Lyset; for I seer, det sprutter allerede.

Hippolyta.

Jeg er kjed af den Maane; jeg vilde ønske, det snart var Maanestifte.

Iheseus.

Man kan see paa det svage Lys, hans Bid giver, at han er i sidste Kvarter; men for en Høfligheds og Ordens Skyld maa vi vente, til Tiden kommer.

Lysander.

Bliv ved, Maane.

Maane.

Alt, hvad jeg har at sige, er at fortælle Jer, at Lygten er Maanen, jeg er Manden i Maanen, denne Tornebust er min Tornebust, og denne Hund er min Hund.

Demetrius.

Alt det skulde jo have været i Lygten, for det er i Maanen. Men stille! der kommer Ihisebe.

(Ihisebe kommer ind.)

Thisbe.

Her er jo Minus' Grav; — hvor er min Veiler?

Løve. (brøler.)

Buh!

(Thisbe løber ud og taber sin Raabe.)

Demetrius.

Godt brølet, Løve!

Theseus.

Godt løbet, Thisbe!

Hippolyta.

Godt skinnet, Maane! Maanen skinner virkelig meget net.

(Løven river Thisbes Raabe istykker og gaaer.)

Theseus.

Godt nappet, Løve!

Demetrius.

Og saa kommer Pyramus.

Lysander.

Og saa forsvinder Maanen.

(Pyramus kommer ind.)

Pyramus.

Tak for dit Solskin, søde Maane fjær!

Tak, Maane, at du skinner nu saa klart;

thi ved dit hulde, gyldne Glimmerskjær

skal jeg min Thisbys Syn jo smage snart. —

Men stands! — O, Bee!

jeg Arme! — see!

O, hvilken Rædselsnød!

Blik, har du seet?

hvad er her skeet?

O, Hjertens Glut, saa sød!

din Raabe god

bestænkt med Blod!

Kom, Furier, med Gru!

kom Parcers Hær!

min Traad afftjær!

kvæl, slut, knus, knæf itu!

Iheseus.

Saadan en Passion og en kjær Vens Død kan nok
bringe en Mand til at see alvorlig ud.

Hippolyta.

Gid jeg saa Stam, om jeg ikke ynkes over Manden!

Pyramus.

Hvi har, Natur, du frembragt Løverne?

en Løve led min Elstovs Blomst afplukket,

som er — nei var — den allerstjønneste

blandt dem, der leved, lued, elstet, sukket!

Kom, Taare, flyd!

Ud, Sværd, og bryd

Pyramus' Bryst itu,

det venstre her,

hvor Hjertet er! —

Nu døer jeg, nu, nu, nu!

død er nu jeg,

min Sjæl paa Bei

høit over Jordens Nød!

nu, Tunge, bleg!

du, Maane, segn!

nu død, død, død, død, død!

(han døer. Maane gaaer.)

Demetrius.

Man skulde troe, at han ikke havde nødig at døe saa=

mange Gange, for at den Smule Sjæl, han havde, kunde komme ud af ham.

Lysander.

Hans Sjæl vilde sagtens nødig ud, fordi den var bange for at komme i et Åsen.

Theseus.

Naar en Badstjær faaer ham sat, kan han nok gjøre ham til det samme Åsen igjen, han var før.

Hippolyta.

Hvor kommer det, at Maanestinnen er gaaet sin Vej, førend Thisbe kommer tilbage og finder sin Elster?

Theseus.

Hun finder ham nok ved Stjærnelys. — Der kommer hun, og hendes Sammerklage ender Stykket.

(Thisbe kommer ind.)

Hippolyta.

Mig synes, hun burde ikke jamre længe for saadan en Pyramus; jeg haaber, hun vil være kort.

Demetrius.

Et Støvgran kan bringe Bægtstaalen til at vippe, naar det gjælder om, enten Pyramus eller Thisbe er bedst.

Lysander.

Hun har allerede opdaget ham med sine søde Dine.

Demetrius.

Og hendes Klage lyder, som følger: —

Thisbe.

I Blund, min Ven?

død? — op igjen!

op, op, min Due sød!

Tal! tal! — helt stum!

Død! — Graven grum

har slukt dit Dies Blod!

Bryn, lillieffjær!
 som Kirsebær
 din Næse rød og skøn!
 din Kind som Guld!
 Ve! lagt i Muld
 dit Dies Glands saa grøn!
 Kom, Søstre tre,
 med Hænderne
 saa melleblege! læg
 i Blod dem strag!
 thi Eders Sag
 hans Silketraad star væk!
 Ti, Tunge, ti!
 Sværd, staa mig bi!
 kom, Staal, og mig forløs!
 Far, Venner, vel!
 nu flyr min Sjæl!
 Adjøs! Adjøs! Adjøs!

Iheseus.

Maanestfin og Løve er tilbage for at begrave de Døde.

Demetrius.

Ja, og Muren med.

Rending. (reiser sig op.)

Nei, jeg kan forsikre Jer, Muren er nede, der adskilte deres Fædre. Behager det Jer at see Epilogen eller at høre en Bergomastebands imellem to af Selfabet?

Iheseus.

Ingen Epilog, om jeg maa bede; Eders Stykke trænger ikke til nogen Undstyldning. Gjør ingen Undstyldning; for naar Skuespillerne er døde allesammen, saa er der ikke Noget at sige paa Nogen. Min Tro, hvis den, der har skrevet Stykket, havde spillet Pyramus og hængt sig i Thibes

Strømpebaand, saa havde det været en deilig Tragedie, og det er det virkelig, og ganske mærkværdigt udført. Naa, lad os nu faae den Bergomastbands; og lad kun Epilogen fare.

(En Bondedands opføres.)

Midnattens Malmrøst meldte Tolv. — Tilsengs,

I Elskende! — snart er det Alfetimen.

Vi sove sagtens over os imorgen,

saa længe som vi her i Nat har vaaget.

Det drøie, platte Spil har godt forstaaet

at stufte Nattens tunge Gang. Tilsengs!

I fjorten Dage varer Festen ved

hver Nat med Gildelag og Lystighed.

(Alle gaar.)

Anden Scene.

(Ris Puf kommer ind med en Kofst.)

Ris Puf.

Løven brøler nu paa Rov;

Ulven imod Maanen tuder;

Bonden slap den tunge Plov,

snorker trygt paa haarde Puder;

Arrens Emmer gløde mat;

Uglen hylar ud sin Klage;

Stallen stædt i Sygdoms Plage

minder den om Dødens Nat.

Nu i Midnatstimen maa

Gravens Svælg sig aabne vide,

Gjensærd frem af Dybet gaar

og langs Kirkemuren glide.

Og vi Alfer, som maa følge

Natgubindens Skyggekarm

og for Solens Straale varm

som en Drøm i Mulm os dølge, —
 tør nu sværme. — Ingen Mus
 plage dette Fredens Hus.
 Foran maa jeg med Rosten gaae
 og feie Støv af hver en Braa.
 (Oberon og Titania med deres Alfer komme ind.)

Oberon.

Spred i Hallen Lys og Glands, —
 Arnens Ild er døsig mat. —
 Sving Jer, Alfer, let i Dands,
 hop saa let som Fugl i Krat.
 Hør min Sang og syng den med;
 syng og dands med lette Fjed.

Titania.

Vær først Sangen udenad,
 til hvert Ord en Trille glad;
 Haand i Haand, I Alfer smaa;
 Held og Fred I Huset spaae.

(Sang og Dands.)

Oberon.

Sværme omkring til Morgenstjær,
 Alfer, gennem Huset her.
 Først til Brudeseugen hen,
 Lykke vil vi stænke den;
 Held skal følge fjern og nær
 med den Æt, som fødes der.
 Over alle trende Par
 trofast Elskov hvile klar!
 aldrig stjæmmes deres Æt
 af en hæslig Fødsesplet,
 Modermærke, Hareskaar,
 Barselstegn, som ilde spaaer,

vende Himlen, naadesfuld,
 bort fra deres Børnefuld.
 Gaa nu Huset rundt; bespræng
 Alt med hellig Dugg fra Eng.
 Hvert et Kammer, hver en Braa
 skal vort Lykkevarsel naae.
 Huset stande tryggelig!
 Herren leve lykkelig! —
 Brug med Flid
 hver sin Tid;
 naar det gryer, kom atter hid.

(Oberon, Titania og Alferne gaae.)

Nis Puf.

Har vi Skygger stjemtet ilde,
 lad den Tanke Jer formilde,
 at i Blund kun her I laa,
 mens I disse Syner saae;
 døm ei strængt om dette Tant;
 se det som en Drøm, der svandt.
 Gaaer I mildt med os irette,
 skal vi sikkert bedre dette.
 Ja, saa sandt Nis Puf er ærlig,
 hvis vi fik en Lod saa herlig,
 at ei Snogen lod sig høre,
 skal vi snart det bedre gjøre;
 ellers kald kun Nis en Skryder.
 Nu Godnat! og hvis I hyder
 med venligt Haandklap Eders Gunst,
 saa skal I see vor bedste Kunst.

(gaaer.)

Anmærkninger.

Stykkets Titel „en Stjærssommernatsdrøm“ har sin Oprindelse af dets første Opførelse paa St. Hans Dag. Dette var i England som i hele Norden en folkelig Festdag, og til dens Nat knyttede sig alle de fantastiske Forestillinger, som vi kjende fra vor egen Folkeovertro. Den Skikkelse, hvori Oberon og Titania med deres Alfer optræde her, tilhører vel ikke saameget Folketroen som Digtningen, tildels støttet paa østerlandsk og bretonsk Sagn; dog vare Læserne fortrolige dermed fra Spensers „Fairy Queen“. Men Puck (Hobgoblin, Robin Goodfellow) hørte destomere Folketroen til og svarede meget nær til vor egen Nisse, som i det Hele de nordengelske og skotske „fairies“ ganske svare til vore Underjordiske. Jeg har kaldt ham Nis Puck, fordi dette Navn, der bruges i Sønderjylland, betegner Slægtskabet. At see Figurer fra de græske Oldtids-sagn (Theseus og Hippolyta) optræde omgivne af hele Middelalderens Forestillingskreds var man vant til fra Ridderromanerne, og paa en saadan eventyrlig Grund kunde en Eventyrdigtning som denne bedst bevæge sig.

S. 136. „Jeg beilede til dig med mit Sværd“. — Her er en Forverling af Sagnet. Efter den græske Mythe deltog Theseus i Herakles' Kamp med Amazonerne, hvori deres Dronning Hippolyta blev dræbt. Theseus fangede ved den Leilighed Amazonen Antiope.

— 142. „Maidags Morgen“. — Den første Mai var en engelsk Folkefest, der blev fejret fra om Natten af; en

Maiſtang reiſtes udsmykket med Baand og Krands; en Maidronning valgtes o. ſ. v.

S. 146. „Pyramus og Thisbys høiſt bedrøvelige Komedie, o. ſ. v.“ — Denne Titel ſynes at parodiere en ſamtidig Digters, Thomas Preſtons Værk: **A lamentable tragedy, mixed full of pleasant mirth, containing: The Life of Cambyſes King of Persia.** I det Hele ſpøger Shakspeare i dette Mellemſpil baade med de mange ſlette Skueſpillerſelskaber, der ofte beſtod af aldeles raa og uvidende Perſoner, og med den latterlig opſtrukne Stil, der endnu herſkede i en Del af Datidens Stykker.

— 149. „Straaſarvet Skjæg o. ſ. v.“ — At farve Haar og Skjæg var hyppigt, og Moderne i den Henſeende meget forſkjellige og omſtiſtelige.

— — „Paa den franſke Maade gaaer Haaret ſommetider helt af“. — Hentydning til den „franſke Sygdom“.

— 152. „Et velſtegt Æble“. — Varmt, krydret Æl, med ſtegte Æbler ſvømmende i Kruset eller Bollen var en yndet Drik i England.

— 153. „Corydon — Phyllis“. — Perſoner i et af Virgils Hyrdedigte.

— — „Perigone“. — Datteren af Røveren Sinnis, ſom Theſeus ſældede. — „Aegle“ en anden af Theſeus' Elſkerinder. — „Ariadne“ Minos' Datter, der hjalp ham ud af Labyrinthen, og hvem han forlod paa Naxos. — Antiope ſ. ovenfor.

— 154. „Voldpladsen“. — Originalen har „the nine mens Morris“, et dengang almindeligt Spil med Stene, der flyttedes efter viſſe Regler paa en i Grønſværet udſtaaren Figur. — Labyrinthen var en Leg, der beſtod i at løbe i Kredſe, der ſlyngede ſig i hverandre.

- S. 156. „En deilig Bestalinde sad paa Thronen“. — Der menes naturligvis Dronning Elisabeth; derimod er det mere tvivlsomt, om der med „en Havfru — paa Ryggen af Delfinen“ skulde være ment Maria Stuart, der havde været gift med Dauphin (Delphinus), og med „Stjerner, der stød ud af deres Baner“, de engelske Stormænd, der henrevne af hendes Skjønhed bleve forledte til Sammensværgelser.
- 157. „Gomfru i det Grønne“. — Denne Blomst svarer til Beskrivelsen; Originalens „love in idleness“ forklares af de engelske Fortolkere om Stedmoderblomsten, hvilket aldeles ikke passer.
- 173. „Dg grove Gjøg“. — Gjøgens engelske Navn og Raab cuckoo bruges til et Ordspil med „cuckold“ (Hanrei).
- 193. „Auroras Forbud“ — Morgenstjernen.
- — „De, der fik en Grav paa Korsvei o. s. v.“ — Selvmordere bleve begravne paa Korsveie.
- — „Auroras Ven“. — Rimeligvis menes her Jægeren Gefalus, som Aurora elskede.
- 203. „Nu er jo Sankt Valentin forbi“. — St. Valentins Dag, 14 Februar, var efter en Folketro den Dag, da Fuglenes Parringstid begyndte. Paa den Dag valgte de unge Piger sig deres Valentin, (den, de vilde dandse med ved Festerne i det Aar), og den ansaaes for heldig til Kjærlighedserklæringer.
- 207. „En Rigsort om Dagen“. — Maasfee sigtes her til Poeten Thomas Preston, der fik en Pension af Elisabeth, fordi han havde udført en Rolle i Tragedien Dido.
- 208. „Gode Snore“. — Nemlig til at binde de falske Stjæg fast med.

- S. 210. „Ihrakerstjalden“. — Orpheus, der blev sønder-
 revet af Bacchantinderne.
- 211. „Hvorlunde alle Muser ni har Sorg“ o. s. v. —
 Maasfee Hentydning til Spensers Digt: „The tears
 of the Muses for the neglect and contempt of
 learning“.
- 216-217. „Limander og Helena“. — Forvanskning af
 Leander og Hero.
- — „Sjofalus og Prokrus“. — For Gesalus og Prok-
 ris. Medens Gesalus strøifede om i Skoven paa Jagt,
 havde Prokris i stinsyg Mistænksomhed skjult sig i en
 Busk for at belure ham; han troede at see et Dyr røre
 sig i Busken og traf hende med sin Pæl.
- 226. „At ei Snogen lod sig høre“. — Tilskuernes Hys-
 sen sammenlignes her med Snogens Hvislen.

